

AGATHA - CHRISTIE

VÌ SAO ÔNG ACKROYD CHẾT ?

*Tiểu thuyết
điều tra hình sự*

AGATHA - CHRISTIE

VÌ SAO ÔNG ACKROYD CHẾT ?

*Tiêu thuyết
điều tra hình sự*

Vì sao ông Ackroyd chết?

Agatha Christie

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Bác Sĩ Sheppard](#)
[Thị Trấn King Abbot](#)
[Người Đàn Ông Trồng Bí](#)
[Bữa Cơm Tối Tại Fernly Park](#)
[Tên Giết Người](#)
[Chiếc Dao Găm Châu Phi](#)
[Tội Học Nghề Của Ông Hàng Xóm](#)
[Thanh Tra Raglan](#)
[Poirot Điều Tra](#)
[Ralph Paton Ở Đâu?](#)
[Bà Ackroyd Và Raymond](#)
[Charles Kent](#)
[Flora Và Russell](#)
[Câu Chuyện Về Ursula Bourne](#)
[Sự Thật](#)

Bác Sĩ Sheppard

Bà Ferrars chết vào đêm hôm thứ năm, giữa hai ngày 16 và 17 tháng 9. Người ta gọi tôi đến vào lúc 8 giờ sáng ngày thứ sáu, song tôi không thể làm gì hơn được nữa. Bà ta đã chết được mấy tiếng đồng hồ rồi.

Vào khoảng 9 giờ hơn, tôi về đến nhà. Cửa đóng kín. Tôi lặng lẽ mở bằng chiếc chìa khóa riêng, treo áo và mũ ở phòng ngoài. Tôi đứng yên một lúc; một cảm giác nặng nề và lo lắng đè nặng lên tôi. Không biết cái gì sẽ xảy ra sau đây, chắc chắn là tôi không thể đoán được. Nhưng trong đầu tôi cứ quay cuồng một ý nghĩ rằng trong thời gian tới đây, sẽ có nhiều điều bất ngờ nữa xảy ra như cái chết của bà Ferrars. Như người ta thường nói: Những gì con người không hy vọng thì luôn luôn xảy đến.

Trong bếp có tiếng cốc va chạm nhau lách cách và một giọng nói khô khan vọng ra, đó là giọng của chị gái tôi: Caroline.

- Cậu đã về đấy à, James?

Một câu hỏi vô nghĩa, nếu không phải là tôi thì còn là ai khác nữa cơ chứ? Tôi vẫn im lặng không muốn trả lời, chính bà chị tôi là nguyên nhân của sự im lặng này. Caroline là một người đàn bà rất thốc mách và thậm chí còn hơn thế nữa, nếu người ta đề cập đến một vấn đề hay câu chuyện nào đó ở ngoài cái nhà này, Caroline có thể tìm mọi cách để biết cho bằng được những câu chuyện không đâu ra đâu của thiên hạ, mặc dù bà ta vẫn chỉ ngồi ở nhà. Tôi không biết bà chị tôi làm việc đó như thế nào, chỉ biết là bà ấy làm được thôi.

Đó cũng chính là nguyên nhân tại sao tôi phải câm miệng. Tất cả những điều tôi sắp phải kể cho Caroline nghe bây giờ, xung quanh cái chết của bà Ferrars, có thể là những điều mà toàn thị trấn này đã được biết cách đây một giờ đồng hồ rồi. Song, bà chị tôi lại luôn luôn muốn biết những cái gì mà những người khác không biết cơ, đó đâu phải là lỗi của tôi.

Chồng bà Ferrars bị chết cách đây đã được hơn một năm. Mỗi khi nói về cái chết của ông Ferrars, Caroline vẫn hay khẳng định rằng: Ông Ferrars chết là do bị bà vợ đầu độc. Caroline khẳng định như vậy không dựa trên một chứng cứ hoặc lý lẽ nào và thường xuyên cãi lại khi tôi nói rằng ông Ferrars chết vì bệnh dạ dày quá nặng, thêm vào đó, ông ta còn có thói quen uống rượu mạnh nhiều một cách kinh khủng. Đây là một bằng chứng đúng đắn vì hậu quả của nó đối với bệnh này của ông Ferrars cũng giống như kết quả của một vụ đầu độc. Nhưng Caroline không bao giờ dựa trên cơ sở này để đánh giá lại về bà Ferrars cả, mà vẫn buộc tội bà ấy là một kẻ giết người.

- Cậu chỉ cần quan sát kỹ là hiểu ngay bà ta là một người như thế nào - Caroline vẫn thường nói với tôi như vậy.

Tôi vẫn do dự đứng ngoài phòng khách không muốn vào và đang suy nghĩ về tất cả những điều đó thì giọng nói gắt gỏng của bà chị tôi lại vọng ra:

- Cậu đang làm gì ngoài ấy thế hả, James? Sao không vào đây mà ăn sáng đi?

- Em vào ngay bây giờ, chị yêu quý ạ - tôi trả lời - Em đang treo áo choàng, chị làm gì mà nóng tính thế.

- Trong khoảng thời gian ấy, cậu có thể treo được hơn một tá áo choàng rồi đấy.

Caroline nói đúng, tôi đã có thể làm được điều đó.

Tôi lặng lẽ đi vào phòng ăn và ngồi xuống chỗ.

- Người ta gọi cậu sớm quá nhỉ, - Caroline bắt đầu dò hỏi.

- Đúng thế. Đó là vì chuyện bà Ferrars.

- Tôi biết rồi - Caroline đáp lại.

- Làm sao chị có thể biết nhanh thế?

- Cô Ana kể cho tôi.

Ana là người giúp việc của chúng tôi, một cô gái đẹp, song mắc bệnh nói nhiều.

Tôi không nói gì nữa và bắt đầu nhai mẩu bánh mỳ.

- Tất cả đều thuận lợi chứ? - Bà chị tôi lại bắt đầu.

- Chẳng có gì tốt lành cả. Em chẳng làm được gì hết. Bà Ferrars đã chết trong lúc ngủ.

- Tôi biết rồi.

Lại một lần nữa, Caroline nói với tôi rằng bà đã biết rồi. Câu nói đó làm tôi phát bực.

- Chị chẳng biết gì cả - Tôi nói một cách gắt gỏng. Về chuyện này, em là người đầu tiên được biết. Em cũng không biết gì cho tới khi đến nhà bà Ferrars và em cũng có kể cho ai đâu.

- Thằng cha chở sữa kể cho tôi nghe đấy. Hẳn ta biết chuyện này khi ở trong nhà bếp nhà bà Ferrars.

Tôi thở dài lắc đầu, không có chuyện gì là Caroline không biết. Bà ta không cần phải ra khỏi nhà để nghe ngóng gì cả, chỉ cần ngồi trong nhà để cho mọi chuyện đến tai mà thôi.

- Tại sao bà Ferrars lại chết, James? - Caroline hỏi tôi. Vợ tim phải không?

Tôi cười nhạt và hỏi vặn lại:

- Thế anh chàng chở sữa thân mến của chị không kể cho chị nghe à?

Caroline không chú ý đến cách hỏi của tôi.

- Không, anh ta không biết gì hết - Caroline trả lời một cách nghiêm chỉnh.

Sớm hay muộn, bà chị tôi cũng sẽ biết tất cả những điều đó thôi. Song có lẽ Caroline muốn nghe những lời của tôi hơn, dù sao đi nữa, tôi cũng là người đã được làm nhân chứng cho cái chết này.

- Bà Ferrars chết là do uống thuốc độc - Tôi chậm rãi trả lời. Bà ấy đã uống trước khi lên giường đi ngủ.

- Đó không phải là một điều bất ngờ - Caroline tuyên bố - Bà Ferrars tự tử là do ý định của bà ta; tôi rất biết cái điều đó.

- Này, chị lại nói là biết cả rồi phải không? Thế thì chị hỏi em làm gì nữa cơ chứ? - tôi giận dữ hỏi, tuy thế trong thâm tâm tôi cũng tin là Caroline nói có lý - Việc quái gì mà bà Ferrars phải tự tử cơ chứ? Bà ấy góa chồng này, còn trẻ đẹp, giàu có nữa này. Bà ấy cũng không có bệnh tật gì, nhàn rồi, yêu đời thế mà lại chủ ý tự tử. Chị đừng nói một cách ngốc nghếch như thế.

- Tại sao những điều tôi nói lại không đúng? - Caroline cãi lại - Thời gian gần đây, bà Ferrars có vẻ lo lắng về một chuyện gì đấy. Có thể bà ấy bị dẫn dắt về tội lỗi trước kia của mình. Cậu đã không tin khi tôi nói rằng bà Ferrars đã đầu độc ông chồng mình. Do đó, giờ đây những điều tôi khẳng định là đúng.

Tôi đã khẳng định với Caroline rằng những ý nghĩ của chị là không đúng. Tôi có thể nói một cách chắc chắn như vậy, bởi vì tôi có thể cho bà chị mình biết thêm một số chuyện khác có liên quan đến cái chết của bà Ferrars, hay là tối thiểu cũng như bà ta nói. Song tôi không thích nói vì Caroline thế nào cũng đem câu chuyện của tôi đi làm quà cho những người khác trong cái thị

trấn này và họ có thể nghĩ ngay rằng chính tôi đã kể cho Caroline nghe như vậy.

- Được rồi, cậu cứ đợi đấy mà xem - Caroline nói - Tôi rất hy vọng là bà Ferrars có để lại một bức thư nói về cái chết của mình.

- Bà ấy không để lại một bức thư hay một lời trối trăng nào cả đâu. - Tôi khẳng định.

-Ồ, như vậy thì cậu lại không biết một tí gì về cái chết của bà Ferrars rồi. Còn tôi thì tin rằng bà ấy có để lại một bức thư, James ạ, vấn đề này tôi đã suy nghĩ nhiều rồi. Vậy có thể có một bức thư để lại hay không?

- Nếu em đã tuyên bố từ đầu với chị là cái chết của bà Ferrars là một chuyện bất ngờ chứ không phải là chủ ý thì không thể có các giả thuyết về lá thư của bà Farrars để lại, phải không?

- Như thế có nghĩ là cậu vẫn khẳng định những điều cậu nói là đúng?

Tôi không trả lời, đứng dậy và đi ra khỏi phòng.

Thị Trấn King Abbot

King Abbot là một thị trấn nhỏ giống như nhiều thị trấn khác ở nước Anh này. Nó cách Granchester, một thành phố lớn của chúng tôi, khoảng chín dặm. Thị trấn King Abbot có một ga xe lửa lớn, một trạm bưu điện nhỏ và hai cửa hàng tạp hóa đối diện với nhau. Ở cái thị trấn này, lớp người trẻ rất ít; các thanh niên trai tráng rời bỏ nó để đi đến những thành phố lớn, đông đúc hơn và hiện đại hơn. Nhưng ở đây chúng tôi có rất nhiều đàn bà lớn tuổi chưa chồng và những sĩ quan quân đội về hưu. Nguồn vui duy nhất của mọi người dân trong thị trấn này là những câu chuyện thóc mách về người hàng xóm của mình.

Tuy thế, ở King Abbot, có hai nhà tập trung nhiều sự chú ý của tất cả mọi người. Nhà thứ nhất thuộc về bà già Ferrars. Chủ nhân của ngôi nhà thứ hai, một dinh cơ lớn ở cạnh vườn hoa Fernly, là ông Roger Ackroyd, Ackroyd là một người đàn ông đã ngoài 40 tuổi; khuôn mặt ông ta lúc nào cũng đỏ gay và ông ta luôn luôn tỏ ra vui vẻ với mọi người. Ông Ackroyd là một con người cao thượng, ông rất ghét những chuyện nhỏ nhặt xảy ra trong ngôi nhà của mình. Ackroyd còn đóng một vai trò rất quan trọng trong việc buôn bán ở thị trấn này.

Hồi còn trẻ, lúc khoảng 21 tuổi, Roger Ackroyd đã kết hôn với một người đàn bà rất đẹp, nhưng hơn ông vài tuổi. Tên người đàn bà đó là Paton. Bà ta có một đứa con riêng tên là Ralph. Lịch sử mối tình giữa bà Paton và ông Ackroyd rất ngắn ngủi và đau đớn. Paton Ackroyd là một người đàn bà nghiện rượu rất nặng: bà ta có thể uống được những loại rượu nặng mà cho đến nay những người đàn ông khác cũng phải kiêng. Bà ta bắt đầu mắc tật xấu này một thời gian rất ngắn sau khi cưới.

Năm tháng trôi qua, ông Ackroyd tỏ ra không muốn tục huyền. Người vợ của ông chết đi khi Ralph mới được 7 tuổi. Cho đến nay, Ralph đã là một thanh niên 25 tuổi. Ông Ackroyd thương anh ta như con đẻ của mình. Thế nhưng cái anh chàng liều lĩnh kia luôn gây ra cho ông Ackroyd những điều rắc rối và những nỗi lo âu. Tuy nhiên, tất cả mọi người chúng tôi ở thị trấn này đều rất mến Ralph Paton - cũng có lẽ vì anh ta là một chàng thanh niên rất đẹp trai và hấp dẫn đối với đàn bà ở cái thị trấn thiếu thanh niên trai tráng này.

Như đã nói ở trên, chúng tôi chưa đề cập đầy đủ tới cái thị trấn nhỏ bé này. Bất cứ ai ở đây cũng đều có nhận xét ông Ackroyd và bà Ferrars rất tốt đôi. Sau khi chồng bà Ferrars chết, quan hệ của hai người càng trở nên gắn bó. Khi nào người ta cũng thấy hai người đi với nhau. Có một điều cũng trùng hợp với dự đoán của mọi người là bà Ferrars thế nào cũng trở thành bà Roger Ackroyd vào một ngày gần đây. Hình như trời cố tình se duyên cho họ: vợ của ông Ackroyd đã chết vì nghiện rượu và chồng bà Ferrars cũng chết trong trường hợp như vậy.

Đám đàn bà của thị trấn này trước đây, đều khẳng định là ông Ackroyd sẽ cưới cô Russell, người quản lý của ông ta. Có lẽ ông Ackroyd sẽ không tránh khỏi điều này nếu như bà Ferrars không dọn đến trú ngụ ở King Abbot cách đây khoảng một năm. Ngoài ra, còn có một sự kiện khác nữa đã xảy ra làm ông Ackroyd thay đổi ý định cưới cô Russell, đó là việc người chị dâu của ông bất ngờ trở về từ Canada cùng với cô con gái. Bà Cecil Ackroyd hiện nay đang sống tại Fernly Park, và theo chị gái tôi, Caroline, thì bà Cecil đã đặt cô Russell trở lại vị trí ban đầu của cô ta là người quản lý. Bà Cecil Ackroyd cũng không đồng ý để ông Ackroyd cưới bà Ferrars, bởi vì, nếu cuộc tình duyên này mà thành thì bà Cecil Ackroyd sẽ mất một món tiền của ông em chồng để lại.

Đây là một vài vấn đề mà chúng tôi, những công dân của thị trấn King Abbot, vẫn hay bàn luận. Thế nhưng, cho đến hôm nay, những việc mọi người sắp đặt đều bị đảo lộn. Từ những lời bàn luận về đôi lứa, nay người ta lại chuyển sang bàn tán về cái chết và nỗi buồn.

Tôi cũng đã nghĩ đến những điều nói trên khi đi đến nhà người bệnh của mình. Một lần nữa và một lần nữa, đầu óc tôi lại đưa tôi về với sự bí hiểm của cái chết của bà Ferrars. Bà ta đã tự

tử! Chắc chắn rằng, nếu đã tự tử thì Ferrars sẽ phải để lại một vài chữ nói về cái chết này.

Tôi đã gặp người xấu số lần cuối cùng vào lúc nào nhỉ? Phải rồi, cách đây không đầy một tuần. Thái độ của bà Ferrars mà tôi quan sát được vào lúc đó cho thấy không có gì là bất bình thường.

Đột nhiên, tôi nhớ lại rằng, tôi có thấy bà ta vào những ngày gần đây và hình như là vào ngày hôm qua thì phải. Lúc đó bà Ferrars đang đi dạo chơi với Ralph Paton. Tôi đã lấy làm lạ không hiểu vì sao Ralph lại xuất hiện ở đây. Theo như tôi biết, trong thời gian vừa qua, anh chàng có mâu thuẫn với ông Roger Ackroyd. Vào khoảng sáu tháng qua, Ralph mất biệt và không ai thấy bóng dáng anh ta đâu. Thế mà hôm vừa rồi, Ralph lại xuất hiện ở đây và đi cùng bà Ferrars. Họ có vẻ rất thân mật, đầu sát vào nhau. Khi đó hình như bà Ferrars đang nói với Ralph một điều gì đó rất quan trọng.

Nghĩ tới đây, tôi bỗng thấy ớn lạnh: một sự sợ hãi đến với tôi. Không biết tại sao câu chuyện nghiêm chỉnh giữa hai người Ralph và bà Ferrars, lại diễn ra đúng vào ngày hôm qua, một ngày trước khi xảy ra cái chết của bà Ferrars.

Tôi vẫn đang nghĩ ngợi thì đụng phải ông Roger Ackroyd lúc nào không biết.

- Sheppard - ông cười buồn bã nói - Ông là người mà tôi đang muốn gặp. Tôi có một câu chuyện rất khủng khiếp.

- Ông vừa mới được nghe câu chuyện đó à?

- Đúng, tôi vừa mới biết xong, nhưng đây là một câu chuyện ông không thể tưởng tượng được - Ackroyd bình thản nói; đôi má ông hóp lại; hình như ông đang bị điều gì đó dẫn dắt. Trên khuôn mặt ông đã mất đi vẻ vui tươi và khỏe mạnh thường có.

- Hãy nghe tôi nói đây, Sheppard! - Ackroyd tiếp tục - Tôi cần phải kể cho ông nghe câu chuyện này. Ông có thể đi cùng về nhà tôi bây giờ được không?

- Xin lỗi ông, lúc này tôi đương rất bận. Tôi có bệnh nhân đang chờ. Đúng 12 giờ trưa tôi phải có mặt ở phòng khám.

- Thế thì thôi vậy, nhưng tối nay ông phải đến tôi nhé. Ông sẽ dùng cơm tối tại nhà tôi. Ông có thể có mặt ở đó vào lúc 19g30 được không?

- Vâng, rất vui lòng, ông Ackroyd ạ. Tôi sẽ có mặt vào đúng giờ ông định - Tôi đáp - Có chuyện gì đã xảy ra với ông thế? Hay lại là việc anh chàng Ralph?

Ackroyd nhìn tôi với vẻ mặt lo lắng. Tôi bắt đầu nhận thấy hình như có chuyện gì đó nghiêm trọng xảy ra với ông ta.

- Ralph ấy à? - Ackroyd nhắc lại - Ồ, không. Không phải là Ralph đâu. Hắn ta đang ở London cơ mà. Thôi, xin lỗi ông nhé, lúc này ông đang vội mà. Tôi chờ ông đấy. Tạm biệt. Bấy rưởi nhé.

Ông Ackroyd đã để lại cho tôi một sự ngạc nhiên. Ralph đang ở London? Nhưng rõ ràng anh ta có mặt ở đây ngày hôm qua cơ mà? Thế mà ông Ackroyd đã không gặp Ralph đã vài tháng nay rồi.

Những ý nghĩ lộn xộn quay cuồng trong đầu làm tôi không biết mình đã về tới nhà. Mấy người bệnh của tôi đã ngồi chờ sẵn từ lúc nào.

Khi khám xong người cuối cùng, tôi nghĩ công việc hôm nay của tôi đã kết thúc, thì có thêm một bệnh nhân nữa xuất hiện, một người làm tôi rất ngạc nhiên. Đó là cô Russell, người quản lý trong nhà ông Ackroyd. Tôi rất ngạc nhiên khi nhìn thấy Russell, bởi vì cô gái thường rất khỏe mạnh và chưa bao giờ đặt chân tới phòng khám của tôi.

Russell là một cô gái to, cao và đẹp, song tôi không thấy có cái gì hấp dẫn ở cô ta. Nhìn vào đôi mắt và cặp môi mím chặt của Russell, tôi thấy cô bé có một vẻ rất nghiêm trang, đến nỗi

giống như đang tức giận điều gì đó, làm cho nhìn thấy cô người ta phát sợ. Nếu tôi là người đầu bếp của Russell, thì có lẽ, mỗi lần biết cô tới, có thể tôi sẽ phải bỏ chạy thoát thân.

- Chào bác sỹ - Russell lên tiếng - Tôi lấy làm sung sướng nếu bác sỹ khám cho tôi cái cổ tay này.

Tôi cầm lấy tay cô gái và bắt đầu xem xét, song, không có vấn đề gì chứng tỏ Russell bị đau ở cổ tay cả. Câu chuyện về cổ tay của Russell có lẽ chỉ là mở đầu cho một câu chuyện gì đấy, nhưng chuyện gì nhỉ? Tôi cho cô gái một chút thuốc mỡ để cô xoa bóp cổ tay.

- Cảm ơn bác sỹ - Russell nói ngập ngừng - Tôi nghĩ rằng những thứ thuốc này không có tác dụng gì cả. - Sợ tôi không hiểu, cô gái nói luôn - Tôi không tin tưởng chút nào vào những thứ thuốc có chứa Narcotico.

Mắt Russell nhìn chăm chú vào những chai thuốc trong tủ kính của tôi.

- Narcotico, phần lớn loại thuốc này chỉ làm hại người thôi, có phải thế không bác sỹ? - Cô gái tiếp tục - Nếu như người ta sử dụng một liều lượng quá cao.

Tôi liền giảng giải cho Russell về tác dụng và hạn chế của các loại thuốc này, rồi tôi lại nghĩ về cái chết của bà Ferrars.

- Tôi muốn nói về việc nhiều người dùng loại thuốc đó thường xuyên, bác sỹ ạ. Ông có thể giải thích cho tôi điều này không: Giả sử bác sỹ là một người thường xuyên dùng một loại Narcotico thì hiện nay có cách nào điều trị cái thói quen xấu này không?

Không một ai có thể trả lời ngắn gọn câu hỏi này được. Tôi cố gắng tìm cách giảng giải cho Russell một cách dễ hiểu nhất về việc làm thế nào người ta có thể điều trị được cái bệnh nghiện dùng thuốc có chứa Narcotico. Cô gái chăm chú nghe tôi nói. Tôi có cảm tưởng rằng Russell tới đây để điều tra tin tức về vụ bà Ferrars thì phải.

- Và bây giờ, thí dụ như thuốc độc - Tôi tiếp tục nói và lái câu chuyện sang hướng khác.

Nhưng rất đáng ngạc nhiên là cô gái không có vẻ gì chú ý tới vấn đề thuốc độc của tôi cả. Tới đây, Russell lại thay đổi chủ đề và chuyển sang nói về vấn đề đầu độc, một vấn đề mà cô ta có vẻ quan tâm. Tôi nghĩ rằng, có lẽ Russell đang muốn tìm kiếm các câu chuyện xảy ra xung quanh cái chết của bà Ferrars.

Đột nhiên Russell đứng dậy và nói rằng, cô ta phải trở về ngay lập tức. Tôi nhìn cô gái đi ra, cũng đúng vào lúc đó, vang lên tiếng chuông gọi tôi đi ăn cơm.

Người Đàn Ông Trồng Bí

Trong bữa ăn trưa, tôi nói với Caroline rằng tối nay tôi sẽ không ăn cơm nhà, ông Ackroyd mời tôi tới nhà ông ấy dùng bữa tối.

- Ồ, hay tuyệt! - Bà chị tuyên bố - Cậu sẽ được nghe nhiều điều lý thú nữa. À, nhân dịp này, tôi muốn hỏi cậu: Có chuyện gì đã xảy ra với Ralph đấy?

- Với Ralph à? Không có gì đâu. Em chẳng biết gì cả - Tôi ngạc nhiên nói.

- Thế thì tại sao anh ta lại xuất hiện trong một nhà trọ ở gần Fernly Park?

Tôi biết rằng những điều bà chị tôi vừa nói là đúng sự thật.

- Ông Ackroyd nói với em rằng Ralph hiện đang ở London - Tôi trả lời Caroline mà quên bẵng mất rằng mình định giấu bà chị tất cả những gì mình biết.

- Ồ, thế à? Ralph về nhà vào buổi sáng hôm qua và hôm nay anh chàng vẫn đang ở cái nhà trọ ấy đấy. Tối hôm qua, Ralph đi dạo với một cô gái.

Đối với tôi, câu chuyện này có gì đáng ngạc nhiên đâu cơ chứ. Còn đối với anh chàng Ralph, câu chuyện này cũng chẳng có gì đáng để phải nói cả. Nhưng tôi thấy lạ là tại sao Ralph về đây chỉ vì một thích thú bình thường là đi dạo chơi với một cô gái?

- Ralph đi dạo với một cô phục vụ của nhà trọ phải không?

- Không phải, thế mới thành vấn đề chứ. Hẳn ta đi tìm cô gái đó. Tôi không biết cô ấy là ai, song tôi có thể đoán được.

Một sự thú nhận cay đắng của Caroline, chị ấy không biết cô gái kia là ai, nhưng chị ấy dám chắc là có thể đoán được. Tôi im lặng nhìn bà chị và chờ đợi.

- Flora Ackroyd - Caroline nói.

- Như vậy, nếu là Flora Ackroyd thì tại sao Ralph Paton lại không đến Fernly Park để gặp cô ta?

- Á, đấy là một cuộc họp bí mật để đính hôn với nhau - Caroline nói với vẻ mặt đắc thắng - Để cho ông già Ackroyd bị đột ngột, cho nên họ gặp nhau như vậy đấy.

Tôi không muốn làm buồn bà chị tôi - tôi nghĩ rằng, tất cả những câu chuyện của chị tôi là sai hoàn toàn. Để lách qua chuyện khác, tôi hỏi Caroline đã biết gì về người hàng xóm mới của chúng tôi hay chưa.

Một người đàn ông mới đến ở The Lauches, trong một ngôi nhà bên cạnh nhà chúng tôi. Caroline rất bức tức về việc không làm thế nào để có thể biết được, dù là một điều rất nhỏ, về người đàn ông này. Chính vì thế mà chị ta nói rằng, việc tìm hiểu ông hàng xóm mới kia là một việc rất hay. Những chuyện Caroline muốn biết về ông hàng xóm bao gồm: Ông ta từ đâu tới đây? Nghề nghiệp của ông ấy là gì? Đã có vợ con gì chưa?... Cho đến nay, tất cả những gì chúng tôi biết về ông hàng xóm chỉ vắn vắn như sau: tên ông ta là Poirot, người nước ngoài, sống một cách lặng lẽ và chỉ cần mẫn chăm lo vườn bí mà ông ta đang trồng thôi.

- Tôi không thu lượm được gì mới mẻ về ông hàng xóm - Caroline bức bối thú nhận - Song tôi tin rằng ông ta có một chiếc máy hút bụi chạy bằng điện. Tôi sẽ hỏi mượn ông ấy và...

Trong khi Caroline đang mải mê nói, tôi đã chuồn khỏi phòng ăn - một cuộc ngừng bắn nhỏ. Tôi đang lững thững đi bách bộ trong vườn, bỗng nghe tiếng lịch bạch của những vật nặng bị ném xuống đất; đúng lúc đó, một quả bí bay ngang qua mang tai tôi và rơi bạch xuống đất.

Tôi giận dữ nhìn quả bí. Trên bức tường ngăn với ngôi nhà bên cạnh xuất hiện một khuôn mặt. Một cái đầu hình quả trứng với bộ tóc đen và một đôi mắt nhìn như muốn đọc hết tất cả suy nghĩ của người khác. Đó chính là ông hàng xóm bí ẩn của chúng tôi, Poirot.

- Tôi chân thành mong ông tha lỗi - Ông ta nói với một cái nhìn thành khẩn nhận lỗi - Tôi rất bức những cây bí của tôi: chúng đã không như tôi mong muốn. Ông xem này, chúng cứ méo mó thế nào ấy, khó coi quá. Tôi đã bỏ quả to nhất ném đi cho đỡ tức, không may nó lại bay qua bức tường và rơi vào vườn nhà ông. Tôi rất lấy làm xấu hổ, ông làm ơn bỏ qua cho tôi.

Cơn giận của tôi dịu dần trước những lời nói chân thành của ông ta. Suy cho cùng, quả bí cũng không động chạm đến tôi; tôi tin rằng đây chỉ là ông hàng xóm quá vụng về trong khi ném.

Người đàn ông nhỏ bé, kỳ quặc này hình như đọc được những ý nghĩ trên trong đầu tôi.

- Không phải thế đâu. Ông đừng nghĩ như vậy. Tôi không phải là một thằng vụng về đâu - Poirot nói như cái chính - Bởi vì tôi đã quá tức giận, có lẽ tức giận bản thân mình đấy. Tôi đang cố sức làm việc trong lúc đáng được an nhàn trong tuổi già. Nhưng tôi đã thu được những gì sau những ngày lao động vất vả, mà thực ra, tôi đã tin rằng mình sẽ thu được kết quả tốt hơn nhiều. Ông có hiểu tôi không?

- Tôi hiểu chứ - Tôi chậm rãi trả lời - Tôi cho rằng điều xảy ra với ông là một chuyện thường tình. Ngay cả đối với tôi, có lẽ tôi cũng có thể kể cho ông nghe một thí dụ về một việc xảy ra ngoài mong muốn của tôi. Năm ngoái, tôi nhận được một khoản tiền hồi môn. Giá trị của số tiền đó làm cho tôi có ý định thực hiện một giấc mơ. Tôi luôn luôn có ý định đi du lịch để có thể biết hơn về thế giới mà chúng ta đang sống. Đúng như vậy đấy; song chuyện đó là của một năm trước, và bây giờ thì tôi vẫn đang ở đây.

- Những mắc xích của thói quen - người đàn ông nhỏ bé nói - Chúng ta bỏ công sức ra, tìm kiếm những gì chúng ta muốn, nhưng lại để mất đi các kết quả lao động hàng ngày của mình. Công việc tôi đã làm rất thú vị, đó là một công việc hay nhất trong mọi công việc trên đời này.

- Ông nói thật đấy chứ - tôi tò mò hỏi lại ông ta và tự cảm thấy mình bỗng có ý muốn tìm kiếm một câu chuyện lạ tai.

- Công việc của tôi là tìm hiểu bản chất của một con người.

- Thế à? - Tôi cảm thấy thất vọng về câu trả lời của ông ta. Về công việc này, có lẽ Caroline, chị gái tôi, còn làm cừ hơn ông ta.

- Có lẽ chưa bao giờ ông đi đâu xa nhỉ?

- Chưa, đáng lẽ tôi có thể thực hiện điều đó cách đây một năm rồi. Nhưng tôi đã rất ngốc nghếch và thậm chí còn tồi hơn thế, tôi đã quá tham lam. Tôi đã liều một cú như đâm đầu vào canh bạc: có thể được tất cả, nhưng cũng có thể mất sạch sành sanh.

- Có lẽ ông đã hùn vốn vào một công ty nào đó phải không?

- Đúng đấy, đúng như ông nói - Tôi buồn bã trả lời - Một mỏ vàng ở Úc.

Poirot nhìn tôi một cách thích thú khiến tôi không thể đoán ra được ông ta đang nghĩ gì về mình.

-Ồ, một mỏ vàng ở Úc à! - Poirot nhắc lại - Tôi có một người bạn, ông ta không bao giờ rời khỏi tôi nửa bước, ông ấy cũng giống ông ở một vài điểm. Tất cả của cải, tiền bạc của ông ấy cứ chạy hết vào hãng Dầu phương Tây; cũng giống như tiền bạc của ông đã chạy hết vào mỏ vàng. Như thế là chúng ta đã quen biết nhau rồi đấy, có lẽ đây là số phận. Tôi bị mất một người bạn thì nay lại có một ông bạn mới tương tự như người bạn cũ.

Poirot cúi xuống cắt một quả bí rõ to và đưa cho tôi:

- Ông hãy nhận lấy quả bí này của tôi và làm ơn đưa nó cho bà chị tuyệt diệu của ông.

Tôi cảm ơn ông ta và cầm lấy quả bí.

- Nhân tiện - ông hàng xóm nói tiếp - tôi muốn phiền ông một chút. Ông là một bác sỹ, có lẽ ông quen biết tất cả mọi người ở cái thị trấn nhỏ bé này nhỉ? Vậy anh chàng trẻ tuổi có mái tóc và cặp mắt rất đen là ai đấy? Anh ấy có một dáng điệu rất đặc biệt là đầu luôn luôn ngả về phía sau và luôn luôn có một nụ cười dễ dãi nở trên môi.

- A, thế ra ông cũng quan tâm đến sự việc và con người ở cái thị trấn này đấy nhỉ. Đó là đại úy Ralph Paton. Anh chàng đó đã biệt tích một thời gian khá lâu đấy. Anh ấy là con riêng của bà góa Paton, vợ ông Ackroyd.

- Tất nhiên là tôi có thể đoán được những điều ông vừa nói. Ông Ackroyd đã từng nhiều lần kể cho tôi nghe chuyện về anh chàng này.

- Ông cũng quen ông Ackroyd à? - tôi ngạc nhiên hỏi.

- Ông Ackroyd và tôi, chúng tôi quen nhau từ hồi còn ở London, khi tôi vẫn còn làm việc ở đó. Tôi đã yêu cầu ông Ackroyd đừng nói chuyện gì về tôi với bất cứ ai.

Tôi cười.

- Như vậy là anh chàng đại úy Ralph Paton này lại định cưới cô Flora em họ của anh ta, làm vợ đấy - Poirot tiếp tục nói.

- Làm thế nào mà ông biết được chuyện này.

- Chính ông Ackroyd chứ còn ai nữa. Cách đây một tuần, ông ấy đã kể cho tôi nghe chuyện đó; ông ấy tỏ ra phần khởi về việc này. Tôi biết rằng đó là một mong muốn của ông Ackroyd. Chính vì thế mà ông ấy đã làm đủ mọi cách để hai người lấy nhau. Ông ta đã gây một áp lực lớn về tiền bạc đối với Ralph. Theo ý kiến tôi thì việc ông Ackroyd đã làm là không đúng. Bây giờ lũ trẻ hay làm theo ý riêng của chúng, chúng muốn lấy ai thì lấy, cha mẹ không nên bắt buộc làm gì. Cái anh chàng Ralph này có lẽ phải chiều lòng ông bố dượng để có tiền.

Tất cả mọi suy nghĩ của tôi lại bị đảo lộn lung tung. Ackroyd là một người đàn ông kín đáo; hình như không bao giờ ông ấy thổ lộ cho người ngoài những vấn đề xung quanh gia đình ông ta, nhất lại là một người không quen biết. Thế mà không biết tại sao ông hàng xóm của tôi lại có thể khai thác được những câu chuyện ấy từ ông Ackroyd. Tôi nhìn Poirot với thái độ dò hỏi; tôi cho rằng người đàn ông nhỏ bé này là một nhà buôn gì đó đã về hưu. Cho nên những công việc ông ta đã làm, theo lời ông ta nói, là rất quan trọng.

- Riêng ông có ý kiến gì về Ralph Paton không? - Tôi hỏi.

- Một anh chàng dễ coi; song, nhìn bề ngoài thì không thể đánh giá được một con người. Có một số vấn đề về anh ta tôi vẫn chưa hiểu được.

Poirot thận trọng trả lời tôi, nhưng tôi vẫn chưa kịp hiểu ông ta nói những gì thì có tiếng của Caroline gọi tôi vang lên từ trong nhà.

Vào tới nhà, tôi thấy Caroline vẫn còn đội mũ trên đầu; rõ ràng là chị tôi vừa đi đâu về. Caroline có vẻ như rất sốt ruột để trút cho tôi tất cả những gì chị vừa thu lượm được. Chị mở đầu trước khi tôi kịp hỏi:

- Tôi vừa gặp ông Ackroyd, tôi đã hỏi ông ta về anh chàng Ralph. Rất kỳ lạ là ông ấy không hề biết một tí gì về Ralph cả. Ông Ackroyd còn kể với tôi là Ralph và Flora đã hứa hôn với nhau rồi.

- Những điều chị nói em đã biết hết rồi - tôi ngắt lời Caroline - Ông hàng xóm của chúng ta vừa kể cho em biết.

Lúc ấy Caroline có vẻ như lưỡng lự một chút, hình như chị ấy thắc mắc là có nên kể tiếp cho

tôi nghe nữa hay không, hay là tôi đã biết hết rồi. Nhưng rồi Carolle lại tiếp tục nói:

- Tôi đã nói với ông Ackroyd rằng Ralph đang nghỉ tại nhà trọ của thị trấn; ông ấy cảm ơn tôi. Tôi nghĩ rằng thế nào rồi ông Ackroyd cũng đi đến nhà trọ để tìm Ralph, nhưng ông ấy không thể nào tìm thấy đâu.

- Sao lại không?

- Lúc trở về nhà, tôi có đi qua khu rừng nhỏ ở Fernly Park và bỗng nhiên nghe thấy tiếng người nói chuyện. Một trong những giọng nói là của Ralph Paton, tôi nhận ra được ngay. Giọng thứ hai là của một cô gái - và tất nhiên là tôi không muốn tò mò nghe trộm câu chuyện của họ rồi.

- Chị mà lại không muốn nghe à? - Tôi mỉm cười ngắt lời Carolle.

- Tôi không thể nghe được - Bà chị vẫn say sưa nói mà không hề đoái hoài tới câu hỏi của tôi - Cô gái nói điều gì đó và Ralph có vẻ như rất giận dữ: Cô bé thân mến của anh, hấn cười gằn, đừng có điên mà làm điều đó. Ông già của anh, khi chết đi, sẽ không cho anh một tí gì đâu. Ông ấy vẫn còn giận anh, mà thực ra đã từ lâu nay rồi, cách đây vài năm rồi cơ. Chúng ta bất lực rồi. Chúng ta phải có tiền, cô bé ạ. Anh sẽ trở nên giàu có khi ông già đó chết và anh không muốn ông ấy thay đổi tờ di chúc của mình. Em cứ để yên cho anh làm, đừng có đâm đầu vào mà làm hỏng việc của anh... Ralph nói rõ ràng như vậy đấy. Đúng vào lúc ấy, tôi đập phải một nhánh cây khô; họ liền hạ thấp giọng xuống và bỏ đi ngay lập tức. Tôi rất mong nghe được những gì mà cô gái sẽ nói. Tôi cho rằng đó là cô Flora, nhưng...

- Nhưng, cái nhưng của chị ở đây chẳng có ý nghĩa gì - Tôi tiếp lời Carolle.

Tôi bỏ đi và quyết định đến nhà trọ để tìm Ralph. Tôi quen Ralph và hiểu anh ấy hơn tất cả mọi người ở thị trấn này. Tôi đã quen mẹ Ralph trước khi anh ta ra đời. Hơn nữa, tôi lại rất hiểu Ralph trong khi mọi người biết rất mơ hồ về anh ta. Ralph không nghiện rượu như bà mẹ mình, nhưng anh ta có một số nhược điểm trong tính cách. Tôi có thể làm gì để giúp Ralph bây giờ? Tôi đã cho rằng mình có thể giúp được Ralph.

Đến khách sạn, những người ở đây nói với tôi rằng Ralph Paton vừa mới về. Leo lên cầu thang, tới phòng của Ralph, tôi đẩy cửa bước vào.

- Ai đấy? À, bác sỹ Sheppard - Ralph đứng dậy chào tôi - Tôi rất sung sướng được bác sỹ tới thăm.

Tôi bắt tay anh ta. Một nụ cười nở trên khuôn mặt buồn bã của Ralph.

- Bác sỹ chính là người tôi muốn gặp trong lúc khủng khiếp này - Ralph nói.

- Sao thế, Ralph? Có chuyện gì đã xảy ra với anh thế?

- Một vấn đề rất dài dòng; tôi đang gặp rất nhiều rắc rối, bác sỹ ạ.

- Anh có thể nói cho tôi nghe được không? Tôi hỏi.

- Đó là chuyện của cha tôi. Bác sỹ biết rằng, tôi luôn luôn kính trọng ông Ackroyd và gọi ông ấy là cha. Nghĩ lại cho cùng thì ông ấy không xứng đáng là cha tôi.

- Ông ta đã làm gì anh?

- Đây không phải là việc ông Ackroyd, bản thân tôi cũng chẳng hiểu ông ta thích làm cái gì bây giờ. Tôi đang gặp nhiều khó khăn rất nghiêm trọng, và cho tới lúc này, tôi cũng chưa biết mình sẽ phải làm gì.

- Tôi có thể làm được gì để giúp anh? - Tôi hỏi.

- Cảm ơn bác sỹ, bác sỹ là một người rất tốt, bác sỹ ạ. Nhưng bác sỹ không thể làm được gì

cho tôi đâu. Tôi cần phải tự xử trí lấy thôi. Một lần nữa, tôi xin cảm ơn bác sỹ.

Ralph im lặng một lúc và nhắc lại bằng một giọng nghiêm chỉnh hơn:

- Phải, chỉ có tôi mới xử trí được thôi.

Bữa Cơm Tối Tại Fernly Park

Tôi bấm chuông ở chiếc cổng lớn ngôi nhà ông Ackroyd một vài phút trước 19 giờ 30. Một phút sau, người hầu của ông Ackroyd là Parker ra mở cửa cho tôi.

Buổi tối hôm nay trời rất đẹp nên tôi đi bộ tới đây. Tôi theo Parker vào, dừng lại ở phòng ngoài. Parker giúp tôi cất mũ và áo choàng. Đúng lúc đó, viên thư ký của ông Ackroyd, một thanh niên rất dễ thương đi qua. Có lẽ anh này đang đi tới phòng làm việc của ông Ackroyd bởi vì trong tay anh ấy có cầm mấy tờ giấy. Tên anh thư ký là Raymond.

- Chào ông bác sỹ. Ông đến đây để ăn bữa tối cùng với chúng tôi phải không? Hay ông đến đây vì nghề nghiệp của ông?

Anh thư ký hỏi như vậy vì trông thấy chiếc valy thuốc màu đen tôi vừa đặt xuống cạnh chân bàn.

Tôi giải thích cho Raymond hiểu là tôi có thể bị gọi đi đột xuất, bởi vì tối hôm nay sẽ có một đứa trẻ ra đời trong thị trấn này, do vậy tôi phải chuẩn bị sẵn sàng như thế.

- Mời bác sỹ vào phòng khách - Raymond nói - Tôi sẽ báo ngay cho ông Ackroyd là bác sỹ đã tới.

Anh thư ký rời khỏi phòng để tôi đứng lại một mình. Tôi sửa lại chiếc cravat trước chiếc gương lớn ở phòng ngoài và đẩy cửa bước vào phòng khách.

Ngay lúc tôi sờ vào nắm đấm ở cửa thì bỗng nhiên có tiếng động từ phòng khách vọng ra. Hình như đó là tiếng động của một chiếc cửa sổ được đóng lại, tôi cho là như vậy. Tuy không chú ý lắm, song tôi vẫn còn nhớ là vào lúc ấy, có một sự việc như thế đã xảy ra.

Tôi đẩy nhẹ cánh cửa và bước vào. Một tý nữa thì tôi đâm phải một người đang vội vã đi ra. Đó không phải ai xa lạ mà chính là cô Russell, người đã tới phòng khám của tôi sáng hôm nay.

Cả hai chúng tôi đều xin lỗi nhau. Tôi lấy làm ngạc nhiên thấy cô Russell ở trong phòng khách một mình và hình như cô gái vừa mới chạy ở đâu về thì phải, vì tôi thấy Russell thở rất gấp.

- Có lẽ tôi đến hơi sớm phải không, cô Russell? - Tôi hỏi.

- Ô, tôi lại không nghĩ thế đâu, thưa bác sỹ - Russell ngập ngừng một chút trước khi nói tiếp - Tối không hề biết bác sỹ tới đây lúc này. Ông Ackroyd không nói gì cả.

Tôi bỗng thấy khó chịu vì câu nói vừa rồi của Russell, nhưng tôi không hiểu tại sao mình lại cảm thấy khó chịu với cô gái như vậy.

- Cổ tay của cô thế nào rồi? - Tôi hỏi.

- Vẫn như thế thôi, cảm ơn bác sỹ đã quan tâm tới tôi. Bây giờ tôi xin lỗi bác sỹ, tôi có một số việc phải làm ngay. Bà Ackroyd sẽ tới ngay để tiếp ông. Còn tôi, tôi chỉ đến xem mấy lọ hoa đã có hoa chưa.

Russell vội vã trở ra. Tôi rất lấy làm lạ không hiểu vì sao cô gái lại tự giải thích cho tôi lý do cô ta có mặt trong phòng khách. Tôi quay ra nhìn mất chiếc cửa sổ. Các cánh cửa kính nhìn ra phía vườn hoa mở toang. Như vậy tiếng động tôi nghe thấy ban nãy không thể là tiếng đóng cửa sổ được. Tôi quan sát các đồ vật bày biện trong phòng. Một chiếc bàn giấy, giống như một chiếc tủ, bằng bạc, có nắp bằng thủy tinh, bị mở ra. Qua tấm kính có thể nhìn thấy những gì bên trong. Tôi tiến tới bên chiếc bàn và bắt đầu ngắm nghía các đồ vật bên trong. Có một vài thứ làm bằng bạc đã cũ kỹ, một số đồ cổ Trung Hoa mạ bạc; một vài thứ như dao, kiếm đem từ

Châu Phi về. Sau khi xem xét xong, tôi đặt nắp bàn lại. Khi nắp sắp đóng lại, tôi thả tay ra. Lần này tôi được nghe chính cái tiếng động mà mình đã nghe được ban nãy. Để thỏa mãn tính tò mò, tôi làm đi làm lại động tác đó. Khi tôi vẫn còn mải mê với trò chơi này thì cô Flora Ackroyd bước vào.

Có nhiều người không thích Flora, song với ai Flora cũng đều đối xử rất nhẹ nhàng và tỏ ra dịu dàng. Flora rất đẹp, nhất là cặp mắt xanh của cô. Cô gái còn là một bức tranh về sức khỏe nữa, đó là ý kiến nhận xét theo thói quen nghề nghiệp của tôi. Tôi lấy làm dễ chịu khi nhìn thấy Flora.

- Ồ, chào bác sỹ. Bác sỹ vẫn chưa chúc mừng cháu đấy, bác sỹ ạ - Flora cười và nói sau một vài phút - Bác sỹ đã nghe thấy người ta nói gì chưa?

Flora chìa cho tôi xem một chiếc nhẫn rất đẹp đeo trên ngón tay mình.

- Cháu và anh Ralph sắp làm lễ cưới rồi, bác sỹ có biết không? Bác Ackroyd rất là vui đấy.

Tôi cầm tay cô gái và nói:

- Tôi chúc cô nhiều hạnh phúc và may mắn.

Ngay lúc đó, bà Ackroyd bước vào. Bà ta xin lỗi tôi về việc đã xuống chậm để tôi phải đứng một mình.

Tôi rất lấy làm ngượng ngùng khi phải thú nhận rằng mình không thích bà Ackroyd một tí nào cả. Con người bà ta trông giống như một bộ xương bày trong phòng thí nghiệm, thêm vào đó là bộ răng quá khổ - một người đàn bà khó coi. Chỉ có đôi mắt trông còn đỡ, một cặp mắt xanh trong, nhưng lạnh lẽo vô cùng. Tôi cảm thấy người đàn bà này cũng lạnh lẽo như cái nhìn của bà ta.

Tôi chào bà Ackroyd, tiến lại gần bà, để Flora lại bên cửa sổ và bắt đầu nghe chuyện bà. Bà ta nói về cuộc hôn nhân của cô con gái mình.

- Tôi tin tưởng rằng thế nào rồi ông Roger cũng sẽ cho Flora một số tiền xứng đáng khi nó lấy chồng. Nhưng tôi cảm thấy khó khăn khi cần phải nói rõ với ông ấy điều này. Roger nhiều lần rất khó tính trong chuyện tiền bạc. Có lẽ bác sỹ nói hộ tôi chuyện đó với ông ấy thì tốt quá. Tôi biết rằng bác sỹ là một người bạn tin cậy của ông Ackroyd.

Vừa lúc ấy, cánh cửa phòng khách lại mở ra một lần nữa. Tôi lấy làm thích thú vì được kết thúc câu chuyện không đâu vào đâu của bà Ackroyd và tôi cũng không có ý định hỏi ông Ackroyd có cho Flora tiền hay không. Tôi là người rất ghét chọc vào chuyện người khác.

Người vừa vào là thiếu tá Hector Blunt. Ông ta là một người săn thú dữ nổi tiếng. Blunt trẻ hơn Ackroyd 5 tuổi, song hai người đã trở thành bạn thân của nhau từ lâu rồi. Thiếu tá là vị khách quen thuộc của Fernly Park từ khoảng hai năm nay. Đó là một người đàn ông ít nói, có khuôn mặt màu đồng, tầm vóc không cao lắm, nhưng rất lực lưỡng. Blunt và Flora bắt đầu nói chuyện với nhau ngay cạnh chiếc bàn bằng bạc; họ nói về châu Phi, nơi ông Blunt đã từng sống.

Bữa ăn tối diễn ra một cách trầm lặng. Ông Ackroyd ăn rất ít, có vẻ như đang lo lắng điều gì. Vẻ mặt của ông bác khiến Flora cũng im lặng. Trái lại, Raymond, bà Ackroyd và tôi nói rất nhiều. Còn Blunt thì vẫn ngồi ăn một cách lặng lẽ như thói quen thường lệ.

Ngay sau bữa ăn, ông Ackroyd lấy tay đụng vào vai tôi và mời tôi vào phòng làm việc của ông.

- Chúng ta sẽ uống cà phê ở đây. Sẽ không có ai quấy rầy chúng ta được. Tôi đã nói với Raymond là không cho ai vào đây.

Tôi bắt đầu quan sát ông Ackroyd. Rõ ràng là ông ta đang ở trong trạng thái bị kích động mạnh. Parker mang cà phê vào cho chúng tôi.

- Tôi cảm thấy rất đau đớn trong lòng, bác sỹ ạ - Ackroyd chậm rãi nói.

- Tôi cũng nghĩ như vậy, ông Ackroyd ạ. Ông cần phải bình tĩnh lại - Tôi đáp lời ông ta - Tôi sẽ cho ông vài viên thuốc an thần. Trong valy thuốc của tôi có một số thuốc giành cho ông đấy.

- Parker sẽ đem valy thuốc của ông tới đây bây giờ. Parker, ông làm ơn mang hộ chiếc valy của bác sỹ vào đây.

- Thưa ông, tôi sẽ đem tới ngay bây giờ - Parker trả lời và đi ra.

Tôi định nói tiếp thì Ackroyd ngắt lời tôi:

- Xin lỗi bác sỹ nhé, ông có nhận thấy trạng thái hiện nay của tôi như thế nào không?

Hiển nhiên là tôi đã nhận ra sự thay đổi trên nét mặt của ông ta, song tôi vẫn không tiện nói ra.

- Tôi muốn kể với ông một điều mà tôi cảm thấy không thể giữ mãi được nữa; song tôi không muốn cho ai nghe thấy. Ông có thể đóng cửa sổ lại được không? - Ackroyd nói.

Tôi rất ngạc nhiên và làm theo lời ông ta yêu cầu. Những chiếc cửa sổ đã bị che kín bởi một chiếc rèm xanh, nhưng những cánh cửa vẫn mở.

Parker bước vào phòng. Trong khi đó, tôi vẫn chưa đóng xong mấy cánh cửa sổ.

Khi đóng xong, tôi trở lại chỗ ngồi của mình và chăm chú chờ đợi câu chuyện của ông Ackroyd.

- Ông có nhận ra là tôi đang làm sao không? - Ackroyd hỏi lại tôi một lần nữa.

- Có chứ, từ buổi sáng nay cơ. Nhưng có điều gì đã xảy ra với ông thế?

Cánh cửa ra vào khép lại sau khi Parker ra khỏi phòng.

- Tôi cảm thấy vô cùng kinh hoàng, tôi biết làm gì bây giờ đây. Không, không có một thứ thuốc nào chữa nổi căn bệnh của tôi lúc này. Ban nãy, tôi đã nói khác với bác sỹ vì có mặt Parker ở đây. Bây giờ thì cửa đã đóng lại rồi phải không ạ?

- Đã đóng lại rồi ông Ackroyd ạ. Không ai có thể nghe trộm được câu chuyện của chúng ta đâu, ông đừng lo.

- Bác sỹ Sheppard, không ai có thể biết được những điều gì dẫn dắt tôi trong 24 giờ đồng hồ qua đầu. Tất cả mọi vật như quay cuồn xung quanh tôi - Ackroyd thở dài và nói với thái độ cầu khẩn - Bác sỹ Sheppard, ông có khám bệnh cho Ashley Ferrars khi ông ấy hấp hối không?

- Có, lúc đó tôi đã có mặt ở đấy.

- Vậy thì có khi nào ông nghi ngờ, à, không biết cái ý nghĩ ấy có đến với ông không nhỉ? Ackroyd ngập ngừng một chút - Phải, có bao giờ ông nghĩ là ông Ashley Ferrars bị đầu độc không?

Tôi im lặng một lúc lâu, sau đó mới quyết định trả lời. Dù sao đi nữa thì ông Ackroyd không phải là bà chị Caroline.

- Tôi sẽ nói sự thật về những gì tôi đã nghĩ. Tôi đã nghi ngờ là ông Ashley Ferrars bị đầu độc. Song, tôi không có bằng chứng để kết luận.

- Đúng, ông ấy đã bị đầu độc - Ackroyd lẩm bẩm một mình bằng một giọng nặng nề và trầm lắng.

- Thế thì ai đã làm việc đó? Tôi vội vàng hỏi.

- Chính là bà Ferrars; bà ta đã thổ lộ chuyện này với tôi, mới trong ngày hôm qua thôi.

- Nhưng tại sao bà Ferrars lại thú nhận với ông một chuyện kinh khủng như vậy, mà thực ra nó hoàn toàn bất lợi cho bà ấy?

- Cách đây 3 tháng, tôi đã ngỏ ý với bà Ferrars về vấn đề của hai chúng tôi. Bà ấy đã do dự; song tôi đã nhất định bắt bà ta phải quyết định. Cuối cùng, bà Ferrars đã trả lời tôi là đồng ý, nhưng với một điều kiện là tôi phải chờ đợi đến hết một năm, kể từ khi ông chồng bà ấy qua đời. Tôi và bà Ferrars đã giữ kín câu chuyện này. Ngày hôm qua, tôi có gặp bà Ferrars để nhắc lại chuyện bà đã hứa hẹn với tôi: thời gian một năm để tang chồng đã hết rồi. Lúc đó, bà Ferrars có một thái độ rất lạ lùng, và đột nhiên bà ta nắc lên và nói với tôi rằng là bà rất căm thù ông Ashley Ferreras... đến mức đã giết chết ông ta. Trời ơi, bà Ferrars lại là một kẻ giết người, một kẻ có bầu máu lạnh.

Tôi nhìn vào mắt ông Ackroyd, một ánh mắt đáng sợ vô cùng. Đúng, có lẽ ông Ackroyd cũng đã nhìn bà Ferrars bằng ánh mắt này, bởi lẽ, Ackroyd không phải là một kẻ si tình đến nỗi có thể bỏ qua tội lỗi của người mình yêu.

- Đúng thế, bà ấy đã giết ông Ashley Ferrars - Ackroyd tiếp tục nói với một giọng đau đớn - Và hình như có một người đàn ông nào đó biết rõ sự thật này: người đó đã đe dọa bà ấy để tống tiền.

- Nếu vậy ông có biết người đàn ông kia là ai không?

Đột nhiên tôi chợt nhớ tới cuộc gặp gỡ giữa bà Ferrars và Ralph Paton. Một ý nghĩ thoáng chạy qua óc làm tôi cảm thấy ngượng ngùng. Có lẽ nào lại như thế? Nhưng chắc chắn là điều đó không xảy ra như vậy được. Chiều nay tôi đã tới thăm Ralph; anh ta đã tiếp tôi với thái độ rất chân thật. Ralph không thể là một con người như vậy được.

- Bà Ferrars đã không chịu nói với tôi về con người đều cáng đó. Bà ấy đã yêu cầu tôi giữ kín câu chuyện này trong vòng 24 giờ đồng hồ, sau đó bà ta sẽ trả lời tôi. Tôi phải làm gì bây giờ đây? Tôi cần phải làm gì để tìm ra kẻ đã đe dọa bà Ferrars? Bà ấy đã bị mất hết tất cả; kể cả cuộc đời của mình nữa; thế mà kẻ đã đe dọa bà ấy vẫn ung dung hoành hành.

- Nhưng ông làm thế nào để có thể tìm ra được kẻ đó cơ chứ? - Tôi hỏi.

- Tôi tin chắc rằng bà Ferrars sẽ tìm cách nói lại cho tôi biết cái con người bí mật ấy; chẳng hạn như bà ấy sẽ để lại cho tôi một lá thư.

- Thế bà ấy có để lại cho ông một cái gì đó không? - Tôi gặng hỏi.

- Không, cho đến bây giờ thì không có gì. Nhưng tôi tin tưởng một cách chắc chắn rằng thế nào cũng có một lá thư gửi cho tôi. Bà Ferrars đã tự sát, song không khi nào bà ấy muốn đem những lời đe dọa đi theo cả. Bà ta muốn tôi trừng trị kẻ giết người kia. Hắn cũng chính là thủ phạm cái chết của bà Ferrars.

Lúc đó, có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, Parker xin phép được vào. Anh ta bước vào với một chiếc khay nhỏ trên tay, trong khay có đựng vài bức thư.

- Thừa ông, ông có thư - Parker nói và đặt chiếc khay xuống bàn. Sau đó anh ta thu dọn lại mấy cốc uống cà phê đã dùng và lặng lẽ đi ra.

Ackroyd đứng lên một cách nặng nề như có một cái gì đó đang đè nặng trĩu lên ông ta. Ackroyd nhìn lướt qua mấy lá thư để trên khay và ánh mắt ông dừng lại trên một lá thư màu xanh.

- Đúng rồi, đây là điều tôi đang mong đợi - Ông ta khe khẽ kêu lên - Bà Ferrars đã gửi cho tôi lá thư này vào buổi tối hôm qua, trước khi xảy ra cái chết của bà ấy.

Ông Ackroyd dùng kéo để cắt mép phong bì. Đôi tay ông chậm chạp, run lên, kéo lá thư ra. Sau đó ông bắt đầu đọc lá thư bằng một giọng nghiêm nghị:

"Anh Roger Ackroyd rất yêu quý,

Đây là tiếng gọi của một cuộc đời. Em đã nhìn thấy tất cả những gì anh đang suy nghĩ trong ánh mắt anh nhìn em chiều nay. Cho nên em quyết định bày tỏ cho anh biết tất cả những gì em đã phải cất giấu một cách đau khổ trong lòng em trong thời gian vừa qua. Em yêu cầu anh hãy vì em mà trừng trị một con người, kẻ đã gây cho em những đau khổ trong vòng một năm qua, kẻ đã cướp đi hạnh phúc được quyền sống của em. Chiều nay em đã không nói cho anh biết kẻ đó là ai. Trong lúc này đây, em không còn gì để sợ nữa, em đang chuẩn bị bước sang thế giới khác để đền bù lại những gì mà em đã làm. Chính lúc này đây, em có thể nói cho anh biết điều đó..."

Ackroyd dừng lại trước khi kết thúc những gì viết trong bức thư. Ông lại cho bức thư vào phong bì.

- Tôi nên đọc nó một mình thì hơn - Ackroyd nói một cách khó hiểu - Đây là một thư viết riêng cho tôi, tôi nên tôn trọng bà Ferrars.

- Không sao cả; ông cứ coi là không có tôi ở đây - Tôi mỉm cười - Ông cứ đọc tiếp đi.

Ackroyd nhìn tôi với một vẻ rất ngạc nhiên.

- Không, tôi không muốn đọc bây giờ - Ông ta nói - Khi nào còn lại một mình tôi sẽ đọc nốt.

Vì một lý do nào đó mà tôi đã giục ông Ackroyd đọc tiếp, nhưng ông ta không phải một người đàn ông dễ dàng làm theo ý người khác. Nếu có ai định bắt buộc ông Ackroyd làm một điều gì đó thì ông ta sẽ không bao giờ làm cả.

Bức thư mau xanh nói trên được đem đến vào lúc 21 giờ kém 20 phút. Đúng 21 giờ kém 10 phút, tôi rời khỏi nhà ông Ackroyd để trở về nhà, bức thư nói trên có lẽ vẫn chưa được đọc xong. Tôi bước ra khỏi cửa, do dự quay đầu lại nhìn xem mình có quên thứ gì không. Không có gì cả; tôi gật đầu, đóng cánh cửa sau lưng mình lại.

Tôi rất ngạc nhiên khi thấy Parker đã đứng ở ngoài từ lúc nào rồi. Tôi nghĩ rằng anh chàng đã có thể nghe trộm được câu chuyện của chúng tôi. Tôi không thích cái nhìn khó chịu của anh ta.

- Ông Ackroyd không muốn ai làm phiền cả - Tôi lạnh lùng nói bằng một giọng cộc lốc - Ông ấy dặn tôi nói điều đó với anh.

- Thừa bác sỹ, ông cứ yên trí. Tôi... hình như có tiếng chuông gọi tôi.

Rõ ràng là hắn ta đã nói dối. Vài phút sau tôi ra tới đường. Suýt nữa thì tôi đâm phải một người đàn ông đi vội vã về phía tôi.

- Đây có phải là đường đi tới Fernly Park không, thưa ông? - Người đàn ông lạ mặt đó hỏi bằng một giọng khàn khàn. Tôi không nhận rõ mặt người này, nhưng tôi cảm thấy đây là một thanh niên rất trẻ.

- Anh đang đứng cạnh cửa Fernly Park, anh bạn ạ.

- Cảm ơn ông, tôi không phải là người ở đây.

Tôi nhìn theo người khách lạ mặt đó cho tới khi hắn ta mất hút ở phía xa. Người này có giọng nói giống một người mà tôi đã gặp. Tôi cố gắng vắt óc để nhớ lại, song không thể nào nhớ ra được.

Mười phút sau, tôi về tới nhà. Caroline rất tò mò muốn biết những gì xảy ra trong nhà ông Ackroyd và tại sao tôi lại trở về sớm như vậy. Tôi đã nặn ra một câu chuyện để thỏa mãn tính tò mò của bà chị và giục bà chị đi ngủ.

Tôi vừa leo lên gác trên thì chuông điện thoại réo vang.

- Cô Bates để rồi - Caroline nói vọng ra từ trong phòng của chị.

Tôi chạy vội xuống để nhận điện.

- Sao? - Tôi giật mình - Sao? Đúng như thế không? Tôi đến ngay đây.

Tôi gọi vội lên cho Caroline nghe thấy:

- Parker gọi em. Người ta vừa phát hiện ra là ông Ackroyd đã bị giết chết rồi.

Tên Giết Người

Tôi lái chiếc xe ra ngoài và phóng ngay tới Fernly Park. Tôi phải chờ một lúc khá lâu ở ngoài cửa. Parker xuất hiện, hắn ta bình tĩnh mở cửa, trên khuôn mặt hắn không hề lộ một vẻ gì tỏ ra lo lắng hay hoang mang.

- Ông Ackroyd đâu rồi? - Tôi vội hỏi - Ông Ackroyd ở đâu rồi?

- Xin lỗi bác sỹ. Ông hỏi gì ạ?

- Trời ơi, tại sao anh lại hỏi tôi như thế nhỉ? Anh đã báo cảnh sát chưa?

- Thưa ông, cảnh sát ạ? - Parker hỏi với một bộ mặt ngớ ngẩn - Có chuyện gì đã xảy ra vậy?

- Thế tại sao ban nãy anh lại gọi điện thoại cho tôi báo là ông Ackroyd đã bị giết rồi?

- Không thể như thế được, thưa ông - Hắn ta hơi mỉm cười - Một vụ giết người bậc thầy!

- Anh hãy trả lời tôi đi đã! - Tôi gằn giọng - Có đúng là cách đây vài phút, anh gọi điện cho tôi phải không?

- Thưa ông, không. Tôi? Không! Tôi có gọi gì cho ông đâu.

- Nhưng tôi có thể nhắc lại một cách rất chính xác những lời anh vừa nói với tôi: Bác sỹ Sheppard đây phải không? Tôi là Parker đây. Tôi đang ở Fernly Park. Yêu cầu ông đến gấp, ông Ackroyd đã bị giết chết rồi.

- Đây là có bọn nào đã lừa bác sỹ rồi; tôi xin thề là tôi không gọi điện thoại cho bác sỹ.

- Được rồi. Thế ông Ackroyd ở đâu?

- Ông ấy vẫn còn ở trong phòng làm việc của mình từ lúc tối, chắc bác sỹ cũng biết đấy. Các bà, các cô đã đi ngủ cả rồi. Chỉ còn có thiếu tá Blunt và ông Raymond đang chơi bài trong phòng đánh bài thôi.

- Cái trò đùa không hay ho này làm tôi khó chịu quá - Tôi nói tiếp - Tôi lấy làm nhẹ nhõm là ông Ackroyd không làm sao cả; tôi muốn gặp ông ấy một chút cho thật yên tâm.

Chúng tôi cùng đi đến phòng làm việc của ông Ackroyd. Tôi gõ cửa. Không có tiếng trả lời. Tôi vặn quả đấm cửa. Vô ích. Không thể mở được. Tôi lại gõ mạnh hơn và gọi tên ông Ackroyd. Parker cúi xuống nhìn qua lỗ khóa. Có lẽ ông Ackroyd đã ngủ gật trong đó rồi.

Tôi lại gõ cửa một lần nữa và gọi to, song trong phòng vẫn im lìm, không có ai trả lời.

- Parker, chúng ta cần phải phá cửa thôi; tôi lo quá. Tôi sẽ chịu trách nhiệm về việc này.

Parker nhìn tôi bằng một vẻ mặt thắc mắc. Chúng tôi tìm được một cái ghế ở hành lang. Tôi giáng mạnh chiếc ghế vào ổ khóa, đến nhát thứ ba, ổ khóa mới tung ra. Chúng tôi xô cửa và bước vào phòng.

Ackroyd vẫn ngồi ở vị trí cũ như lúc tôi đi khỏi; chiếc ghế xoay lưng về phía lò sưởi. Đầu ông ta lệch sang một bên và trên lưng ông ta, ngay dưới gáy, có một vật kim loại lấp lánh sáng. Đây là một con dao găm!

- Kinh khủng làm sao! - Parker kêu lên - Tai họa đã xảy ra từ phía sau lưng ông ta.

- Parker, anh hãy đi gọi điện ngay cho cảnh sát - Tôi ra lệnh - Sau đó hãy gọi ông Raymond và thiếu tá Blunt lại đây. Tôi rất lấy làm ngạc nhiên là tại sao họ không nghe thấy tiếng chúng ta phá cửa.

- Phòng chơi bài ở tít đầu đằng kia của ngôi nhà - Parker thanh minh cho hai người và vội vã chạy đi.

Không có gì để làm nữa cả. Tôi cẩn thận để không làm xáo trộn vị trí của mọi vật trong phòng và để nguyên ông Ackroyd với con dao găm đâm lút vào dưới gáy. Ngay lúc đó, tôi nghe thấy tiếng của Raymond và thiếu tá Blunt vội vã bước vào với nét mặt kinh hoàng. Khi nhìn rõ những gì đã xảy ra, Raymond bật khóc.

- Trời ơi, thật thế sao? Kinh khủng làm sao!

- Một tên kẻ cắp, tôi đoán thế - Blunt nặng nề góp ý kiến - Làm sao hắn ta có thể lọt vào đây được nhỉ? Bằng đường cửa sổ à?

- Có cái gì bị mất không? - Blunt hỏi tiếp.

Raymond đến gần chiếc bàn làm việc của ông Ackroyd.

- Không có gì bị đụng chạm cả. Ngăn kéo cũng vậy. Lạ lùng thật. - Raymond lẩm bẩm.

- Dưới đất có mấy lá thư kìa - Blunt phát hiện.

Tôi nhìn xuống và nhận thấy có bốn bức thư nằm dưới đó, nhưng chiếc phong bì màu xanh có chứa lá thư của bà Ferrars đã biến mất.

Lúc đó, có hai người nữa mới bước vào; đó là một viên cảnh sát và một sỹ quan. Người sỹ quan quan sát tử thi một lúc, rồi hỏi tôi:

- Có dấu hiệu gì chứng tỏ đây là một tai nạn hay một vụ tự sát không, bác sỹ?

- Không, không có dấu hiệu gì cả - Tôi mĩa mai trả lời ngay - Không ai có thể tự sát theo kiểu này được. Làm sao có thể tự đâm được vào sau gáy mình và, như ông thấy đấy, nếu nói là tai nạn thì, theo tôi, xin lỗi ông sỹ quan nhé, tôi có thể loại bỏ ngay từ đầu cái giả thiết này rồi.

- Đúng như vậy. Một tên giết người; hắn đã thoát khỏi nơi đây sau khi gây ra vụ án mạng này - Viên sỹ quan nhìn xung quanh và tiếp tục - Tôi muốn được nghe những sự việc đã xảy ra.

Tôi kể lại cho viên sỹ quan nghe câu chuyện về lời gọi điện thoại mà Parker đã chối là anh ta không hề gọi điện thoại cho tôi. Tôi đã đến đây vì cú điện thoại đó và chúng tôi đã phải phá cửa như thế nào.

- Tôi hiểu rồi. Ông có thể nói cho tôi biết, theo ông thì ông Ackroyd có thể bị giết vào lúc nào?

- Tôi hiểu, là cách đây nửa giờ đồng hồ; có lẽ là hơn một tý, tôi có thể khẳng định đấy - Tôi trả lời viên sỹ quan.

- Theo ông nói thì cửa ra vào văn phòng bị khóa từ bên trong, có phải thế không? Còn các cửa sổ thì thế nào?

- Tôi đã đóng và khóa lại vào lúc chập tối, theo yêu cầu của ông Ackroyd - Tôi giải thích.

Viên sỹ quan tiến lại cửa sổ và kéo chiếc rèm cửa.

- Còn bây giờ thì cửa sổ đã bị mở ra rồi. Thế này là thế nào đây? - Ông ta nói và chiếu đèn pin ra ngoài để quan sát.

-Ồ, như thế thì chúng ta có thể biết được là kẻ gian đã vào được đây bằng đường nào và ra như thế nào. Các ông hãy lại đây mà xem này!

Chúng tôi tiến về phía cửa sổ. Có những vết chân rất rõ trên thành cửa sổ leo vào trong và leo ra ngoài.

- Ở đây có bị mất cái gì không? - Viên sỹ quan tiếp tục hỏi.

- Tôi không phát hiện ra cái gì bị mất ở đây cả - Raymond trả lời. Ông Ackroyd không bao giờ cất một vật gì quý trong phòng làm việc.

- Hừ, hẳn ta phát hiện ra chỗ này, mở cửa sổ, trèo lên, nhìn thấy ông Ackroyd có lẽ là đang ngủ. Giết ông ấy từ phía đằng sau. Hẳn ta nghe thấy tiếng động và vội vã bỏ chạy ra ngoài - Viên sỹ quan lập luận - Tôi rất lấy làm lạ rằng, sao tối hôm nay không có một kẻ lạ mặt nào lảng vảng ở đây.

- Tôi có gặp một người đàn ông lạ mặt vào buổi tối hôm nay - Tôi vội vã nói - Ngay sau khi tôi ra khỏi cửa Fernly Park. Hẳn ta có hỏi tôi đường vào đây. Lúc ấy vào khoảng 21 giờ tối, đúng như vậy, 21 giờ tối, tôi có nghe thấy tiếng chuông đồng hồ vọng lại.

Tôi cố gắng tả lại hình dáng của người lạ mặt đó.

- Không có ai tới đây cả; theo như tôi biết, vì tôi là người mở cửa ở đây - Parker nói.

- Bây giờ thì tôi muốn nghe các ông trình bày thật rõ ràng cho tôi thời gian của sự việc - Viên sỹ quan làm ra vẻ quan trọng - Ai là người cuối cùng nhìn thấy ông Ackroyd?

- Có lẽ tôi là người cuối cùng - Tôi trả lời - Tôi rời khỏi phòng ông ấy lúc 21 giờ kém 10 phút.

- Tôi còn nghe thấy tiếng của ông Ackroyd hình như đang nói chuyện với ai vào lúc 21 giờ 30 - Raymond thêm vào.

- Ông Ackroyd nói gì lúc đó? Với ai?

- Tôi không được biết. Lúc đó tôi nghĩ rằng ông Ackroyd vẫn đang nói chuyện với bác sỹ, song tôi không tới đó làm gì vì ông Ackroyd không muốn ai làm phiền mình.

- Tôi về tới nhà lúc 22 giờ kém 15 - Tôi nói.

- Có ai đã tới đây sau khi bác sỹ đi khỏi?

Blunt, Raymond và Parker nhìn nhau, rồi tất cả đều cúi đầu im lặng.

Viên sỹ quan quay sang hỏi Raymond:

- Ông có nghe được câu chuyện giữa ông Ackroyd và người lạ mặt đó không?

- Thưa ông, tôi chỉ nghe thấy loáng thoáng thôi. Tôi lấy làm lạ về câu chuyện giữa hai người. Tôi nghe thấy tiếng nói của người lạ mặt như sau: Họ cứ gọi tôi để đòi tiền. Sau đó ông Ackroyd trả lời: Tôi đã nghe nhầm tai lắm rồi, nhưng xin lỗi, tôi không thể làm theo yêu cầu này, vì các lý do ấy được... Chỉ thế thôi; tôi không thể nghe được gì hơn nữa.

- Đòi tiền à? - Viên sỹ quan cảnh sát lăm bắm, trán nhăn lại - Có lẽ đây là một đầu mối quan trọng...? Nếu không có ai vào bằng cửa chính thì có lẽ ông Ackroyd đã cho phép kẻ lạ mặt vào bằng cửa sổ. Đến 21 giờ 30 thì ông ta vẫn còn sống: sau lúc đó không có ai nhìn thấy ông ấy nữa à?

- Ông tha lỗi cho tôi - Parker ngắt lời viên cảnh sát - Cô Flora có gặp ông Ackroyd sau đấy. Vào lúc 22 giờ kém 15, theo thói quen như mọi khi, tôi đem đến cho ông Ackroyd vài thứ để uống, lúc đó tôi trông thấy cô Flora ở cửa phòng. Cô ấy nói với tôi rằng ông bác cô không muốn ai đến quấy rầy.

Viên sỹ quan chăm chú nhìn Parker:

- Đáng lẽ anh nên nói cho tôi biết điều đó trước thì hơn - Viên sỹ quan lạnh lùng nói.

- Dạ đúng, thưa ông - Giọng của Parker run lên và hai tay y thống xuống - Tôi đã quên mất là vào giờ đó tôi thường đem đồ uống tới cho ông Ackroyd.

- Hừm - Viên sỹ quan gật gù khi nhận ra thái độ nói trên của Parker - Tôi cần phải gặp cô Flora Ackroyd ngay. Tôi sẽ đóng ngay cửa phòng này lại và không ai được phép vào đây nữa.

- Nếu ông có thể tha thứ cho tôi - Parker lập cập nói tiếp - Nếu như quan sát vị trí của các cửa này, ông sẽ thấy ngay rằng chỉ có đi qua hành lang chính mới tới được đây thôi. Trong toàn bộ tầng này chỉ có phòng ngủ của ông Ackroyd. Như vậy là không còn con đường nào khác dẫn tới đây.

Tất cả chúng tôi đi theo hành lang chính đến phòng khách. Viên sỹ quan quan sát cánh cửa mà Parker vừa nói, đồng thời yêu cầu Raymond báo ngay cho cô Flora biết là ông ta muốn gặp cô.

- Không nên nói cho cô ấy biết vội về cái chết của ông bác - Viên sỹ quan căn dặn - Có thể nói rằng đây là một vụ án cấp.

Raymond đi lên gác. Một phút sau Flora xuống, cô nhìn tất cả mọi người với một nét mặt hết hoảng.

- Việc gì đã xảy ra thế? - Flora hỏi - Cái gì đã bị lấy mất ở đâu vậy, ông cảnh sát?

- Đúng thế đấy - Viên sỹ quan cảnh sát nhìn thẳng vào mắt Flora - Parker có nói với tôi là cô ra khỏi phòng làm việc của bác cô vào lúc 22 giờ kém 15 phút, đúng không?

- Thưa ông, đúng thế. Tôi đến để chào bác tôi trước khi đi ngủ.

- Bác cô lúc đó chỉ ngồi một mình à?

- Vâng, lúc đó bác sỹ Sheppard đã về rồi.

- Lúc đó cô thấy các cánh cửa sổ đóng hay mở?

Flora cúi đầu xuống suy nghĩ.

- Tôi không thể trả lời được đâu, vì những cánh cửa sổ đã bị rèm cửa che kín mất rồi.

- Bác cô vẫn như thường ngày chứ?

- Vâng, nhưng tại sao ông lại hỏi tôi như thế? Bác tôi đã chúc tôi ngủ ngon và yêu cầu tôi nói với ông Parker là ông rất bận, cũng như không muốn ai làm phiền mình.

- Rồi cô đã gặp Parker khi ra khỏi phòng? - Viên sỹ quan hỏi tiếp.

- Đúng thế, thưa ông, và tôi nhắc lại cho anh ấy nguyên văn lời bác tôi. Bây giờ tôi xin ông hãy nói cho tôi biết kẻ trộm đã lấy cái gì trong nhà này chưa?

- Chúng tôi vẫn chưa biết bị mất cái gì cả.

Một sự sợ hãi hiện lên trong mắt Flora.

- Có chuyện gì thế? - Cô gái kêu lên - Tại sao các người cứ định giấu tôi thế?

Blunt tiến tới gần Flora và cầm tay cô.

- Flora, một tin rất đau đớn - Ông nói với cô gái bằng một giọng dịu dàng - Một sự kiện đau buồn vừa xảy ra. Bác cô, ông Roger, đã bị giết chết rồi.

Flora ngược mắt nhìn Blunt; đôi mắt mở to đầy sợ hãi.

- Khi nào? - Cô gái thét lên - Khi nào?

- Ngay sau khi cô ra khỏi phòng. Tôi rất sợ. - Blunt hạ thấp giọng.

Flora đặt tay lên cổ, một tiếng nấc nhỏ vang lên, cô gái từ từ khuỵu người xuống, ngất đi.

Chiếc Dao Găm Châu Phi

Blunt và tôi dìu Flora lên phòng cô. Tôi cho cô một viên thuốc. Để Flora lại với bà mẹ cô, tôi vội vã chạy trở lại chỗ cũ; khi đó viên sỹ quan cảnh sát đang từ bếp đi ra. Ông ta nói ông ta vừa hỏi mấy người phục vụ trong nhà, nhưng không thu được kết quả gì.

Viên sỹ quan cảnh sát kéo tôi vào phòng làm việc của ông Ackroyd. Ông ta không khép cánh cửa lại và hỏi tôi:

- Ông có nghi ngờ điều gì không? Theo ý ông thì Parker có hành động gì đáng nghi không?
- Nghi ngờ à? - Tôi nhắc lại - Nếu hắn nghe được điều gì thì hắn ta đã nghe trộm được qua lỗ khóa.
- Không có gì khả nghi à? Nói thật ra là tôi không thích điệu bộ của Parker. Không biết hắn ta có dính líu gì tới vụ án này không?

Tôi kể cho ông cảnh sát nghe về tất cả những gì mình biết xung quanh cái chết của ông Ackroyd, cũng như tất cả những sự việc đã xảy ra trong buổi tối hôm nay cho tới thời điểm tôi rời khỏi ngôi nhà.

- Đây là một trường hợp kỳ lạ mà tôi chưa bao giờ gặp - Ông ta nói khi tôi kết thúc câu chuyện - Có phải ông đã kể là bức thư bí mật kia đã bị biến mất phải không? Sự việc này cho chúng ta thấy cần phải để ý tới tất cả những gì có thể là nguyên nhân của vụ án mạng. Tôi lấy làm lạ là tại sao Parker đã nghe trộm ở ngoài cửa phòng lúc ông đi ra và bắt gặp hắn. Sau đó hắn lại định vào đây và lúc đó cô Flora đã gặp hắn. Có lẽ, Parker đã vào đây sau khi cô Flora đi lên phòng riêng. Hắn đã giết chết ông Ackroyd, sau đó khóa cửa lại từ bên trong, nhảy ra ngoài qua cửa sổ rồi thoát đi bằng phía cửa sau.

- Theo ý tôi, lập luận của ông có một điều vô lý, rất khó hiểu - Tôi chậm rãi nói - Nếu đã đọc xong bức thư bí ẩn kia thì ông Ackroyd có thể đã nổi nóng khi gặp Parker ở trong phòng. Ông nên biết rằng, Ackroyd là một con người rất nóng nảy. Ông ta không thể ngồi lâu đến nửa tiếng đồng hồ để suy nghĩ về bức thư ấy đâu, và lại, ông Ackroyd lại chết ở một tư thế ngồi thoải mái trên ghế.

- Có lẽ, khi đó ông ấy đã không đọc hết được bức thư - Viên sỹ quan cảnh sát tiếp lời tôi - Chúng ta biết rằng có một người nào đó đã vào đây nói chuyện với ông ta cho đến 21 giờ 30, sau đó đến lượt cô Flora vào. Như vậy ông Ackroyd đã không thể đọc được lá thư cho đến 22 giờ.

- Thế còn cú điện thoại cho tôi? - Tôi cãi.
- Parker đã gọi điện thoại cho ông, nhưng sau đó hắn ta sợ, hay nói đúng hơn là đã chối, để đánh lạc hướng chúng ta. Có lẽ cách làm tốt nhất bây giờ là chúng ta cùng nhau tới tổng đài thị trấn để thử tìm cách phát hiện ra người gọi điện thoại cho ông là ai.

Bỗng viên cảnh sát nhồm dậy, cẩn thận cầm con dao găm đã đâm chết ông Ackroyd và tỉ mỉ quan sát nó.

- Có dấu tay - Viên cảnh sát nói với vẻ mặt rất quan trọng.
- Bác sỹ, ông hãy lại gần đây. Theo tôi, chúng ta hãy thử xem ông Raymond có thể giới thiệu cho chúng ta biết được điều gì về con dao găm này không. Đây là một con dao găm đặc biệt, có một không hai.

Đi tới phòng chơi bài, chúng tôi thấy Blunt và Raymond đang thì thầm nói chuyện với nhau về một việc gì đấy. Họ im lặng nhìn chúng tôi.

- Có, tôi có biết - Raymond trả lời - Đây là con dao găm mà ông thiếu tá Blunt đã tặng ông Ackroyd, có phải như vậy không, ông Blunt?

- Đúng thế - Blunt nói ngay - Đây là một con dao găm châu Phi, tôi đã đem nó từ Tunis về.

- Con dao này thường được cất ở đâu? - Viên sỹ quan ngắt lời Blunt.

- Nó luôn luôn nằm trong chiếc bàn bằng bạc tại phòng khách - Raymond trả lời.

- Sao, ông nói gì vậy? Tôi giật mình kêu lên và tất cả mọi người đều quay sang nhìn tôi.

- Đây là một chi tiết không có gì quan trọng lắm - Tôi nói tiếp - Khi tới đây để dùng bữa tối, tôi đã nghe thấy tiếng động của chiếc nắp bàn bằng bạc này, khi đó tôi đang trên đường đi tới cửa phòng khách.

Tôi kể lại một cách tỉ mỉ.

- Chúng ta có thể gọi cô quản lý tới đây để chất vấn - Viên sỹ quan vừa nói vừa bấm chuông gọi Parker. Sau đó ông ta yêu cầu Parker gọi cô Russell tới.

- Đúng như lời ông bác sỹ đã nói - Cô Russell điềm tĩnh trả lời viên cảnh sát - Tôi đã đập nắp bàn bằng bạc lại. Lúc đó tôi đang ở trong phòng khách để xem hoa trong các lọ có còn tươi không thì thấy nắp của chiếc bàn bằng bạc bị mở ra, và thế là tôi đập lại.

- Thế con dao găm này lúc ấy có còn trong đó không?

- Tôi không thể trả lời ông được; khi đó tôi rất vội - Russell lạnh lùng kêu lên - Tôi không để ý.

- Cám ơn cô Russell. Bây giờ cô có thể đi được rồi, tất cả chỉ có thế thôi.

Cô gái gật đầu chào mọi người và lặng lẽ đi ra.

- Như vậy là không có ai đụng chạm tới con dao này cả. Kẻ giết người đã lấy nó vào lúc nào? - Viên cảnh sát gói con dao lại - Tôi cần giữ con dao này. Ngày mai, tôi sẽ quay lại đây cùng với ông chỉ huy của tôi, đại tá Melrose.

Vài phút sau tôi rời khỏi phòng chơi bài cùng với Raymond.

- Đấy, bác sỹ có thấy không? - Raymond mỉm cười quay sang tôi nói - Ngài sỹ quan cảnh sát đang tìm dấu tay của Parker đấy.

Viên sỹ quan cảnh sát đã lấy dấu tay của Parker vào một cuốn sổ tay nhỏ của ông ta.

- Như vậy là Parker đã bị nghi ngờ, nhưng liệu có phải là anh ta không nhỉ? - Raymond tiếp tục nói - Có lẽ chúng ta cũng nên lấy dấu tay của mình để họ đỡ mất thời gian.

Nói xong, anh ta lấy ba tờ bìa đặt lên bàn, đánh dấu và lấy dấu tay của mấy người chúng tôi. Rồi vẫn với nụ cười trên môi, Raymond trao ba tờ bìa cho viên cảnh sát.

Tôi trở về nhà thì đã khuya lắm rồi, song Caroline vẫn đang còn thức đợi tôi. Chị pha cho tôi một cốc sữa nóng. Để bù lại, tôi kể cho Caroline nghe về cái chết của ông Ackroyd, nghĩa là tất cả những gì tôi biết được; nhưng tôi vẫn giấu kín những nghi ngờ của mình về vụ giết người này.

- Cảnh sát đã nghi ngờ Parker - Tôi nói thầm - Đây là một trường hợp đáng sợ đe dọa anh ta.

- Nghi cho Parker à? - Caroline kêu lên - Không thể như thế được, thằng cha cảnh sát ấy hoàn toàn là một đứa ngu!

Tôi im lặng và không nói gì hơn với Caroline.

Tôi Học Nghề Của Ông Hàng Xóm

Buổi sáng hôm sau, tôi vội vã chuẩn bị ra phòng khám: hôm nay tôi có vài bệnh nhân. Khi đã chuẩn bị xong mọi thứ thì Caroline vào báo cho tôi biết là có cô Flora Ackroyd đến xin gặp tôi.

- Cô ấy rất mong được gặp cậu. Cô ta đã chờ ở đây nửa tiếng đồng hồ rồi.

Tôi theo Caroline vào phòng khách. Flora mặc một bộ quần áo màu đen. Cô gái ngồi im lặng trên đi văng, hai bàn tay xoắn chặt vào nhau, trên khuôn mặt nhợt nhạt của cô hiện lên những nét đau đớn. Flora nặng nề đứng lên chào tôi. Tuy vậy, khi nói, cô tỏ ra rất bình tĩnh.

- Bác sĩ Sheppard ạ, cháu tới đây để yêu cầu bác sĩ giúp đỡ cháu.

- Tất nhiên rồi, James không bao giờ từ chối ai cả. James sẽ giúp đỡ cô, Flora thân mến ạ - Caroline trù mến nói với cô gái.

Lúc đó tôi nghĩ rằng, thật tình thì Flora không muốn sự có mặt của Caroline, song cô gái không muốn mất thì giờ.

- Cháu muốn bác sĩ qua ngôi nhà hàng xóm của bác sĩ. Bác sĩ có biết ông hàng xóm đó làm gì không?

-Ồ, chúng tôi không biết; nhưng chúng tôi nghĩ rằng ông ấy có thể là một người làm nghề buôn bán gì đó, nay đã nghỉ việc - Tôi trả lời.

- Ai cơ? Ông ấy mà là một người buôn bán à? Ông ta là Hercule Poirot. Chắc bác sĩ cũng đã biết tiếng ông ấy rồi chứ, một thám tử nổi tiếng người Bỉ - Flora vừa nói vừa cười một cách cay đắng - Bác Ackroyd biết ông ta là ai, song bác ấy đã giữ kín, bởi vì ông Poirot đã thôi công việc này từ lâu rồi và muốn sống an nhàn.

- Ra vậy, ông hàng xóm của tôi là một người như thế đấy - Tôi chậm rãi nói.

- Kỳ lạ thật! - Caroline thốt lên, có lẽ chị ấy muốn nói điều kỳ lạ là mình đã thất bại trong việc tìm hiểu lai lịch ông hàng xóm bí ẩn này.

- Cô muốn gặp ông ta ngay bây giờ à? - Tôi hỏi - Tại sao vậy?

- Cháu muốn nhờ ông ấy điều tra vụ án này, bác sĩ ạ.

- Cần phải thận trọng - Tôi tiếp tục - Tôi thành thật khuyên cô không nên yêu cầu ông Poirot làm gì cả, chắc cô cũng hiểu tôi chứ?

Flora đứng bật dậy, mặt cô gái đỏ dần lên.

- Có, cháu hiểu điều bác muốn nói - Flora cười - Bác sĩ sợ phải không? Song cháu thì khác. Có lẽ cháu hiểu về Ralph hơn bác sĩ đấy.

- Không, không., đừng nghĩ như vậy, cô bé ạ! Tôi không bao giờ nghĩ sai về Ralph đâu - Tôi nói.

- Như vậy thì tại sao bác sĩ đã đến nhà trọ, nơi Ralph ở, vào buổi tối hôm qua, trên đường về nhà, sau khi đã biết rằng bác Ackroyd đã bị giết chết.

Tôi im lặng một lát. Tôi đã hy vọng là cuộc viếng thăm Ralph lúc đó của tôi không ai biết đến.

- Làm thế nào mà cô biết được chuyện đó? - Tôi hỏi.

- Cháu tới đó vào buổi sáng hôm nay. Những người phục vụ đã nói với cháu là Ralph ở đấy...

- Cô đã không biết gì thật à? Caroline ngắt lời.

- Không, cháu không biết gì về Ralph cả. Cháu đến đây, và người ta nói với cháu là Ralph đã đi khỏi nhà trọ vào buổi tối hôm qua, lúc 1 giờ, và sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Flora nhìn thẳng vào mắt tôi. Có lẽ cô gái đã nhìn thấy một điều gì đó trong cái nhìn của tôi.

- Nếu vậy thì tại sao anh ấy lại bỏ đi? - Flora nói tiếp - Có lẽ là Ralph đi London?

- Ralph bỏ đi. Thế nhưng tại sao tất cả quần áo của anh ấy vẫn còn ở đây? - Tôi nhẹ nhàng hỏi cô gái.

- Có thể Ralph là một con người yếu đuối. Trước kia anh ấy đã từng làm những điều ngốc nghếch, nhưng anh ấy không phải là một đứa khốn nạn. Ralph không có đủ can đảm để giết nổi một ai, nhất là giết một người thân thì càng không thể được. Đây là một điều rất đơn giản, bác sỹ ạ.

- Đây chính là nguyên nhân cô muốn yêu cầu Hercule Poirot điều tra vụ này phải không? Chúng ta cứ để mọi việc diễn ra một cách trật tự có phải là tốt hơn không? Cái gì sẽ đến thì dứt khoát phải đến; ngoài ra cảnh sát có nghi ngờ gì cho Ralph đâu!

- Họ đã nghi ngờ Ralph - Flora nói - Một ông thanh tra từ Cranchester đã tới đây sáng nay; tên ông ta là Raglan. Cháu đã gặp ông này ở nhà trọ; ông ấy đã có mặt ở đó trước khi cháu đến và đã hỏi cháu về Ralph.

- Từ tối hôm qua đến bây giờ người ta đã thay đổi ý kiến về thủ phạm giết người rồi - Tôi bực mình lẩm bẩm.

- Bác sỹ ạ, bác sỹ hãy tin cháu. Bác sỹ không tin, nhưng cháu tin. Cháu hiểu Ralph rõ hơn bác sỹ đây.

Thấy Flora đã quyết định như vậy, tôi đành phải chịu. Chúng tôi cùng nhau đi sang ngôi nhà bên cạnh. Vài phút sau, ông hàng xóm ra tiếp chúng tôi. Ông mỉm cười chào chúng tôi.

Tôi trình bày cho Poirot nghe nguyên nhân tại sao hai chúng tôi tới thăm ông. Flora thêm vào:

- Tôi muốn ông tìm ra kẻ giết người, thưa ông Poirot, tôi muốn biết sự thật.

Poirot nhíu mày nhìn Flora một lúc lâu.

- Thưa tiểu thư, tôi muốn tiểu thư hiểu rằng, nếu dính vào vụ án này thì tôi sẽ phải đi từ đầu đến cuối, đây là điều mà tôi muốn làm - Poirot nhấn mạnh - Tôi nhận điều tra. Tôi hy vọng là tiểu thư sẽ không thất vọng; tất cả sẽ phải ra ánh sáng. Còn bây giờ, để khỏi mất thì giờ, xin tiểu thư hãy kể cho tôi nghe tất cả những gì đã xảy ra.

Tôi thay Flora cẩn thận kể cho ông Poirot biết cụ thể từng sự việc một. Poirot chú ý lắng nghe tôi kể, đôi khi ông ngắt lời tôi để nói một vài câu. Khi tôi nói xong, Flora nhìn tôi:

- Bác sỹ ạ, bây giờ thì bác sỹ hãy nói với ông Poirot về Ralph đi - Cô gái yêu cầu tôi với một nét mặt sợ hãi.

Tôi trung thực kể cho Poirot nghe tất cả những gì tôi biết về Ralph.

- Xin lỗi bác sỹ, tại sao ông lại đến nhà trọ vào buổi tối hôm qua? - Poirot hỏi lại.

- Tôi nghĩ rằng cần phải có ai đấy nói cho Ralph biết là cha của anh ấy đã bị giết - Tôi thanh minh.

- Chỉ có lý do ấy thôi à?

- Đúng, đó là lý do duy nhất - Tôi khẳng định.

- Bác sỹ ạ, hình như ông chưa hiểu câu hỏi của tôi đâu - Poirot nói - Bác sỹ cam đoan là bác sỹ không đến nhà trọ để xem xem đại úy Ralph đã rời khỏi đó vào buổi tối hôm qua hay chưa chứ?

- Không - Tôi trả lời cộc lốc.

- Tôi cảm thấy hình như bác sỹ không tin tưởng tôi như tiểu thư đây. Thôi được, chúng ta không nói tới chuyện đó nữa. Có lẽ phải có một lý do đơn giản giải thích cho việc anh chàng này biến mất.

Flora ra về. Tôi dẫn Poirot tới gặp cảnh sát. Tôi có quen đại tá Melrose. Ông ta chú ý lắng nghe ông người Bỉ nhỏ bé này nói. Chúng tôi cũng gặp Raglan, lúc đầu ông ấy không muốn để Poirot tham gia cuộc điều tra. Nhưng sau một hồi nói chuyện thân mật, Raglan đã đồng ý để Poirot giúp đỡ.

- Tôi hiểu rằng Parker đã bị nghi ngờ - Poirot nói.

- Không phải chúng tôi đã kết luận Parker là thủ phạm - Raglan tuyên bố - Vết tay ở con dao găm chưa khẳng định được điều gì hết - Ông ta quay lại phía tôi với một nụ cười - Không phải là bác sỹ hay một người nào khác ở đây đâu, mà chính tôi là người rất muốn gặp đại úy Ralph ngay và, nếu như có thể, bắt hắn ta.

- Tại sao ông lại nghi ngờ Ralph? - Tôi vội hỏi.

- Ralph rời khỏi khách sạn lúc 21 giờ. Xuất hiện ở gần đây vào lúc 21 giờ 30. Hắn ta đã biến mất từ khi nào? Hắn ta đang thiếu tiền. Tôi có một đôi giày của hắn ta ở đây. Tôi đang đối chiếu đôi giày này với những dấu giày ở ngoài cửa sổ.

Poirot yêu cầu được xem xét lại phòng làm việc của ông Ackroyd, nơi đã xảy ra vụ án mạng. Chúng tôi theo đại tá Melrose đến phòng làm việc của ông Ackroyd, còn Raglan thì đi một mình. Trong phòng, tôi trình bày lại cho Poirot nghe về vị trí của xác chết, của con dao găm và vị trí của lá thư xanh. Poirot tiến tới bên cửa sổ.

- Mấy chiếc giày mà ông giữ có trùng với vết giày ở cửa sổ và bên ngoài không ông Raglan? Tôi cho là khớp đấy - Poirot hỏi Raglan khi thấy ông kia đứng lúi húi ở phía ngoài cửa sổ.

- Trùng với nhau như in. Không còn nghi ngờ gì nữa - Raglan đặc ý nhấn mạnh.

Poirot quay lại, tiến tới giữa phòng và quan sát bốn phía.

- Bác sỹ này, ông có chú ý tới tình trạng ngọn lửa lúc ông tới, sau khi biết là ông Ackroyd chết không?

- Tôi, tôi không chú ý. Tôi không trả lời ông được.

- Đối với mỗi người, sự nhận xét của người đó... - Poirot mỉm cười và lẩm bẩm.

Ông ta dừng lại và bấm chuông. Khi Parker vào, Poirot hỏi anh ta về ngọn lửa:

- Thưa ông, về ngọn lửa à? Phải rồi, lúc đó nó còn đang cháy âm ỉ.

- Này, anh Parker. Anh hãy quan sát xung quanh anh đi. Vị trí của mọi vật trong phòng như trước đây phải không?

Parker nhìn quanh.

- Rèm cửa sổ được che kín chứ không mở ra như thế này và đèn điện được bật lên.

- Không có gì khác nữa à?

- Thưa ông, có chứ. Cái ghế ở ngoài một chút nữa.

- Anh hãy chỉ cho tôi xem nào.

Parker đẩy chiếc ghế ra ngoài một chút:

- Trước hết, nó ở vị trí giữa cửa ra vào và cửa sổ. Tiếp theo, Parker quay chiếc ghế lại, mặt chiếc ghế quay ra phía cửa ra vào.

- Kỳ lạ thật! - Poirot thốt lên - Anh đã sắp xếp lại vị trí của chiếc ghế phải không?

- Thưa ông, không ạ. Chiếc ghế này vẫn như thế từ lúc tôi tới đây với mấy ông cảnh sát.

- Ông có chuyển vị trí chiếc ghế đi chỗ khác không, bác sỹ?

- Không - Tôi lắc đầu - Có lẽ Blunt hoặc Raymond - Tôi hỏi thêm - Không có gì quan trọng cả chứ?

- À, chuyện này không có gì quan trọng cả đâu - Poirot trả lời rồi lẩm bầm một mình - Bởi vì đây là một điều rất quan trọng.

- Xin lỗi các ông nhé - Đại tá Melrose nói với chúng tôi rồi đi ra khỏi phòng cùng với Parker. Còn lại tôi và Poirot.

- Ông Poirot, ông có cho rằng Parker nói thật không? - Tôi hỏi.

- Về chuyện cái ghế phải không, bác sỹ? Có chứ; còn nếu hắn ta nói dối thì tôi không biết. Tôi cho là Parker nói thật. Trường hợp này cũng giống như mọi trường hợp khác; bất kỳ ai chú ý đến một việc gì đều cố tình che giấu những việc khác.

- Tôi phải không? - Tôi cười và hỏi Poirot.

- Tôi nghĩ rằng ông đang cố ý giấu tôi một số điều - Ông ta khẳng định - Ông đã nói với tôi tất cả những gì ông biết về anh chàng Ralph Paton chưa? Ồ, ông đừng sợ, bác sỹ ạ. Tôi không bao giờ bắt buộc bất cứ ai phải nói ra những gì người ấy không muốn nói ra. Nhưng thôi, Poirot này sẽ biết được những gì mình cần.

Để hiểu rõ thêm những giả thuyết của Poirot về vụ án, tôi hỏi ông ta về phương pháp điều tra.

- Cái việc ông chú ý tới ngọn lửa là thế nào? Ông có thể giải thích cho tôi biết được không?

- Rất đơn giản. Ông từ biệt ông Ackroyd để đi về vào lúc 21 giờ kém 10 phút. Cửa sổ và cửa phòng đã được đóng và chốt lại cẩn thận. Cửa ra vào không khóa. Trước 22g30, xác chết được phát hiện, cửa ra vào lại bị khóa từ bên trong và cửa sổ lại bị mở tung ra. Rõ ràng là chính ông Ackroyd đã làm việc đó. Trong phòng không nóng, buổi tối mát trời và ngọn lửa cháy âm ỉ. Do đó có lẽ đã có người vào được đây bằng đường cửa sổ và Ackroyd đã cho phép người đó vào. Giống như trước đó, ông Ackroyd đã thổ lộ cho bác sỹ biết là ông ta lo lắng về cánh cửa sổ bị mở, cho nên người mà ông Ackroyd đã cho phép vào bằng đường cửa sổ phải là người quen của ông ấy.

- Ồ, sự việc đơn giản quá nhỉ - Tôi nói.

- Tất cả mọi sự việc đều rất đơn giản, nếu như ông biết cách phân tích chúng một cách khoa học. Điều này chứng tỏ rằng người đến gặp ông Ackroyd vào lúc 21g30 đã được phép vào bằng đường qua cửa sổ. Nếu như cô Flora đã trông thấy bác mình vẫn còn sống vào lúc 22 giờ mà không thấy vị khách nào trong phòng, thì có nghĩa là vị khách ban nãy đã bỏ đi không quay lại; và có thể là sau đó đã có một người khác nữa đã lại vào đây bằng cửa sổ vì thấy nó đã mở sẵn. A, ông đại tá đến kia kìa.

Đại tá Melrose bước vào.

- Về việc có người gọi điện thoại cho bác sỹ, tôi đã cho điều tra: không phải người đó đã gọi

điện thoại ngay từ thị trấn này. Vào khoảng 22 giờ kém 15 phút tối hôm qua, ở trạm điện thoại công cộng tại nhà ga xe lửa, người đó đã gọi điện thoại cho bác sỹ. Có lẽ sau đó người này đã lên chuyến tàu tốc hành đi Liverpool dừng lại ở ga này.

Thanh Tra Raglan

Như tôi đã tả trước đây, King Abbot là một thị trấn nhỏ, nhưng có một ga xe lửa lớn. Rất nhiều tàu chạy qua đây. Điều đó có nghĩa là khó có thể tìm ra nổi kẻ gọi điện thoại. Việc tìm hấn ta trên chuyến tàu tốc hành kể trên lại càng khó hơn.

- Nhưng tại sao thủ phạm lại gọi điện thoại đến nhà bác sỹ? - Melrose hỏi - Tôi thấy không có một lý lẽ nào để giải thích việc này ở đây cả; tôi không thể hiểu nổi.

- Chắc chắn phải có một lý do nào đó, và sự thật rõ ràng là đã có kẻ gọi điện cho bác sỹ - Poirot đáp lại - Nếu tìm ra được kẻ bí mật này thì chúng ta sẽ biết được bất cứ điều gì. Đây là một vụ rất kỳ lạ và rất hấp dẫn.

Poirot nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Bác sỹ, ông có nói là đã gặp một người lạ mặt ở ngoài cổng nhà này vào lúc 21 giờ phải không?

- Đúng thế. Lúc đó là 21 giờ, tôi nghe thấy tiếng chuông đồng hồ.

- Để tới được đây từ ngoài cổng, kẻ giết người phải mất bao nhiêu thời gian, thưa bác sỹ?

- Không quá 5 phút đâu; theo tôi chỉ vào khoảng 2 hay 3 phút thôi, nếu hấn ta thông thạo đường đi ở đây, nghĩa là theo con đường mòn qua ngôi nhà mát ở ngoài vườn dẫn tới đây.

Poirot bấm chuông. Một lát sau Parker vào. Poirot yêu cầu Parker đi tìm Raymond.

- Anh hãy ở lại đây với chúng tôi một lát, Parker - Poirot nói với Parker khi anh này vào cùng với Raymond.

- Ông Raymond, ông có thể cho tôi biết được tuần vừa qua ông Ackroyd đã tiếp những ai không?

- Tôi, tôi cũng không nhớ được những ai đã tới đây - Raymond trả lời Poirot và quay sang hỏi Parker - Anh có nhớ là ai đã tới đây không, Parker?

- Có, thưa ông. Có một thanh niên đã tới đây vào hôm thứ tư; anh ta đến từ một cửa hàng ở Cranchester. Tôi có biết rõ việc này.

- À, đúng, phải rồi. Có một anh thanh niên đến đây: song tôi cho rằng đây không phải là người mà chúng ta cần biết - Raymond quay sang Poirot - Ông Ackroyd có ý định mua một chiếc máy ghi âm để tiết kiệm thời gian trong giao dịch, song việc này vẫn chưa đi tới đâu cả. Hôm đó, anh thanh niên nói trên tới để bàn về chuyện mua bán này. Nhưng ông Ackroyd lại không muốn mua nữa.

- Anh có thể tả lại cho tôi hình dáng người này không, Parker?

- Thưa ông - Parker trả lời - Đó là một người đàn ông có bộ tóc vàng, cắt ngắn, ăn mặc sạch sẽ và nói năng rất lịch sự. Tôi chỉ nhớ được như vậy thôi.

- Thế còn người lạ mặt ông gặp thì như thế nào hả bác sỹ.

- Cao khoảng 1m80, không ăn mặc sạch sẽ hay nói năng lịch sự một chút nào cả.

- Như vậy là không có gì trùng lặp ở đây, hai kẻ khác nhau hoàn toàn - Poirot tuyên bố - Thôi, cảm ơn anh Parker nhé, anh có thể đi được rồi.

Khi Parker ra khỏi, Poirot liền hỏi Raymond xem anh ta có xô dịch chiếc ghế của ông Ackroyd ra khỏi vị trí cũ của nó hay không hoặc có chú ý về vị trí của chiếc ghế không?

- Không, tôi không hề động chạm tới chiếc ghế này; tôi cũng không có thể nói được với ông điều gì về vị trí của nó, vì tôi chẳng bao giờ chú ý đến điều đó.

Poirot yêu cầu được vào phòng khách để xem xét chiếc bàn bằng bạc, nơi cất con dao găm châu Phi đã tham gia vào vụ giết người. Ông ta còn quan sát cả khung cửa sổ kiến trúc theo lối Pháp trông ra phía vườn hoa.

Thanh tra Raglan đi vào và ngăn Poirot lại; ông đồng dục tuyên bố:

- Như vậy là vụ án này đã được điều tra xong. Tôi rất lấy làm tiếc vì ông không có dịp giúp tôi được nữa rồi, ông Poirot ạ. Nhưng dù sao, tôi cũng xin cảm ơn ông về những ý định tốt của ông. Đây là một vụ án rất đơn giản; một chàng thanh niên đã đi lầm đường.

- Ông đã điều tra xong vụ án này rồi à? - Poirot hỏi lại.

- Đúng thế, cứ theo thứ tự của sự việc là có thể phát hiện được thôi - Raglan vừa nói vừa chìa ra một quyển sổ - Đây là bản ghi chép lại thứ tự thời gian của tất cả những gì đã xảy ra.

Ông ta đằng hắng nhìn xung quanh với một vẻ đắc ý rồi đọc to:

+ 21 giờ 45 phút: Ông Ackroyd còn sống vì tới lúc đó ông ta vẫn còn gặp cháu gái mình là Flora Ackroyd.

+ 22 giờ: Ackroyd bị giết; bác sĩ Sheppard có nói rằng lúc 22g30 phút, khi bác sỹ tới thì Ackroyd đã bị giết cách đó khoảng nửa giờ rồi.

+ Vụ án như vậy xảy ra vào thời điểm 15 phút còn lại từ 21g45 phút cho tới 22 giờ.

- Còn đây là ghi chép của tôi về việc làm của tất cả những người trong nhà này vào thời điểm nói trên - Raglan đọc tiếp.

+ Thiếu tá Blunt và Raymond đang ở trong phòng đánh bài.

+ Bà Ackroyd xem đánh bài cho tới 21 giờ 55; ông Blunt và Raymond có thấy bà ta đi lên gác.

+ Packer và cô hầu gái có nhìn thấy Flora Ackroyd đi lên gác sau khi cô ta rời khỏi phòng của Parker từ 21g45 đến 21g55.

+ Cô Russell và Parker nói chuyện với nhau trong phòng của Parker từ 21g45 đến 21g55.

+ Elsie Dale, người hầu gái, lúc đó đang ở trong phòng riêng; cô Russell và Flora có nhìn thấy việc đó.

+ Ursula Bourne, người quét dọn trong nhà, có mặt trong phòng ngủ của mình cho tới 21g55, sau đó cô này đi sang phòng ngủ của những người phục vụ.

+ Ba người phục vụ khác lúc này cũng ở đó.

Trừ Parker ra, kẻ có cử chỉ nghi ngờ, còn tất cả mọi người ở đây đều không có gì đáng ngờ cả.

-Ồ, một danh mục rất đầy đủ - Poirot nhấn mạnh - Tôi chắc chắn Parker không phải là một tên giết người.

- Bây giờ chúng ta hãy cùng nhau đề cập tới một điều quan trọng hơn - Raglan tiếp tục lý luận - Bà Black, vợ của người gác cổng, từ cửa sổ phòng mình có nhìn thấy một người vào lúc 21 giờ 25 phút. Kẻ đó là ai? Đó chính là Ralph Paton; khi ấy anh ta đang đi vòng theo hàng rào và đi về phía bên phải của ngôi nhà.

Một sự im lặng tuyệt đối trùm lên tất cả những người có mặt ở đây. Thanh tra Raglan nhìn mọi người một lượt rồi nói tiếp.

- Rất rõ ràng là đại úy Ralph Paton đã đi vào cổng của khu nhà này vào lúc 21 giờ 30 phút.

Raymond có nghe thấy ông Ackroyd đang lớn tiếng cùng với một người nào đó, người ấy chính là đại úy Ralph Paton. Paton ra khỏi phòng làm việc của ông Ackroyd bằng đường cửa sổ. Hắn ta đi quanh nhà với một nỗi tức giận và đi tới bên cửa sổ phòng khách. Chúng ta cứ cho lúc ấy là 21 giờ 45 phút. Thiếu tá Blunt, ông Raymond và bà Ackroyd đang ở trong phòng đánh bài. Ralph đã trèo qua cửa sổ để vào trong phòng khách, lấy con dao găm trong chiếc bàn bằng bạc rồi quay trở lại phía cửa sổ phòng làm việc của ông Ackroyd. Tại đây, hắn ta đã để lại dấu giày, sau đó leo lên cửa sổ và... Tiếp sau đó sự việc diễn ra như thế nào thì các ông đều đã biết cả rồi. Tiếp theo, Ralph rời thị trấn bằng chuyến tàu tốc hành, và trong khi chờ tàu tại ga xe lửa, hắn đã gọi điện cho bác sỹ Sheppard.

- Tại sao Ralph lại gọi điện cho bác sỹ Sheppard? - Poirot hỏi.

Im lặng. Không có ai có thể tìm ra câu trả lời.

- Ralph có sai sót là có để lại các vết giày. Khi bỏ đi, hắn đã sử dụng một đôi giày khác với đôi giày mà hắn đã dùng trong vụ giết người.

Chúng tôi trở lại xem xét những dấu giày của kẻ giết người. Ở một mảnh đất ẩm ướt, nơi con đường mòn được nối với hành lang của ngôi nhà, có nhiều vết giày. Poirot quan sát một lát những vết đó.

- Các ông có thấy đây là dấu giày đàn bà không? - Ông khẽ hỏi.

- Có một vài phụ nữ của ngôi nhà đã đi lại trên con đường này - Raglan đáp - Đây là con đường thường được sử dụng. Song, những người đi trên con đường này thì theo tôi chẳng có gì đáng chú ý cả. Chẳng lẽ họ không có thể đi lại trên đó hay sao và con đường này cũng khá khô ráo đấy chứ?

Mặc dù vậy, Poirot vẫn lần theo con đường xem nó dẫn tới đâu. Tôi theo sát ông ta; con đường đưa chúng tôi đến một ngôi nhà được dùng để nghỉ trong những ngày hè nóng nực. Người đàn ông nhỏ bé này lại một lần nữa cố gắng thận trọng tìm kiếm bất cứ một dấu vết gì có vẻ nghi ngờ. Poirot tìm được một mảnh vải nhỏ bị mắc vào thân cây. Đây là một loại vải cứng, màu trắng, có vẻ như mới bị rách và một chiếc ống lông ngỗng. Ông ta cho tôi xem rồi cẩn thận nhét những thứ nhặt được vào túi.

Poirot mỉm cười hỏi tôi:

- Theo ông thì những vật này có ích gì cho ông không?

Tôi không thể trả lời được - đối với tôi, những thứ đó là những vật vô nghĩa. Tôi nhìn Poirot, nhún vai và không trả lời.

Poirot và tôi tiếp tục đi. Chúng tôi đến chỗ vườn hoa.

- Đẹp thật! - Poirot nói với tôi - Ai sẽ là người được hưởng cái cơ ngơi đẹp đẽ này nhỉ?

Tôi giật mình khi nghe câu hỏi này của ông ta.

- Tôi làm sao mà biết được cơ chứ - Tôi chậm rãi trả lời - Tôi chưa bao giờ được nghe về vấn đề này. Nghe ông hỏi, tôi cũng tò mò muốn biết ai sẽ là kẻ được hưởng cái cơ ngơi này.

Poirot trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tôi biết rõ những điều ông đang suy nghĩ, bác sỹ ạ. Song tôi biết là ông sẽ không nói với tôi đâu.

- Ban này ông đã khẳng định rằng bất cứ ai cũng có một vấn đề gì đó cần phải giấu kín, phải không?

- Đúng là như vậy, song không phải dễ dàng giấu kín Hercule Poirot này đâu. Tôi có cách tìm ra những điều đó.

Chúng tôi đi đến chiếc bể nuôi cá vàng giữa khu vườn. Đột nhiên Poirot đặt tay lên vai áo tôi để ra hiệu cho tôi dừng lại. Bên cạnh bể cá có hai người đang nói chuyện. Đó là Flora và Hector Blunt: họ đang cười với nhau.

Flora im lặng, nét mặt cô trở nên đăm chiêu.

- Ông Blunt, ông có biết tại sao tôi lại vui như thế này không? Nhất định là phải có một lý do nào đó chứ? - Cô nói tiếp - Tôi được nghe nói rằng bác tôi để lại cho tôi 20 nghìn bảng. Ông biết đấy, số tiền này có một ý nghĩa rất lớn đối với tôi. Tôi sẽ không phải lo lắng, không phải đối trá với ai làm gì nữa...

- Đối trá à?

Flora có vẻ hơi bối rối.

-Ồ, ông sẽ nghĩ gì khi ông phải cảm ơn một người khác vì người ta đã cho ông một số đồ vật cũ kỹ? Ông có biết địa vị của một kẻ nghèo nàn luôn luôn phải phụ thuộc vào những kẻ giàu có không?

- Tôi sẽ làm bất cứ điều gì để giúp cô, cô Flora ạ; đó là một hân hạnh đối với tôi - Blunt an ủi Flora.

Poirot giả vờ ho lên một tiếng và chúng tôi tiến tới gần hai người. Poirot quay sang hỏi họ về những chuyện đã xảy ra vào buổi tối hôm trước. Song ông cũng chỉ thu lượm được thêm vài điều, mà theo tôi, là có giá trị. Blunt nói rằng ông ta đi vào nhà lúc hơn 2 giờ 30 một chút, và lúc đó, ông ta nghe thấy giọng nói của ông Ackroyd.

- Tôi nghĩ rằng ông Ackroyd đang nói với Raymond - Blunt nhận xét - song cũng có thể là không phải. Tôi chẳng nghe được gì cả vì lúc đó tôi đang mãi chú ý về chuyện khác.

- Thế à? - Poirot buột miệng hỏi.

- Hình như lúc đó tôi nhìn thấy một người phụ nữ biến mất vào một bụi rậm - Blunt ngập ngừng nói, mặt đỏ lên - Cũng có thể là tôi nhầm.

- Ông đã đứng ở chỗ nào khi nghe giọng nói của ông Ackroyd?

- Tôi đang đi ở phía trước ngôi nhà. Lúc ấy tôi đi tới góc ngôi nhà.

- Có một điều tôi muốn hỏi tiểu thư, thưa tiểu thư - Poirot hỏi Flora - khi tiểu thư và bác sỹ đứng bên chiếc bàn bằng bạc thì tiểu thư có thấy con dao ở đó nữa không?

- Ông thanh tra Raglan có hỏi tôi điều này - Flora mím chặt môi trả lời - Tôi chắc chắn là con dao găm không còn ở đó nữa. Thanh tra Raglan không tin tôi; ông ấy nghĩ rằng tôi muốn bao che cho Ralph.

Blunt nhìn đồng hồ.

-Ồ, có lẽ chúng ta phải quay về thôi. Đã đến giờ ăn trưa rồi.

- Xin mời ông vào ăn cơm trưa, Monsieur Poirot - Flora quay sang tôi - và cả bác sỹ nữa.

Cô gái và Blunt đi về phía ngôi nhà. Đợi họ đi khuất, Poirot bắt đầu chăm chú quan sát bể cá. Một lát sau, ông ta reo lên.

- A, có cái gì sáng sáng ở dưới kia kìa - Poirot cúi xuống, xắn tay áo, thò tay xuống và nhặt lên một chiếc nhẫn. Đó là một chiếc nhẫn cưới của phụ nữ. Trên vành nhẫn có dòng chữ:

Của R. 13 tháng 3.

Poirot Điều Tra

Trong bữa ăn trưa này, có thêm một vị khách nữa: ông Hammond, luật sư riêng của gia đình Ackroyd. Đó là một người đàn ông thấp, vẻ mặt khô khan; song ông ta có cặp mắt rất sắc.

Trước bữa ăn, Poirot kéo Hammond sang một bên:

- Tiểu thư Flora có yêu cầu tôi điều tra cái chết của ông bác cô ấy - Poirot nói - Chắc chắn là ông sẽ không từ chối khi tôi yêu cầu ông cho tôi biết những tin tức cần thiết chứ?

- Tôi không tin là anh Paton lại dính dáng tới vụ này - Hammond nói - mặc dù các sự việc đang xảy ra hoàn toàn gây khó dễ cho anh ta; tất cả chỉ vì Ralph đang gặp khó khăn, về tiền nong thôi...

- Anh ta đang gặp khó khăn à?

- Lúc nào cũng thế - Hammond trả lời - Tiền qua tay anh chàng này cứ như là rác cả thôi và khi nào anh ấy cũng tới xin tiền ông Ackroyd.

- Còn bản di chúc của ông Ackroyd, ông có biết không?

- À, tôi biết chứ, đơn giản lắm: cô Russell được 1000 bảng, Raymond được 500 bảng, mỗi người hầu được một món tiền nhỏ, một số tiền lớn được đưa cho các bệnh viện...

- Xin ông cho biết về những người quan trọng nhất ở đây? - Poirot ngắt lời.

- Bà Ackroyd được 10.000 bảng, tiểu thư Flora được 20.000. Số tiền rất lớn còn lại sẽ do đại úy Ralph quản lý; anh ta sẽ trở nên một người đàn ông giàu có còn rất trẻ.

Bà Ackroyd gọi ông Hammond. Poirot bước đến chỗ tôi.

- Bác sỹ này, tôi muốn nhờ ông hỏi thiếu tá Blunt xem ông ta có quen bà Ferrars không nhé. Ông nhớ quan sát nét mặt của ông thiếu tá.

Thấy Blunt đang đứng một mình bên cửa sổ, tôi liền mời ông ta đi dạo một lát trong vườn hoa, Blunt nhận lời. Vừa đi, chúng tôi vừa hút thuốc. Rất nhanh chóng, tôi liền chuyển câu chuyện nói về bà Ferrars; nhưng đáng tiếc là Blunt không biết một tí gì về bà Ferrars cả. Blunt có gặp bà ấy hai lần, khi ông ta đến King Abbot, và ông ta cũng chỉ nhận thấy một nét thay đổi trên khuôn mặt bà Ferrars vào lần gặp cuối cùng. Đó là tất cả những gì mà Blunt biết. Ông ta nói chuyện với một thái độ rất cởi mở, và tôi không hề nhận thấy một điều gì khả nghi trên nét mặt hay cử chỉ của Blunt.

Kết thúc câu chuyện, thiếu tá thêm vào:

- Tiền, tất cả mọi đau khổ trên thế giới này đều có thể giải quyết được bằng tiền, hay nói một cách khác, tất cả mọi việc đều cần đến tiền.

- Ông có khó khăn gì về vấn đề tiền bạc không, thiếu tá? - Tôi hỏi Blunt.

- Không, đối với tôi, tiền bạc không phải là vấn đề quan trọng lắm. Tôi được hưởng một số tiền lớn của một người bà con; song nó cũng chẳng là gì cả vì tôi đã bị thiệt trong việc thực hiện một kế hoạch ngốc nghếch.

Câu chuyện của thiếu tá Blunt làm tôi ngạc nhiên, vì câu chuyện của ông cũng giống trường hợp của tôi. Tôi bèn kể cho Blunt nghe một vài kinh nghiệm trong việc sử dụng tiền của mình.

Tiếng chuông gọi mọi người vào ăn trưa làm ngắt quãng câu chuyện của chúng tôi. Tất cả mọi người bước vào phòng ăn. Tôi tiến lại gần Poirot và nói nhỏ cho ông ta nghe tất cả những

điều ít ỏi vừa thu lượm được.

Trong bữa ăn, mọi người đều nói chuyện xoay quanh vấn đề chính của vụ án, kể cả Ursula Bourne, người phục vụ bữa ăn. Sau đó, tôi bị bà Ackroyd lôi vào câu chuyện của bà. Bà tuyên bố rằng tất cả số tiền của ông Ackroyd lẽ ra nên để lại cho bà.

- Chắc chắn là bất cứ một người mẹ nào cũng đều phải chăm lo cho con mình - Bà Ackroyd nói tiếp - Tại sao cái cô Russell kia lại được hưởng 1000 bảng cơ chứ? Tôi chẳng ưa cô ta chút nào. Ở cô ấy có một vài điều gì đó bí ẩn. Cô ta đã tìm mọi cách mời chài để được làm vợ ông Ackroyd; may mà tôi đã về đây kịp thời để chặn ngay lại cuộc tình duyên không lấy gì làm tốt đẹp này.

Lúc đó Raymond và Hammond tới, thế là tôi thoát được câu chuyện vô cùng khó chịu của bà.

- Bà lại thắc mắc về tiền phải không, bà Ackroyd - Hammond ngắt lời bà ta - Bà muốn tất cả chứ gì?

- Ô, điều bà mong muốn rất dễ thỏa mãn thôi - Raymond vừa cười vừa nói - Ngày hôm qua, ông Ackroyd đã rút từ nhà băng ra 100 bảng để thanh toán một số việc gì đấy; nay ông ấy vẫn chưa tiêu tới số tiền ấy.

- Vậy số tiền đó ông ta để ở đâu? - Hammond hỏi Raymond - Có phải ở bàn làm việc của ông ta không?

- Không, ông Ackroyd không có thói quen cất tiền ở bàn làm việc, ông ấy cất trong phòng ngủ - Raymond trả lời - Ông Ackroyd luôn cất tiền trong một chiếc hộp cũ, không ai đụng đến cái hộp đó bao giờ. Ông Ackroyd rất tin những người phục vụ trong nhà.

Chúng tôi đi tìm thanh tra Raglan; người giữ chìa khóa phòng ngủ của ông Ackroyd và sau đó tất cả kéo nhau lên căn phòng này. Raymond mở chiếc hộp và đưa cho Hammond cuộn tiền. Ông luật sư chăm chú đếm số tiền.

- Một trăm bảng, có phải anh đã nói như vậy không, Raymond? Tại sao ở đây chỉ có 60 bảng thôi?

Raymond không biết trả lời thế nào; anh ta đếm lại tập tiền, Hammond đã nói đúng; toàn bộ số tiền chỉ còn lại có 60 bảng.

- Theo như tôi biết thì số tiền này chưa được sử dụng và không có ai sờ đến nó cho đến buổi tối hôm qua - Raymond nói - Ông Ackroyd đã nói với tôi là ông ấy sẽ không dùng số tiền này để chi cho bữa ăn tối.

- Như vậy thì vấn đề sẽ đơn giản thôi - Poirot tiếp ngay lời Raymond - Nếu ông Ackroyd đã không dùng tới số tiền này thì, nói một cách khác, là đã có kẻ lấy đi mất 40 bảng.

Thanh tra Raglan quay sang nhìn bà Ackroyd:

- Có ai đã đến đây vào ngày hôm qua? Ai đã quét dọn ở đây nhỉ?

- Elsie Dale, người hầu gái, tôi đoán thế.

- Trước đây bà có hay bị mất cái gì không?

- Không, tôi không hề bị mất gì bao giờ. Còn cô Elsie thì tôi đảm bảo cô ta không đụng tới số tiền này đâu. Elsie là một cô gái có giáo dục.

- Có người phục vụ nào đã rời khỏi đây không? - Raglan chất vấn.

- Có, Ursula Bourne, cô ta sẽ đi khỏi đây.

- Vào lúc nào?

- Trong thời gian tới đây, Ursula đã xin phép ra đi vào ngày hôm qua, song tôi không phải là người trông coi những người phục vụ ở nhà này. Cô Russell chịu trách nhiệm về việc đó.

Những câu trả lời của Russell không thỏa mãn mong muốn của mọi người. Khi hỏi Ursula về nguyên nhân muốn ra đi, cô gái trả lời:

- Tôi có dọn dẹp phòng của ông Ackroyd và đã làm xáo trộn giấy tờ trên bàn của ông ấy; ông ấy đã tỏ ra rất giận dữ. Tôi xin phép ông ta cho thôi việc, nhưng ông Ackroyd nói với tôi là về chuyện này ông sẽ nói sau.

- Tối hôm qua cô có lên phòng này không? - Poirot hỏi Ursula.

- Thưa ông, không.

- Thế thì tại sao ở đây lại bị mất cắp một số tiền nhỉ? - Raglan hỏi.

Mặt Ursula đỏ lên, nhưng cô trả lời một cách chắc chắn.

- Tôi không biết gì về chuyện này. Còn nếu các ông nghĩ rằng ông Ackroyd định đuổi tôi vì chuyện mất tiền thì các ông nhầm.

- Câu chuyện của cô và ông Ackroyd kéo dài bao lâu? - Đột nhiên Poirot hỏi Ursula - Khoảng hai mươi phút. Nửa giờ hay một giờ.

- Không quá nửa giờ đâu, tôi nghĩ thế.

Tôi tò mò nhìn Poirot; lúc đó mắt ông ta sáng lên như vừa bắt được một vật gì quý giá.

Sau đó, chúng tôi gặp Elsie Dale để hỏi cô ta vài điều, song không thu được gì sáng tỏ thêm. Poirot và tôi trở về nhà.

- Tôi rất nghi ngờ về việc tại sao ông Ackroyd có thể giận dữ được chỉ vì mấy tờ giấy- tôi nói để dò hỏi Poirot - trừ trường hợp là những tờ giấy đó của ông ta thuộc loại rất quan trọng.

- Raymond đã nói rằng trong phòng làm việc của ông Ackroyd không có giấy tờ gì quan trọng cả - Poirot trầm ngâm - Đây lại là một điều bí ẩn nữa. Trong danh sách của Raglan không đả động gì tới cô bé này.

- Ông không nghĩ rằng...

- Phải chú ý bất cứ điều gì có liên quan, bác sỹ Sheppard ạ. Song tôi thú thật với ông là tôi không thể tìm ra được một lý do nào để nói là Ursula Bourne lại muốn giết ông Ackroyd. Ông có thể giúp tôi được không?

- Sao lại không? - Tôi nhấn mạnh - Tôi rất lấy làm hân hạnh khi được ông tin cậy.

- Người đã giới thiệu Ursula Bourne tới làm việc ở Fernly Park là một người đàn bà tên là Folliott ở Marby - Marby, đúng rồi, cô Russell nói với tôi như thế. Marby ở đâu, ông có biết không?

- Ở đầu đằng kia của Cranchester.

- Ông có thể đi tới đó để tìm hiểu hộ tôi về cô Ursula không?

Tôi nhận lời. Song cho mãi tới tận chiều hôm sau tôi mới có thể đi được, bởi lẽ tôi quá bận với những bệnh nhân của mình.

Bà Folliott là một người cởi mở, dễ chịu, vui tính. Song khi tôi nhắc đến tên cô Ursula Bourne thì nụ cười của bà ta trở nên nhăn nhó. Hình như bà Folliott có điều gì đó khó chịu về cô gái này.

- Bà có lấy làm hài lòng trong thời gian Ursula ở với bà không ạ? - Tôi hỏi - Cô ta đã ở với bà

trong thời gian bao lâu?

- Một hay hai năm gì đấy, tôi không còn nhớ rõ nữa. Cô ta là một cô gái tốt, hiền lành và chăm chỉ.

- Xin lỗi, bà có thể kể cho tôi nghe một vài điều về Ursula được không?

- Tôi không biết gì về cô ấy - Bà Folliott từ chối.

Sau khi không đạt được kết quả gì trong việc thu lượm thông tin về cô Ursula, tôi lái xe trở về King Abbot.

Về tới nhà, tôi nhận thấy hình như Caroline đang bị kích thích bởi vì một chuyện gì đó. Có lẽ không thể giấu kín được lâu, chị bắt đầu ngay câu chuyện:

- Ông Poirot khi nãy có ở đây - Caroline nói khi tôi chưa kịp ngồi xuống.

- Thế à? Ông ta có nói gì với chị không?

- Ông ta nói là ông ta rất hiểu cậu và cũng muốn làm quen với tôi nữa. Poirot đã kể cho tôi nghe một vài vụ án ly kỳ mà ông ta đã từng điều tra, ông ấy có biệt tài kể chuyện.

- Thế chị có kể gì cho ông ấy nghe xung quanh chuyện của ông Ackroyd không?

- Tất nhiên là có chứ. Tôi đã làm sáng tỏ với ông ấy một vài vấn đề; một số chuyện mà Poirot không thể biết được, thí dụ như chuyện của Ralph và một cô gái trong khu rừng bữa hôm trước...

- Tại sao chị lại kể cho ông ấy nghe câu chuyện đó? - Tôi trách Caroline - Chị đã nói là chị muốn giúp đỡ Ralph, thế mà chị lại làm thế à?

- Tại sao tôi lại không muốn giúp Ralph? Biết đâu vào thời điểm ấy, anh ta lại đang ở đâu đó với một cô gái, anh chàng này có một đồng con gái chạy theo.

- Theo như chị nói thì Ralph vô tội. Thế thì tại sao Ralph trốn đi mà không ở lại để cải chính câu chuyện này?

- Có thể là Ralph đã làm cho cô bạn gái của anh ta đau khổ, song, theo tôi, nếu như Monsieur Poirot biết được cô gái đó thì ông ấy sẽ khiến cô ta kể tất cả sự thật về Ralph.

- Được rồi. Thế ông Poirot còn hỏi được ở chị điều gì nữa?

- Tôi còn kể cho Poirot nghe về những người bệnh của cậu buổi sáng hôm ấy.

- Về bệnh nhân của em? - Tôi ngạc nhiên nhắc lại.

- Đúng, tôi có kể cho Poirot nghe về các bệnh nhân của cậu. Đúng là bà Bennet này, cậu bé nông dân này, sau đó là Dolly Grice, rồi đến một thằng cha người Mỹ. À, phải rồi, còn có cả George Evana và cuối cùng là cô Russell.

- Ngày hôm qua, bà Ackroyd có nói rằng cô Russell là một con người bí ẩn. Em đoán là chị cũng nghĩ như thế chứ?

- Đúng đấy. Tôi cho rằng ông Poirot cũng muốn đi tìm những điều bí ẩn của cô Russell đấy.

Ralph Paton Ở Đâu?

Cuộc điều tra bị gián đoạn vào ngày thứ hai sau khi xảy ra vụ án mạng. Người ta không thể phát hiện thêm điều gì mới. Cảnh sát tiết lộ là họ bị mất đầu mối. Tôi và Poirot đi tìm gặp thanh tra Raglan và nói chuyện với ông ta.

- Ralph trốn đi là một việc rất bất lợi cho anh ta - Thanh tra Raglan nói - Nếu không phải là kẻ giết người thì tại sao Ralph lại phải trốn đi? Nếu là người vô tội thì tại sao khi biết mình bị mắc nạn, anh ta lại không ra trình diện để cải chính cho bản thân mình?

Thanh tra Raglan đã không nói cho chúng tôi biết là cảnh sát khắp nơi đã được thông báo để tìm bắt Ralph. Tại sao tất cả các bến xe, ga xe lửa, bến cảng, sân bay, các thành phố khắp nước Anh đều có dán ảnh của Ralph. Anh chàng này đã trở thành một con người nổi tiếng. Tất cả những nơi anh ta thường qua lại đều bị cảnh sát lục soát. Hình như Ralph không thể trốn tránh đi đâu được nữa.

- Không có chút tin tức gì từ Liverpool cả - Raglan nói - Bác sỹ đã nhận được điện thoại đúng 8 phút trước khi có chuyến tàu tốc hành đi Liverpool...

- Ông Raglan, ông nghĩ rằng Ralph bỏ đi Liverpool à? - Poirot ngắt lời.

- Rất có thể như vậy, thưa ông Poirot, trừ khi cú điện thoại đặc biệt này là một phát minh của kẻ giết người nhằm đặt chúng ta vào một hướng đi sai lầm khác.

- Tôi tin tưởng rằng khi tìm được lời giải của cú điện thoại đó - Poirot nói - thì chúng ta sẽ tìm ra được sự thật của vụ án này.

- Ông khẳng định thế à? - Tôi hỏi lại Poirot.

- Đúng, đây là một điều chắc chắn, ông bạn thân mến của tôi.

- Trên con dao găm có dấu tay - Raglan nói tiếp - Chúng tôi đã đối chiếu với dấu tay tất cả mọi người ở đây, song không ai khớp cả. Trừ đại úy Paton và người đàn ông lạ mặt mà bác sỹ đã gặp ở ngoài hàng rào của Ferly Park là chưa được đối chiếu thôi.

- Thế ông đã lấy dấu tay của ông Ackroyd chưa? - Poirot hỏi.

- Để làm gì cơ chứ, ông Poirot? Chắc ông định đưa ra giả thuyết là chính ông Poirot đã tự sát chứ gì?

- Tôi đã giả thiết rằng - Poirot nói nhỏ - kẻ sát nhân đã đeo găng tay khi hạ sát ông Ackroyd và đã in dấu tay của xác chết lên con dao găm để đánh lừa ông.

Sau đó, Raglan ra về. Tôi và Poirot quyết định ở lại để gặp toàn thể gia đình ông Ackroyd, kể cả Blunt và Raymond.

Tất cả mọi người ngồi trong phòng ăn.

- Thưa quý vị, tôi có nhã ý mời các ông, các bà tới đây với một mục đích. Trước hết, tôi muốn hỏi cô Flora. Nếu biết được chỗ lẩn tránh của đại úy Ralph Paton thì cô nên nói ngay cho tôi biết. Cô đã yêu cầu tôi đứng ra điều tra vụ này nên cô cũng phải giúp đỡ tôi, tôi yêu cầu cô đấy.

- Đã quá muộn rồi, bác a - Flora nói nhỏ - Nhưng cháu xin thề với bác là cháu không biết Ralph ở đâu cả. Cháu đã không nhìn thấy anh ấy và không nghe nói gì về anh ấy nữa kể từ khi xảy ra cái chết của bác Ackroyd.

- Được, chúng ta cứ cho là thế đi - Poirot quay sang nhìn tất cả mọi người - Bây giờ thì thế này: tất cả các bà, các ông ở đây đều là bạn của anh chàng bị mất tích; tôi xin nhắc lại những gì

mà tôi đã hỏi. Nếu có ai trong số quý vị ở đây biết được hiện nay Ralph Paton đang trốn ở đâu thì hãy nói ngay đi. Xin quý vị hãy vì Ralph mà nói!

Tất cả đều im lặng cúi đầu.

- Quý vị có hiểu không? Dù thế nào tôi cũng sẽ tìm thấy Ralph, đó là một sự thật. Phải, mặc dù tất cả quý vị ngồi đây đều im lặng cả. Một trong những người ngồi đây đã giấu tôi, đúng một người ở đây, có phải thế không? Tôi đã nói đúng phải không?

Poirot nhìn quanh bằng một cặp mắt rất đáng sợ, như muốn buộc tội và bất cứ ai cũng phải tránh cái nhìn đó.

- Tôi đã tự trả lời được câu hỏi đó rồi - Poirot nói kèm theo một tiếng cười ngắn ngủi, rồi đi ra khỏi căn phòng.

Tối đó, sau bữa ăn, Poirot mời tôi sang nhà ông ta nói chuyện. Lúc tôi sang đến nơi, Poirot đang ngồi bên một chai rượu mạnh. Vừa mời tôi uống, ông ta vừa hỏi tôi về bà chị gái của tôi.

- Chị ấy có kể gì cho ông nghe không, bác sỹ?

- Có và không - tôi mỉm cười trả lời.

- Tôi đã thu thập được một số tin tức có giá trị - Poirot tiếp tục nói - Ông cần phải nói cho tôi biết sự thật: mặc dù chị gái ông đã không gặp Ralph ở trong khu rừng hôm ấy, nhưng phải có một người khác nữa đã nhìn thấy đại úy Ralph.

- Có lẽ như vậy đấy, ông Poirot ạ - Tôi trả lời - Ông đã thu thập được những điều gì hay ho ở các bệnh nhân của tôi?

- Chỉ có một người làm tôi chú ý thôi.

- Ông định nói về cô Russell phải không?

Poirot tránh trả lời tôi trực tiếp.

- Russell là một cô gái rất hay.

- Vì vậy tôi rất mong ông nói cho tôi biết ông nghĩ gì về vụ án này - Tôi dứt khoát hỏi Poirot.

Đặt ly rượu xuống bàn, Poirot hỏi tôi:

- Ông muốn được biết điều đó phải không? Như vậy thì chúng ta hãy nhắc lại một cách rõ ràng tất cả những gì đã xảy ra vào buổi tối xảy ra vụ giết người đó. Ông nên nhớ rằng, bất kỳ ai cũng đều có thể nói dối được đấy.

- Bất kỳ ai à? - Tôi trầm ngâm hỏi.

- Một thám tử cần phải nghi ngờ tất cả và không nên chấp nhận một giả thiết nào cả, trừ khi những giả thiết đó đã được chứng minh. Bây giờ tôi xin hỏi ông: Ông rời khỏi Fernly Park vào 21 giờ kém 10 phút. Làm sao mà ông biết được khi ông đi ra vào lúc mấy giờ?

- Câu hỏi này tôi đã trả lời ông rồi cơ mà.

- Chưa đủ đâu, vì Parker cũng nói như ông. Ngoài ra, vào lúc 21 giờ ông đã gặp một người khách vắng lai phải không?

- Tôi cũng đã kể với ông rồi.

- Phải, nhưng người khách đó cũng đã nói chuyện với một cô gái trước đấy để hỏi đường đi tới Fernly Park. Như vậy là sự có mặt của người đàn ông đó đã được xác nhận rồi. Người này có hút thuốc phiện ở ngoài hàng rào, và có nói là hắn ta vừa từ châu Mỹ tới đây. Tôi có cái này; chắc ông cũng đã nhìn thấy rồi đấy.

Poirot lấy cho tôi xem một chiếc lông ngỗng nhặt được ở ngôi nhà nghỉ mùa hè trong khu vườn nhà ông Ackroyd.

- Những kẻ nghiện thuốc phiện thường sử dụng cách này - Poirot giảng giải cho tôi - nhất là ở châu Mỹ; cho nên tôi biết là kẻ lạ mặt này phải tới đây từ châu Mỹ. Tiếp theo, người lạ mặt đó không phải đã vào ngôi nhà bằng cửa chính hay cửa sau, mà hẳn ta đã đến ngôi nhà nghỉ mùa hè. Vậy ai là người đã hẹn gặp hẳn ta ở đó?

- Mảnh áo rách nhặt được ở đấy có nói cho ông biết thêm được điều gì không? - Tôi tò mò hỏi.

- Có lẽ có, nhưng vẫn chưa có gì rõ ràng, cả ở mảnh vải rách này, và cả câu chuyện về cô hầu phòng cũng thế. Có gì ẩn sau việc cô gái bị đuổi, chỉ vì làm lẫn lộn một vài tờ giấy? Và tại sao ông Ackroyd lại phải nói tới nửa tiếng đồng hồ để đuổi một người hầu? Ông có nhớ không? Cô hầu ấy đã chẳng có lý lẽ nào để khẳng định rằng mình đã ở trong phòng riêng của mình từ 21 giờ 30 đến 22 giờ.

- Theo tôi thì tôi không tin là cô hầu ấy đã làm nổi việc giết ông Ackroyd. Thủ phạm chính là người lạ mặt nói trên. Có lẽ hẳn ta nằm trong vụ án quái gở này giống như trường hợp của Parker.

- Theo tôi, những suy nghĩ của ông không thể giải thích được điều gì - Poirot nói - Việc có người gọi điện thoại cho ông, chiếc ghế bị dịch đi chỗ khác, sự biến mất của Ralph...

- Là một bác sỹ, tôi cho rằng Ralph đã không tự chủ được bản thân. Anh ta đã biết được ông bác bị giết vài phút sau khi mình bỏ đi, và không suy nghĩ gì tiếp, Ralph trốn đi luôn.

- Và còn có một điều quan trọng nữa, đó là: Nếu ông Ackroyd chết thì Ralph sẽ trở thành một người giàu có. Đó cũng là một lý lẽ chứng minh thêm cho nhận định của ông: lá thư màu xanh đã bị biến mất, Ralph đang lo lắng vì phải giữ kín câu chuyện bí mật của ông bác mình. Ba lý do, phải không? Nhiều quá đấy, ông bạn của tôi ạ. Nhưng tôi lại tin rằng Ralph vô tội.

Bà Ackroyd Và Raymond

Sau buổi tối nói chuyện với Poirot, mỗi người chúng tôi đều có quan điểm khác nhau. Những lúc bên cạnh Poirot, tôi đã thấy được điều ông ấy thấy: tôi tìm cách đọc ý nghĩ của Poirot. Giờ đây tôi đã biết mình thất bại trong việc tìm hiểu con người ông ta, do Poirot đã biết giữ bí mật tất cả những gì ông thu lượm được hay tất cả những gì ông ta rút ra được từ những hiện tượng đã xảy ra.

Buổi sáng thứ ba sau cái chết của ông Ackroyd, bà Ackroyd nhắn tôi tới gặp bà. Tôi nghĩ rằng có thể bà ấy bị ốm, tôi vội vã đến ngay. Lúc tôi đến nơi, bà Ackroyd đang nằm trên giường, song bà ta không đau ốm gì cả. Bà Ackroyd xin lỗi vì đã làm phiền tôi, nguyên nhân của việc muốn gặp tôi là bà muốn tâm sự với tôi và bắt buộc tôi phải nghe theo một việc mà chắc tôi chẳng muốn. Tôi chú ý lắng nghe bà ta nói. Một lúc sau, tôi hiểu ra là bà Ackroyd sẽ nói với tôi một vài điều bí mật. Lúc đó, tôi chợt nhớ tới lời của Poirot về những người luôn muốn giấu một điều gì: hãy chú ý lắng nghe toàn bộ câu chuyện thì sự thật sẽ tự nó khai ra.

- Cuộc sống của tôi rất vất vả - Bà Ackroyd phàn nàn - Có rất nhiều thứ phải cần đến tiền, chắc ông cũng biết thế, Roger Ackroyd lại không được rộng rãi cho lắm. Vậy mà tôi đã từng mong mượn được một khoản tiền. Thật là nhục nhã khi phải van xin một con người có vẻ là cao thượng cho mình vay tiền, bởi trước đó, tôi đã nghĩ rằng Roger sẽ tự nguyện làm việc ấy.

Bà Ackroyd thở vắn thở dài khiến tôi phải giục bà ta tiếp tục câu chuyện.

- Vào buổi chiều thứ sáu, tôi vào phòng làm việc của Roger. Giữa đồng giấy tờ của ông ấy, tôi đã nghĩ rằng mình có thể tìm thấy bản di chúc. Chắc chắn là tôi có quyền đọc bản di chúc ấy, có phải không bác sỹ? Khi vừa tìm đến đáy chiếc ngăn kéo bàn làm việc thì cô Ursula Bourne bước vào. Thú thật với ông, tôi không có cảm tình với cô gái này; cô ta không giống như những người khác trong ngôi nhà này.

- Cái gì đã xảy ra sau đó? - Tôi giục.

- Roger đi vào. Tôi đã nghĩ rằng, vào thời điểm đó, Roger đang đi dạo chơi cho nên tôi mới vào phòng làm việc của ông ấy. Tôi nói là tôi vào đây tìm tờ báo. Song ai mà biết được Ursula đã kể chuyện gì về tôi cho các ông? Ông có thể kể điều này cho Poirot được không? Tôi cảm thấy người ta có thể nghĩ sai về tôi.

- Được thôi, bà Ackroyd ạ, nếu như tất cả câu chuyện của bà có thể được chứng minh.

- Còn một điều này nữa: đúng là tôi đã mở chiếc bàn bằng bạc. Việc này xảy ra sau khi tôi ra khỏi phòng làm việc của Roger. Tôi định lấy đi vài đồ vật bằng bạc để gửi đi bán ở London, và cũng để cho Roger bị ngạc nhiên.

Tôi không chú ý lắm về câu chuyện này mà chỉ hỏi tại sao bà không đập chiếc bàn lại.

- Tôi nghe thấy tiếng chân bước bên ngoài, tôi liền vội vã đi về phòng riêng đúng lúc Parker mở cửa cho Bác sỹ.

Một điều rất lý thú mà tôi nhận ra được trong câu chuyện này là cô Russell đã vào phòng khách bằng cửa sổ, và bây giờ tôi đã hiểu là tại sao cô ta lại ở trong một trạng thái như người vừa chạy xong.

Trên đường về, tôi gặp Ursula Bourne và trao đổi với cô vài câu:

- Xin lỗi bác sỹ - Ursula nói - bác sỹ có tin tức gì về đại úy Paton không?

Tôi lắc đầu.

- Không có ai biết được Paton đang ở đâu nhỉ? - Ursula nói một mình.

- Cô có biết à? - Tôi vặn lại Ursula.

- Không, tôi không biết, thật sự là không biết. Nhưng bất kỳ ai là bạn của Ralph đều nên nói với anh ta là hãy trở về.

Rời Fernly Park, tôi lấy làm ngạc nhiên là tại sao Ursula Bourne lại có thể nói như vậy.

Về tới nhà, tôi thấy Caroline với một vẻ mặt rất quan trọng.

- Này James, tôi đang giúp đỡ ông Poirot đấy - Chị ta nói - Ông ấy muốn tôi tìm hiểu xem đôi boots của Ralph màu đen hay màu vàng.

Tôi trở mắt nhìn Caroline. Tôi không hiểu ra sao cả và nhận thấy rằng không nên khinh thường những đôi giày ống đó được.

- Đôi giày đó màu vàng - Tôi nói.

- Không phải là giày mà là boots, Ralph có vài đôi ở nhà trọ. Tôi có thể làm được điều này một cách dễ dàng. Annie quen một người phục vụ ở đó.

Đối với Caroline thì công việc nói trên quả là dễ dàng thật. Vào giữa trưa, bà chị tôi đã biết là đôi boots màu đen. Caroline liền yêu cầu tôi đi vòng ra sau nhà để báo cáo cho Poirot và cũng để phát hiện xem tại sao anh chàng thanh niên Raymond lại đến đó để gặp Poirot. Caroline đã nhìn thấy Raymond qua cửa sổ.

Tôi kể với Poirot về màu của đôi boots và những điều tôi thu lượm được vào buổi sáng hôm nay, từ câu chuyện của bà Ackroyd.

- Rất rõ ràng là cô Russell đã đi ra ngoài để gặp một người nào đó - Poirot nói.

- Còn Raymond thì sao, anh ta vừa đến đây phải không? - Tôi hỏi - Raymond thú nhận với ông điều gì à?

- Đúng thế, song không có gì đáng chú ý cả. Anh ta đã gặp khó khăn về tài chính. Song, số tiền 500 bảng của ông Ackroyd cho có thể giải quyết được khó khăn của Raymond. Ông thấy đấy, ông bạn của tôi ạ; tốt hơn hết là ông có muốn đi ngay với tôi bây giờ không? Đến Fernly Park? Tôi hy vọng sẽ thu lượm được một vài đầu mối ở đó.

Tôi đồng ý đi Fernly Park với Poirot. Khi đến nơi, Poirot yêu cầu được gặp cô Flora. Poirot yêu cầu cô Flora và Parker diễn lại sự việc đã xảy ra bên ngoài phòng làm việc của ông Ackroyd. Hai người đó liền vào vị trí của họ: Flora ở cửa ra vào, tay đặt lên quả dầm cửa; Parker ở gần đây với một chiếc khay, trên đó có hai chiếc ly.

- Tại sao lại những hai chiếc ly nhỉ? - Poirot hỏi.

- Thưa ông, đó là một thói quen ạ - Parker trả lời.

Flora và Parker trình diễn lại các sự việc và câu chuyện đã xảy ra giữa hai người. Poirot tuyên bố là rất thỏa mãn với màn kịch này.

Khi chúng tôi về tới nhà, Poirot nói rằng ông ta tin Parker đã nói sự thật, song hình như vẫn còn vài điều hẩn ta chưa nói ra.

Tối hôm ấy, Caroline có vài người khách. Đối với tôi, thời gian trôi qua quá chậm chạp, đặc biệt khi mà tất cả câu chuyện của mọi người đều chỉ xoay quanh tên giết người.

Tuy thế, tôi cũng nghe được một vấn đề đáng ngạc nhiên. Caroline nói rằng chị tin chắc rằng Ralph đang trốn ở Cranchester. Lý lẽ của chị là ngày hôm trước, khi Poirot đến gặp Caroline, thì ông ấy đã đứng nhìn chăm chú vào chiếc bản đồ treo trên tường.

- Điều này đã quá rõ ràng - Caroline tuyên bố - Cảnh sát đã tìm kiếm khắp nước Anh; song họ sẽ không bao giờ tìm kiếm ở ngay cạnh đây.

- Có thể bà nói đúng đấy, bà Caroline ạ - Một bà khách nói - Chiều nay tôi đi dạo chơi và trông thấy ông thám tử quen thuộc đang ngồi trên ô tô từ Cranchester trở về. Song tôi chắc là bác sỹ Sheppard biết rõ được tất cả những gì mà ông thám tử kia làm. Bác sỹ đang hợp tác với ông ấy kia mà.

- James sẽ không nói gì đâu - Caroline đồng dạ tuyên bố.

Bị cuốn vào câu chuyện của những người khách, cuối cùng tôi cũng phải tiết lộ vài điều. Tất cả mọi người đều nhìn tôi với một vẻ chăm chú.

- Tôi sẽ cho mọi người biết chuyện về chiếc nhẫn cưới bằng vàng - Tôi nói - Trên đó có khắc dòng chữ Ngày 13 tháng 3; bên cạnh đó là chữ R, Poirot và tôi tìm được nó trong hồ cá vàng tại vườn hoa nhà ông Ackroyd.

Câu chuyện này của tôi kích thích tất cả mọi người. Một vài người cho rằng đó là của Ralph hoặc Raymond đã bí mật cưới Flora, một số khác cho rằng Roger Ackroyd đã cưới bà Ferrars hoặc cô Russell.

Để cho họ tranh luận, tôi lặng lẽ rút lui về phòng ngủ.

Charles Kent

Bà Ferrars và ông Ackroyd được an táng vào buổi sáng hôm sau. Sau lễ an táng, Poirot kéo tôi sang một bên. Tôi sợ ông ta trách tôi đã tiết lộ chuyện về chiếc nhẫn vàng, do đó mà tất cả thị trấn này đều biết; nhưng tôi đã nhầm.

- Tôi muốn ông giúp tôi một việc - Poirot nói - Tôi định hỏi một người đàn ông và sẽ làm cho hắn ta vì sợ hãi mà phải nói ra tất cả mọi chuyện.

- Người đó là ai? - Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Parker! Tôi đã yêu cầu hắn ta tới nhà tôi vào lúc 12 giờ trưa nay.

- Ông nghĩ là Parker đã dọa dẫm bà Ferrars à?

- Tôi không biết - Poirot trả lời và nghiêm chỉnh nói thêm - Tôi cũng đoán là hắn ta.

Mười hai giờ trưa hôm đó, đúng hẹn, Parker tới nhà Poirot. Với một nụ cười trên môi, người đàn ông quốc tịch Bỉ mời Parker ngồi; đột nhiên, nụ cười biến mất và thay vào đó là một câu hỏi:

- Ông có nhiều kinh nghiệm trong việc đe dọa người khác có phải không?

- Thưa ông? - Parker bật đứng lên.

- Đừng hồi hộp quá ông bạn ạ - Poirot bình tĩnh nói - Ông có nên giả vờ không hiểu câu hỏi vừa rồi của tôi?

- Thưa ông, tôi, tôi không bao giờ! Parker lắp bắp đáp lại.

- Tại sao ông lại tỏ ra lo lắng khi nghe trộm câu chuyện ở phòng làm việc của ông Ackroyd vào buổi tối hôm trước, sau khi ông đã được nghe những lời đe dọa?

- Tôi... không... tôi...

- Ai là người chủ cuối cùng của ông trước khi ông đến làm cho ông Ackroyd? - Poirot ngắt lời.

- Thưa ông, thiếu tá Ellerby.

- Phải, thiếu tá Ellerby, một người đàn ông buôn thuốc phiện. Ông đã từng theo ông ta đi nhiều nơi. Ở châu Mỹ, các ông có gây ra một việc không hay ho gì. Một người đàn ông bị giết và thiếu tá Ellerby, ông chủ của ông, cũng có một phần tội lỗi trong đó phải không? Thiếu tá Ellerby đã trả ông bao nhiêu tiền để bịt kín miệng ông lại, ông Parker?

Parker nhìn Poirot với cặp mắt đầy sợ hãi, khuôn mặt trở nên trắng nhợt và khó khăn lắm mới mở mồm ra được:

- Đúng, thưa ông, những lời ông nói là đúng sự thật - Parker thú nhận - Nhưng tôi không bao giờ làm hại đến một sợi tóc trên đầu ông Ackroyd. Ông Poirot, có Chúa chứng giám, tôi không giết ông Ackroyd đâu.

- Tôi sẵn sàng tin ông - Poirot trở lại vấn đề - Ông không có can đảm để làm điều đó. Tốt, thế thì ông hãy nói tất cả cho tôi nghe đi.

- Thưa ông, đúng là tôi đã nghe trộm ở ngoài cửa - Parker khốn khổ nói - Tôi đã nghe thấy những lời đe dọa, thưa ông, và tôi đã nghĩ là ông Ackroyd đã bị đe dọa.

- Ông có thể nói rõ điều đó hơn được không?

- Thưa ông, tôi đã không có đủ thời gian để nghe được hơn nữa. Lúc đầu, tôi định nghe thì bác sỹ Sheppard ra và suýt nữa bắt gặp tôi. Sau đó đến lượt ông Raymond đi qua về phía phòng làm việc của ông Ackroyd. Khi tôi cầm chiếc khay tới thì cô Flora đã ngăn tôi lại.

- Ông có đem ví tiền của ông đến đây không? - Poirot hỏi.

- Có, thưa ông, đây.

Hắn ta đưa cho Poirot ví tiền: tập tiền trong ví rất mỏng, rõ ràng đây không phải là kết quả của một sự đe dọa, Poirot trả lại ví cho Parker và nói hắn ta có thể về được.

- Chúng ta hãy tới thăm ông Hammond đi - Poirot yêu cầu tôi sau khi Parker đi khỏi - Rõ ràng là Parker nghĩ rằng ông Ackroyd bị đe dọa và hắn ta không biết tí gì về bà Ferrars cả.

Ở trong phòng luật sư, sau một vài trở ngại, chúng tôi đã phát hiện ra rằng số tiền mà bà Ferrars đã phải rút ra trong vòng một năm sau khi ông chồng chết, lên tới hai mươi nghìn bảng.

- Trời ơi, hai mươi nghìn - Tôi thốt lên - Trong vòng một năm!

- Tuy rất giàu - Poirot chậm rãi nói - vậy mà sự đe dọa của thằng giết người đối với bà Ferrars cũng không lấy gì làm dễ chịu cho lắm.

Khi trở về, Poirot nói với tôi:

- Ông bạn này, không biết bây giờ Parker sẽ làm gì với hai mươi nghìn bảng? Hắn ta có thể cứ giữ mãi địa vị của một người hầu nữa không? Còn lại những người khác trong nhà ấy, Raymond và thiếu tá Blunt thì sao nhỉ?

- Nhưng Raymond có nói với ông là anh ta không có khó khăn về tài chính với một khoản tiền hơn 500 bảng cơ mà - Tôi nhấn mạnh - và tôi không thể tin là ông Blunt có tham gia vào đấy.

- Tôi đã tiến hành điều tra - Poirot ngắt lời - của hồi môn của thiếu tá Blunt đúng là 20 nghìn bảng.

- Không thể được - Tôi nói - Một người đàn ông như Blunt ư?

- Ai mà biết được? Thú thực là tôi đã lấy làm khó nghĩ khi coi Blunt là người đã đe dọa bà Ferrars. Song, có một khả năng khác là ông Ackroyd có thể đã tự hủy cái bức thư ấy và vứt nó vào trong lò sưởi.

- Tôi không nghĩ như thế đâu - tôi chậm rãi nói - Việc đó chỉ xảy ra khi ông ấy thay đổi ý nghĩ của mình mà thôi.

Về tới nhà, chúng tôi gặp Caroline.

- Chào ông Poirot, ông đã tìm thấy Ralph chưa? - Caroline hỏi Poirot - Hình như là ông đã đi đến Cranchester rồi nhỉ?

- À, cái việc ấy à? Đúng là tôi đã đi đến Cranchester, song, tôi đã tới đó để nhổ một chiếc răng sâu.

Caroline bắt mắt nhìn Poirot; sau đó chị tiếp tục nói:

- Tôi không bao giờ tin kẻ giết người lại ở ngay trong nhà ông Ackroyd - Caroline nói - Tất cả bọn họ giống như những kẻ đồng lõa trừ Flora và Ralph; hai người này không làm điều đó đâu, tôi chắc chắn như vậy.

- Ralph là một con người rất yếu đuối - Tôi nói thêm - song, anh ta không phải là một người xấu.

- Thế thì sự yếu đuối sẽ kết thúc ở đâu? - Poirot hỏi.

- Rất chính xác - Caroline phụ họa - Hãy xem James đây này, yếu như sên ấy, nhưng James rất hạnh phúc. Tôi hơn James có 3 tuổi và tôi phải trông coi James đấy.

- Đừng có nói linh tinh, chị Caroline - Tôi hơi khó chịu.

- Chúng ta hãy đề cập tới một người đàn ông - Poirot nói bằng một giọng lạ lùng và xa xôi - Đó là một con người bình thường, không có ý thức của một con người trong trái tim anh ta. Nhưng ẩn sâu trong lòng của con người đó, thể hiện qua vẻ bên ngoài, người ta thấy một sự yếu đuối nào đó. Đột nhiên có một chuyện gì đó xảy ra, và rất tình cờ, anh chàng kia biết được hoàn toàn một câu chuyện bí mật; một câu chuyện bí mật có nghĩa là sự sống hay cái chết của một người khác. Đầu tiên, anh chàng đó muốn khơi câu chuyện bí mật ra, nhưng sau đó, cái yếu trong con người anh ta đã ngăn ý định đó lại. Rồi sau đấy, anh ta nhận ra dịp để kiếm tiền, không những thế mà còn nhiều tiền nữa là đằng khác. Song anh bạn đó không thể dùng áp lực mãi với kẻ xấu số nọ được nữa. Cái gì cũng vậy, đều phải có giới hạn. Cuối cùng, kẻ biết chuyện bí mật kia phải nói ra sự thật. Và bây giờ thì người đàn ông của chúng ta đã phải đối mặt với sự nguy hiểm, nếu như những bí mật về việc anh ta từng làm bị lộ ra. Anh chàng ấy không thể chịu đựng nổi sự thất bại, và như vậy, con dao đã đâm vào tội lỗi. Sau đấy, người đàn ông đó lại trở lại như những con người bình thường khác. Nhưng nếu cần thiết, anh ta sẽ lặp lại sự việc một lần nữa.

- Ông đang nói về Ralph Paton phải không? - Caroline hỏi - Có thể ông đúng, và cũng có thể ông sai, nhưng ông không thể buộc tội cho một con người mà ông không hề quen biết.

Ngay lúc đó, có tiếng chuông điện thoại. Tôi ra nghe điện thoại và chạy vào ngay để báo cho Poirot và Caroline tin tức tôi vừa nhận được.

- Cảnh sát vừa bắt được một người đàn ông ở Liverpool - Tôi nói - Tên hắn là Charles Kent. Họ mời tôi đi ngay Liverpool bây giờ để nhận dạng xem hắn có phải là kẻ lạ mặt đã tới Fernly Park vào buổi tối hôm ấy không.

Một tiếng rưỡi đồng hồ sau, thanh tra Raglan, Poirot và tôi đã ở trên chuyến tàu đi Liverpool. Thanh tra Raglan rất hồi hộp, ông ta hy vọng có thể phát hiện ra những điều quan trọng.

Tại đồn cảnh sát, người ta đưa Charles Kent vào cho chúng tôi gặp. Đó là một thanh niên mới lớn, cao, gầy và tóc đen.

- Ông bác sỹ, đây có phải là người đàn ông mà bác sỹ đã gặp không?

- Người đàn ông hôm đó cũng cao lớn bằng chừng này - Tôi nói - Có lẽ đúng là người này.

- Thế này là thế nào nhỉ - Kent kêu lên - Ông có cứ gì để buộc tội tôi? Nói đi! Nói tất cả đi! Tôi đã làm gì để các ông bắt?

- Đúng, đây chính là người đàn ông xuất hiện vào buổi tối hôm ấy - Tôi xác nhận - tôi đã nhận ra tiếng nói của anh ta.

- Nhận ra tiếng nói của tôi à? Tôi đã gặp ông bao giờ đâu. Ông đã nghe giọng nói của tôi ở đâu?

- Thứ sáu tuần trước, vào buổi tối, ngoài hàng rào ở Fernly Park tại thị trấn King Abbot - Tôi đáp - Anh đã hỏi đường đến Fernly Park.

- Đúng, đúng là tôi.

- Anh đã thú nhận điều đó phải không? - Thanh tra Raglan hỏi.

- Tôi không thú nhận gì hết cả. Các ông buộc cho tôi tội gì?

- Những ngày gần đây anh có đọc báo không? - Poirot hỏi.

- Tôi có đọc, có một ông già bị giết chết, có thể thôi. Sao nữa? Ông cho rằng tôi giết phải không?

- Tối hôm đó anh có mặt ở đây - Poirot lặng lẽ khẳng định.

- Sao ông biết?

- Bằng cái này đây - Poirot rút ra chiếc lông ngỗng mà ông nhặt được ở ngôi nhà nghỉ mùa hè.

- Trong báo có nói là ông già kia bị giết vào khoảng giữa 22 giờ kém 15 và 22 giờ phải không?

- Đúng - Raglan đáp.

- Nếu đúng như vậy thì các ông không có lý lẽ nào để giữ tôi ở đây cả. Tôi có mặt ở Fernly Park trước 21 giờ 20. Sau đó tôi đi uống rượu tại một khách sạn trên đường đi Cranchester, cách Fernly Park một dặm. Lúc 22 giờ kém 15, tôi có gây ra một vụ xô xát tại đó; các ông có thể hỏi khách sạn, người ta sẽ xác nhận cho tôi ngay.

- Tại sao anh lại tới Fernly Park? - Raglan hỏi.

- Để gặp một người và người đó thì không có gì liên quan đến các ông. Tôi rời Fernly Park trước khi xảy ra vụ án - và đó là tất cả những gì các ông quan tâm đến.

Chúng tôi rời đồn cảnh sát và ăn trưa tại một khách sạn. Bây giờ tôi mới biết là toàn bộ vụ án đã được phơi bày ra trước mắt Poirot; ông ta đã thu được những điều cuối cùng mà ông ta muốn.

Nhưng tôi cũng tin chắc rằng những gì khiến tôi không thể nào hiểu được thì cũng khiến cho Poirot không biết được, thí dụ như sự có mặt của Charles Kent ở Fernly Park. Tôi hỏi Poirot nghĩ gì về việc này.

-Ồ, ông bạn thân mến của tôi ơi, không phải tôi nghĩ mà là tôi biết tất cả cơ.

Flora Và Russell

Sau khi khám xong các bệnh nhân vào buổi sáng hôm ấy, tôi đi gặp thanh tra Raglan.

- Chào ông bác sỹ, chúng tôi đã điều tra về Charles Kent rồi. Đúng như lời khai của hấn, khách sạn mà hấn ta đã có mặt vào tối thứ sáu tuần trước đã xác nhận điều đó. Cô phục vụ trong khách sạn có nói là Charles Kent có rất nhiều tiền với một đôi boots đã gần tụt đế, hấn đã tiêu ở đó hết tới gần 40 bảng.

- Hấn ta vẫn từ chối nói ra nguyên nhân tại sao lại đến Fernly Park có phải không?

- Đúng thế. Hấn ta không nói thêm một lời nào cả.

- Hercule Poirot có nói với tôi là ông ta biết tại sao Kent lại đến đấy.

- Tại sao ông ấy lại không nói cho chúng tôi biết nhỉ, tôi nghĩ rằng Poirot có hơi điên một chút đấy. Đây là bệnh gia truyền của dòng họ ông ta, tôi tin thế. Poirot có một người anh họ rất đẹp mã, nhưng bị điên hoàn toàn, tội nghiệp.

- Ai kể với ông điều đó? - Tôi tò mò hỏi.

- Chị gái ông chứ ai - Raglan mỉm cười trả lời tôi.

Thật như vậy. Caroline là một người rất kỳ lạ, chị tò mò tìm hiểu cho tới khi biết được tận chân tơ kẽ tóc về bất cứ người nào.

Sau đó chúng tôi gặp Poirot và nói cho ông ta biết những tin tức cuối cùng về vụ án.

- Chúng ta không thể bắt giữ Kent được đâu, ông Poirot ạ - Raglan buồn bã nói - Hấn ta không thể giết một ai đó ở chỗ nào đấy, trong khi chính hấn lại đang uống rượu ở một chỗ khác, cách đó hơn một dặm.

- Tôi khuyên ông là đừng thả hấn ta vào lúc này - Poirot thông thả nói.

- Sao lại làm như vậy? Chúng tôi không thể giữ Kent nếu như hấn ta không phải là kẻ phạm tội.

- Tôi không nói hấn ta là kẻ phạm tội - Poirot nhấn mạnh - song tốt hơn là nên giữ hấn lại vài ngày nữa.

- Nhưng chúng ta đã biết ông Ackroyd đã bị giết vào lúc 22g kém 15 phút - Thanh tra Raglan nói.

- Điều này chưa xác nhận được đâu - Poirot phản đối.

- Flora đã nói như vậy.

- Tôi không bao giờ tin lời nói của những người phụ nữ trẻ, ngay cả khi cô ta rất dễ thương và đẹp.

- Nhưng thằng cha Parker đã nhìn thấy Flora khi cô ta ra khỏi phòng làm việc của ông Ackroyd kia mà.

- Không - Poirot nói như quát lên - Đấy chính là điều hấn ta không nhìn thấy. Tôi đã cho tiến hành một cuộc diễn lại nhỏ, ông có nhớ không bác sỹ? Parker đã nhìn thấy Flora ở sau cửa, bàn tay cô gái đặt lên quả đấm cửa. Hấn không hề nhìn thấy Flora đi ra khỏi phòng làm việc của ông bác.

- Vậy Flora còn có thể ở chỗ nào nữa? - Raglan hỏi vặn.

- Có lẽ trước đó cô gái đã ở trên gác, chỗ phòng ngủ của ông Ackroyd.

Thanh tra Raglan ngạc nhiên nhìn Poirot.

- Như vậy ông cho rằng cô Flora lấy cắp số tiền 40 bảng phải không? - Tôi hỏi.

- Tôi không cho là như thế, song; để tôi nhắc lại điều này. Cuộc sống không phải dễ dàng đối với đàn bà và phụ nữ trẻ. Họ cần tiền và luôn luôn gặp khó khăn về những món tiền nhỏ. Nếu Flora đã lấy tiền rồi đi xuống gác và sau đó đã nhìn thấy Parker với chiếc khay thì cô ta sẽ làm gì? Flora sẽ không dám để cho Parker nhìn thấy mình từ trên gác đi xuống, như vậy, cô phải chạy nhanh xuống và ở lại đó cho tới khi Parker xuất hiện. Như thế dễ dàng hơn là việc nghĩ rằng Flora đã ở trong phòng làm việc của Ackroyd...

- Nhưng sau đấy - Thanh tra Raglan ngắt lời - cô ta phải nhận ra tầm quan trọng của việc nói hết toàn bộ sự thật, bởi vì toàn bộ vụ án này sẽ phụ thuộc nhiều vào cái chi tiết nhỏ này đấy.

- Sau đó - Poirot giảng giải - điều rất khó khăn sau đây sẽ xảy ra với Flora. Đầu tiên, cô gái nghe nói có vụ ăn cắp, vậy là cô ta nghĩ luôn đến vấn đề 40 bảng. Nhưng sau đấy Flora lại nghe nói rằng có một vụ giết người, thế là cô ta ngắt đi. Nhưng những cô gái cứng rắn không dễ dàng ngắt đầu. Vậy Flora có thể làm gì được? Cô ta nên giữ kín chuyện này hay thú nhận mình là một kẻ cắp?

Lúc đầu, thanh tra Raglan phản đối giả thiết của Poirot; nhưng sau đó ông ta thay đổi quan điểm và muốn gặp Flora để xác nhận lại. Tôi lái xe đưa cả hai tới Fernly Park. Chúng tôi yêu cầu được gặp cô Flora. Thiếu tá Blunt đang ngồi nói chuyện với cô gái; Flora yêu cầu Blunt ở lại với mình để trả lời những câu hỏi của thanh tra Raglan.

- Có lẽ cô cũng chờ đợi điều này, cô Ackroyd ạ - Raglan nói - Bây giờ, ông Poirot nói rằng cô đã không gặp mặt bác cô, ông Ackroyd, như cô đã nói với chúng tôi; rằng về chi tiết cô vào phòng làm việc để chúc bác cô ngủ ngon, tối thứ sáu tuần trước, sau bữa ăn tối, khi đó cô đang đi xuống gác, từ phòng ngủ của ông bác, sau đó cô đã gặp Parker.

Flora chăm chăm nhìn viên thanh tra; miệng há hốc; sau đó cô quay sang nhìn Poirot, ông này có một bộ mặt trông rất nghiêm trọng, nhưng nhân từ.

- Cô gái ạ - Poirot nói - Ngày hôm đó, tôi đã gợi ý cô nói ra tất cả sự thật vì, nếu không, tôi cũng sẽ tìm ra được sự thật đó. Hãy dừng cảm lên, cô gái. Cô đã lấy số tiền đó phải không?

Flora gục đầu xuống, im lặng. Sau đó một lúc, cô gái chậm rãi nói:

- Đúng thế, ông đã nói đúng sự thật, ông Poirot ạ. Tôi là một con ăn cắp. Tôi đã lấy số tiền đó. Tôi lấy làm dễ chịu vì đã nói được việc này ra. Trong những ngày qua, tôi đã phải chịu đựng những nỗi dằn vặt, ngay cả trong giấc ngủ cũng vậy. Đã nhiều lần tôi định nói ra, nhưng rồi tôi lại thấy mình không đủ can đảm.

Flora ôm lấy mặt, rồi đột nhiên đứng bật dậy và chạy vụt ra khỏi phòng. Blunt vội vã định chạy theo cô gái, nhưng Poirot đã kịp thời ngăn thiếu tá lại ở cửa ra vào.

- Ông thiếu tá - Poirot nói - Nếu ông có cảm tình với Flora thì ông không nên giấu những gì bất lợi đối với cô bé. Ông tưởng rằng cô gái yêu Ralph phải không? Không phải thế đâu. Tôi, Poirot, nói với ông như vậy đó.

- Nhưng, nhưng... - Blunt lắp bắp.

- Có phải ông định nói về việc Flora đã làm phải không? Có lẽ ông không còn yêu cô ấy nữa? - Poirot hỏi.

- Cái gì? Ông cho rằng vì thế mà tôi khinh Flora chứ gì? Cô ta bị buộc phải làm như vậy; tội nghiệp cô bé. Ông Poirot, ông vẫn nghĩ như thế về tôi à?

- Nếu còn nghi ngờ thì mời ông cứ hỏi Flora, cô ấy sẽ trả lời cho ông hay.

Poirot đi vào giữa phòng; lúc này Blunt đã chạy đi tìm Flora. Poirot mỉm cười, nhưng thanh tra Raglan thì không, ông ta giận dữ nói:

- Thế là công cốc hết cả. Tất cả những chứng cứ mà ta có đều trở nên vô ích. Chúng ta phải xác định lại xem mọi người đã làm gì lúc 21 giờ 30. Ông đã làm đúng hoàn toàn, Poirot ạ, về việc không để cho Kent đi vội ấy mà. Hãy để tôi xem lại ở chỗ khách sạn lúc 21 giờ 45. Đúng thế, có thể Kent chạy được đến đây trong vòng 15 phút.

- Nhưng chắc là hẳn ta không đi gọi điện thoại chứ? - Poirot nhắc Raglan - Ga xe lửa cách đây nửa dặm.

- Còn cái câu chuyện điện thoại khốn nạn này nữa chứ! - Raglan nguyên rủa - Chúng ta luôn luôn phải quay lại với cái cú điện thoại kỳ lạ này.

- Rắc rối quá nhỉ! - Poirot thêm vào.

- Có lẽ Ralph Paton đã leo vào phòng làm việc của ông Ackroyd; nhìn thấy ông ta đã chết, hẳn liền bỏ chạy và đi gọi điện thoại - Raglan lập luận.

- Đúng thế, đấy là một khả năng chắc chắn.

Chúng tôi để ông thanh tra Raglan ở lại đây. Tôi và Poirot trở về nhà. Tôi mời ông ta vào nhà và cả hai đi vào cái xưởng nhỏ của tôi, nơi tôi thường giải trí trong những lúc nhàn rỗi bằng việc sửa chữa đồng hồ và radio. Tôi giới thiệu với Poirot một trong hai phát minh của tôi mà tôi tự hào.

- Rõ ràng là ông có thể trở thành một nhà phát minh hơn là một bác sỹ - Poirot cười nói - Tuy nhiên, ông là một bác sỹ nên tôi muốn ông giúp tôi một việc.

- Sao? Tôi có thấy ông bị ốm đau gì đâu?

- Tôi? Không, không! Tôi muốn gặp cô Russell mà không để mọi người ở đây thấy cô ta đến nhà tôi. Do đó, tôi đã yêu cầu Russell đến nhà ông. Trước đây, cô ấy đã từng khám bệnh ở nhà ông mà. Có lẽ ông không giận tôi chứ? Tôi làm như vậy để tránh dư luận.

- Ồ, không sao cả, ông Poirot ạ. Tôi có thể có mặt trong cuộc gặp gỡ giữa ông với cô Russell chứ?

- Sao lại không? Nhà của ông kia mà, Russell cũng sắp tới đây rồi. Bây giờ ông hãy xem cái này - Poirot lấy từ trong túi áo ra một mẫu giấy nhỏ và đọc to.

Người ta nói rằng đại úy Ralph Paton, người bị cảnh sát truy lùng từ vài ngày nay, đã bị giữ lại ở Liverpool khi anh ta tìm cách đi châu Mỹ.

- Mẫu tin này sẽ được đăng trên báo vào buổi sáng ngày mai, ông thanh tra Raglan đã cho phép tôi làm việc đó rồi - Poirot nói.

- Ông làm thế để thu lại cái gì? - Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Kết quả của mẫu tin này sẽ rất thú vị. À, chuông kêu kìa. Có lẽ là cô Russell đến đây.

Chúng tôi đi vào phòng khám và Annie đưa Russell vào.

- Chào cô Russell - Poirot bắt đầu ngay - Tôi báo cho cô một tin không hay. Charles Kent đã bị bắt ở Liverpool.

Trên khuôn mặt Russell không tỏ ra một chút lo lắng hay quan tâm nào.

- Thì sao cơ? - Russell nói và lập tức tôi hiểu ra ngay tại sao tôi nhận ra giọng Kent. Mặc dù khác nhau, nhưng giọng nói của Kent và Russell có một vài chỗ giống nhau. Tôi nhìn Poirot và nhận ra là ông ta cũng đã biết điều tôi đang nghĩ.

- Charles Kent là ai? - Russell hỏi.

- Một người đàn ông đã có mặt tại Fernly Park vào tối thứ sáu tuần trước, buổi tối xảy ra vụ án. Anh ta đã có liên quan tới vụ giết ông Ackroyd, nhưng...

Cuối cùng, cô Russell có tỏ ra quan tâm hơn tới câu chuyện.

- Thế à?

- Bây giờ thì người ta đã xác định là vụ án xảy ra vào trước 22 giờ kém 15 phút. Do vậy việc Kent có liên quan đến vụ giết người là không hay ho gì đâu.

Russell ngẩng mặt lên, một khuôn mặt trắng bệch:

- Ông nói thế nghĩa là thế nào?

- Anh chàng Charles Kent này có thể là người đàn ông chúng tôi tìm thấy. Anh ta đã tới Fernly Park và đã từ chối nói vì sao anh ta lại tới đây.

- Tôi có thể nói để ông biết Charles Kent đã làm gì ở đây. Nó không hề động đến một sợi lông chân của ông Ackroyd đâu, ông Poirot ạ. Ông hãy tin tôi đi.

- Phải, tôi tin cô - Poirot dịu dàng nói - Nhưng cô nên nói đi, nếu cô muốn cứu Kent.

- Nó đến đây để gặp tôi, tôi không muốn nó đến nhà, nên tôi đã hẹn gặp nó ở nhà nghỉ mùa hè. Lúc đó là 21 giờ 10 phút; Kent đã rời khỏi đó vào lúc 21 giờ 25 phút.

- Charles có phải là con của cô không?

- Đúng thế - Russell thì thảo luận cả giọng - Tôi không muốn một ai ở Fernly Park này nghi ngờ tôi có một đứa con riêng. Ông biết đấy, tôi chưa hề cưới bao giờ. Khi lớn lên, Charles trở nên hư hỏng; nó nghiện rượu và, tệ hơn thế nữa, nó hút cả thuốc phiện. Tôi đã cho nó tiền để đi sang Mỹ, song không hiểu sao nó lại trở về Anh. Tối hôm đó, tôi đã cho nó tất cả số tiền dành dụm được và sau đó nó đã bỏ đi. Tôi tin chắc là lúc nó đi chưa tới 21g30 đâu.

- Tôi có gặp bà trước bữa ăn - Tôi hỏi - Hình như lúc đó bà từ ngoài đi vào phải không?

- Đúng như vậy. Tôi nghĩ rằng có lẽ mình không thể đi tới nhà nghỉ mùa hè được, do đó tôi đã chạy ra đưa cho nó một bức thư hẹn nó chờ tôi.

- Thế còn việc bà hỏi về vấn đề thuốc phiện?

- Tôi đã nghĩ là phải có cách điều trị bệnh nghiện thuốc phiện cho nó. Ông Poirot này, ông có tin tôi không?

- Có, thưa bà. Rõ ràng là người đàn ông nói chuyện với ông Ackroyd vào lúc 21 giờ 30 không phải là con trai bà. Bà rất can đảm. Tất cả mọi việc sẽ tốt lành cả thôi.

Câu Chuyện Về Ursula Bourne

Mẫu tin của Poirot được xuất hiện trên báo vào ngày hôm sau, khiến Caroline rất xúc động.

- Tôi biết rằng việc bắt Ralph là một cố gắng của Raglan - Chị bắt đầu - Tôi nghiệp cho Ralph quá. Như thế là họ đã bắt cậu ấy. James, cậu phải làm tất cả để cứu Ralph.

- Em có thể làm gì được cơ chứ?

- Cậu là một bác sỹ phải không? Ralph bị yếu thần kinh, cậu có thể nói như vậy với Poirot được không?

Những câu nói của Caroline làm tôi nhớ lại một điều.

- Này, em không hề biết là anh họ của Poirot bị điên đâu nhé - Tôi trả lời.

-Ồ, đúng như vậy đấy; ông Poirot đã kể cho tôi nghe hết câu chuyện ấy. Buồn thật đấy. Họ sẽ phải chuyển ông ta đến nhà thương.

- Em giả sử là chị đã biết tất cả những câu chuyện về gia đình ông Poirot. Chị thử nghĩ xem, thiên hạ có ai thích những người cứ xoắn xuýt bên họ để điều tra đâu?

- Tôi không bao giờ xoắn xuýt lấy người ta để hỏi như là cậu đã buộc tội tôi đâu nhé. Mọi người đều muốn kể cho tôi nghe những khó khăn của họ. Thử dụ: tôi không bao giờ phải hỏi ông Poirot rằng ai là người đã đến nhà ông ấy sáng hôm nay.

- Vào sáng hôm nay à? - Tôi gặng hỏi.

- Rất sớm, sớm hơn cả anh chàng đưa sữa nữa cơ. Đó là một người đàn ông. Ông ta tới trong một chiếc xe kín mít; mặt của ông ta cũng được che kín. Tôi cho rằng đây là một người từ London, một chuyên gia về thuốc độc.

- Thuốc độc? Bà chị thân mến của tôi, chị đang nói gì thế?

- Vào buổi sáng thứ sáu tuần trước, cô Russell đã tới đây hỏi cậu về thuốc độc thì buổi tối hôm đó, ông Ackroyd bị giết. Như vậy Roger Ackroyd có thể bị bỏ thuốc độc vào thức ăn của ông ta.

Tôi bật cười:

- Làm gì có chuyện ấy.

- Ông ta có thể bị đầu độc trước, sau đó mới bị đâm; như vậy cảnh sát đã lạc hướng.

- Chị Caroline, em là người đã khám nghiệm tử thi ông Ackroyd. Em có phải là một bác sỹ không?

- Cậu là một bác sỹ; song cậu không nhận ra được điều đó, James ạ.

- Em nói với chị nguyên nhân của cái chết là ông Ackroyd bị đâm.

Tôi giận dữ nói. Tuy thế, Caroline vẫn làm ra vẻ như biết hết tất cả rồi. Hình như chị ấy không muốn tranh luận với tôi nữa.

Rất buồn cười khi thấy Caroline tìm cách dò hỏi Poirot về con người bí mật đã đến nhà ông vào sáng hôm nay, khi trưa đó, ông ta đến nhà tôi. Nhưng Poirot không hề hé cho Caroline biết một tí gì hết. Poirot yêu cầu tôi đi cùng với ông đến Fernly Park. Trên đường đi, Poirot nói với tôi rằng ông muốn tổ chức một cuộc gặp mặt ở nhà ông vào buổi tối hôm nay.

- Tôi cần mời tất cả những người sau đây tới nhà tôi: bà Ackroyd, cô Flora, thiếu tá Blunt, ông Raymond và tôi nghĩ là có cả cô Russell và Parker nữa. Tôi muốn nhờ ông đi mời tất cả những người đó hộ tôi.

- Tại sao ông không trực tiếp nói với họ?

- Nếu tôi trực tiếp yêu cầu thì họ sẽ chất vấn tôi tại sao? Để làm gì? Và tôi nghĩ gì về chuyện này? Tôi không muốn giải thích cho bất cứ ai cả, cho đến khi diễn ra buổi gặp gỡ tối hôm nay. Ông có thể giúp tôi được không? Và ông cũng sẽ đến tham dự với chúng tôi chứ?

Tôi chấp nhận lời đề nghị của Poirot. Khi đến Fernly Park, tôi đi một mình vào trong; còn Poirot đi lững thững ở ngoài vườn.

Người duy nhất có mặt ở nhà lúc này là bà Ackroyd, bà ta đang ngồi uống trà một mình. Cũng như mọi khi, bà Ackroyd nói rất nhanh. Bà ta thanh minh với tôi là Flora không ăn cắp tiền, mà chỉ muốn mượn một số tiền nhỏ thôi, nhưng Flora không muốn ông bác làm khó dễ. Bà Ackroyd cũng nói với tôi là Flora và thiếu tá Blunt đã hứa hẹn với nhau và sẽ làm lễ cưới trong một ngày gần đây.

- Tôi rất vui mừng - bà ta nói - đây là lối thoát cho nó; không có hứa hẹn gì với Ralph cả. Có lẽ là ông đã đọc báo ngày hôm nay rồi phải không? Tôi nghiệp, Raymond đã gọi điện thoại cho cảnh sát ở Liverpool, song không thể làm gì được.

- Bà Ackroyd ạ - cuối cùng tôi nói với bà - Ông Poirot muốn gặp tất cả mọi người vào tối hôm nay, tại nhà ông ta, lúc 21 giờ. Bà có thể đến được không?

- Ông ấy muốn gì ở chúng tôi thế?

Khi tôi nói với bà Ackroyd rằng tôi chỉ là người thừa hành của ông Poirot thôi, và cũng như bà ta, tôi không biết gì cả, thì bà ta nhận lời, và hứa sẽ nói với tất cả mọi người khác ở đây.

Khi tôi trở ra, Poirot đang chờ tôi ở ngoài cổng.

Chúng tôi về tới nhà thì thấy Caroline đang chờ ngoài cửa với vẻ rất sốt ruột.

- Có lẽ Ursula Bourne đang ở đây - Caroline nói - Cô ấy nói rất mong được gặp ông Poirot ngay bây giờ. Tôi nghiệp cô ấy. Trông Ursula rất đau khổ; tôi vừa mới cho cô bé uống một cốc nước trà.

Chúng tôi đi vào nhà thì thấy Ursula đang ngồi trong phòng khách. Đôi mắt đỏ hoe và mọng đầy nước mắt. Ursula nhìn chúng tôi với một khuôn mặt nhợt nhạt.

- Ursula Bourne - Tôi gọi.

- Không - Poirot ngắt lời tôi và đi lại phía cô gái - Đây là Ursula Paton, có phải thế không, bà Ralph Paton?

- Vâng, đúng thế, thưa ông - Cô ta nức nở khóc.

Caroline đẩy tôi sang một bên và tiến tới ôm lấy Ursula.

- Tôi tới đây vì bài báo - Cô tiếp tục nói một cách bình tĩnh, Poirot nhìn cô bằng ánh mắt khích lệ.

- Nếu Ralph đã bị bắt thì cuộc sống của tôi sẽ là vô nghĩa - Cô nói tiếp trong tiếng khóc.

- Báo chí không bao giờ nói lên sự thật cả đâu - Poirot nói và có vẻ như rất ngượng ngịu - Song, đó là sự thật mà chúng tôi mong muốn đấy.

- Tôi không tin là Ralph làm điều đó - Ursula tiếp tục - Ông là một con người thông thái và ông sẽ tìm ra sự thật; tôi xin ông hãy giúp tôi.

- Nếu như cô muốn tôi cứu Ralph, thì cô phải nói cho tôi bất cứ điều gì về anh ta, ngay cả khi những điều đó có thể bất lợi cho anh ta đi nữa.

Ursula bắt đầu câu chuyện. Bố cô chết đi, để lại bảy đứa con với một số tiền ít ỏi. Người chị lớn nhất của Ursula lấy ông Folliott; đây là người đàn bà mà tôi đã gặp hôm chủ nhật; con người đó tôi vẫn nhớ rõ cho tới tận hôm nay. Cần phải tự kiếm sống, Ursula đã trở thành một người đi ở. Sau khi gặp Ralph, tình yêu đã nảy nở giữa hai người và kết thúc bằng một đám cưới bí mật. Ralph sợ ông Ackroyd biết những chuyện này, vì nếu như vậy thì ông ta sẽ không cho anh tiền nữa.

Tuy thế, Ralph vẫn không có thể thoát ra vòng vây của khó khăn. Ông Ackroyd sẽ từ chối không cho Ralph một đồng nào, trừ phi anh ta lấy Flora. Do yếu đuối, Ralph đã đồng ý với hy vọng là sẽ dần dần giải quyết được khó khăn; sau đó, anh sẽ đi tìm kiếm công việc ở một nơi nào đó rồi sẽ đi đến việc xóa bỏ mối tình bắt buộc với Flora. Đây là kế hoạch của Ralph.

Ursula rất đột ngột trước tin Ralph nhận lời lấy Flora. Cô liền hẹn gặp Ralph trong rừng. Nơi Caroline đã nghe được một phần câu chuyện của họ. Ralph yêu cầu Ursula giữ kín mối quan hệ bí mật của họ thêm một thời gian nữa, nhưng Ursula đã từ chối và cô quyết định nói tất cả với ông Ackroyd. Ursula đã thực hiện quyết định đó của mình, và cuộc gặp gỡ giữa họ, Ursula và Ralph, với ông Ackroyd đã trở thành một cơ bão tố. Ông Ackroyd đã nổi nóng với cả hai người, Ralph và Ursula.

Vào buổi tối thứ sáu tuần trước, Ralph và Ursula đã gặp nhau ở ngôi nhà nghỉ mùa hè ngoài vườn. Họ cãi nhau và tuyên bố bỏ nhau. Ursula vút chiếc nhẫn cưới vào trong bể nước. Khoảng vài chục phút sau thì người ta phát hiện ra ông Ackroyd đã bị giết chết.

- Từ đó trở đi - Ursula kết thúc một cách khó khăn - tôi không hề gặp lại hay nghe nói về Ralph nữa.

Bây giờ thì rất rõ ràng là tại sao trước đây Ursula không hề nói gì cả. Nếu còn sống thì ông Ackroyd sẽ làm gì trước chuyện này? Ông ta không phải là con người dễ dàng tha thứ cái việc Ralph đã lừa dối ông ta. Mặt khác, cái chết của ông Ackroyd lại rất có lợi cho Ralph và Ursula. Giả thiết này đã đặt Ralph vào một tình thế xấu hơn bao giờ hết.

- Tôi có một câu hỏi quan trọng, thưa cô - Poirot nói - Cô và Ralph rời khỏi nơi đứng nói chuyện vào lúc mấy giờ?

- Thưa ông - đúng 21 giờ 30 phút tôi đi gặp Ralph. Trên đường đi, tôi gặp thiếu tá Blunt đang lững thững dạo chơi, do đó tôi phải tránh vào bụi để ông ta không nhìn thấy Ralph đang đợi tôi ở đây. Chúng tôi gặp nhau khoảng 10 phút, không hơn.

Giờ đây thì tôi đã hiểu tại sao Ursula lại hỏi tôi về thời gian xảy ra vụ án.

- Cô đã làm gì sau khi quay về nhà? - Poirot hỏi.

- Tôi trở về phòng riêng của mình và ở đó cho tới khoảng 22 giờ.

- Có ai nhìn thấy cô không?

- Không, nhưng... sao, ông cho rằng họ có thể coi tôi, tôi...

- Đúng thế, họ có thể cho là cô đã vào phòng làm việc của ông Ackroyd - Poirot kết thúc hộ cô gái.

- Chỉ những kẻ ngốc mới nghĩ như vậy thôi - Caroline tuyên bố - Còn đối với người chồng của cô, theo tôi thì cô không cần phải nghĩ gì về hắn ta nữa cho một óc. Hắn ta đã liên tục chạy theo mấy đồng tiền và đã để cho cô phải chịu đựng hết.

- Không, không phải thế đâu. Bà đừng nghĩ như vậy về Ralph - Ursula khóc - Anh ấy quay lại không phải vì bản thân anh ấy đâu. Có thể là Ralph đã nghĩ rằng tôi đã gây ra vụ án mạng nên

đã quay lại để cứu tôi đây. Tôi nghiệp cho Ralph quá! Thế mà tôi đã dùng những lời lẽ tàn nhẫn để nói với Ralph.

- Đây không phải là cô đã làm hại hắn đâu - Caroline nói - Chẳng có gì phải lo lắng cả. Hãy bình tĩnh lại nào!

- Tôi muốn Ralph quay lại với tôi và kể cho tôi nghe tất cả mọi việc - Ursula nói tiếp - Tôi đã nghĩ rằng bác sỹ Sheppard và Ralph rất thân nhau nên có thể bác sỹ biết được Ralph đang trốn ở đâu.

Cô gái quay lại nhìn tôi.

- Do đó tôi đã nói với bác sỹ một câu bóng gió là bác sỹ có thể chuyển lời nói của tôi tới Ralph.

- Tôi? - Tôi kêu lên.

- Tại sao James lại có thể biết được Ralph của cô đang ở đâu nhỉ? - Caroline hỏi.

- Tôi không hề biết là Ralph đang ở đâu cả.

- Thôi, đủ rồi, cô gái ạ - Poirot cắt ngang câu chuyện - Còn bây giờ, Madame đừng có lo lắng nhiều quá. Hãy can đảm lên và tin tưởng vào Hercule Poirot.

*****

Vào lúc 21 giờ, cuộc gặp gỡ của Poirot bắt đầu. Ursula cũng được mời tới và cô ta là người đầu tiên có mặt.

Sau đó, đoàn người từ Fernly Park mới kéo đến, sau cùng là cô Russell và Parker. Poirot xếp chúng tôi ngồi xung quang một chiếc bàn, còn ông ta ngồi ở vị trí chủ tọa.

- Trước tiên - Poirot bắt đầu - tôi thấy cần thiết phải tuyên bố rằng - ông ta nhìn Ursula - đây không phải là Ursula Bourne, mà là Ursula Paton. Cô ấy và đại úy Ralph Paton đã lấy nhau từ hồi tháng ba.

Có những tiếng kêu ngạc nhiên.

- Xin chúc mừng chị, tôi rất vui mừng vì điều đó - Flora nói - Nhưng chị đã giữ câu chuyện này quá kín đấy. Tôi nghĩ rằng chị có biết hiện nay Ralph đang ở đâu chứ? Riêng tôi thì không - Flora tự trả lời - Đúng thế, tôi không biết gì cả.

- Chỉ có Poirot biết thôi - Poirot nói một mình - Ông ta đã biết tất cả.

- Ông cho rằng ông có thể đoán được Ralph đang ở đâu phải không? - Tôi nghi ngờ hỏi ông ta.

- Không phải là đoán, ông bạn của tôi ạ, mà tôi biết cơ đấy. Nhưng bây giờ hãy để tôi bắt đầu đã. Bà Ackroyd, cô Flora, ông Raymond, thiếu tá Blunt, bà Ralph Paton, bác sỹ Sheppard, John Parker, cô Russell, tất cả các ông bà đều nghi ngờ một người.

Một cảm giác ngọt ngào chạy lan khắp phòng từ người này sang người khác. Mọi người đều nghĩ rằng đây là một cái bẫy.

- Khi được yêu cầu điều tra vụ án này - Poirot nói tiếp - tôi đã đến Fernly Park cùng với bác sỹ Sheppard. Tôi đã nhìn thấy dấu giày ở cửa phòng làm việc của ông Ackroyd. Tôi xem xét ngôi nhà nghỉ mùa hè và tìm thấy một mảnh vải rách. Tôi đã nhận ra đấy là mảnh vải của một chiếc tạp dề và người sử dụng nó phải là một cô gái ở đây. Khi đọc bản danh sách tất cả những người trong nhà, tôi nhận thấy rằng, một trong những người đó không có quan hệ với vụ án này, đó là Ursula Bourne. Ursula đã nói rằng cô đã ở trong phòng riêng của mình từ 21g30 đến 22 giờ. Nhưng trong khoảng thời gian này cô ta lại ở ngoài nhà nghỉ mùa hè. Nếu như vậy thì Ursula ở đó để gặp ai? Chúng ta đã biết rằng có một người lạ mặt đến Fernly Park vào tối hôm

ấy, và tôi có nhặt được một chiếc lông ngỗng mà những người nghiện thuốc phiện hay dùng. Song, thời gian của hai sự kiện đó đã không trùng lặp. Người lạ mặt đã đến ngôi nhà nghỉ mùa hè ngay sau lúc 21 giờ; còn Ursula đã không ở đó trước 21 giờ 30. Từ đó, tôi nghĩ rằng có thể có hai cuộc gặp gỡ ở nhà nghỉ mùa hè.

Tôi đã phát hiện ra việc cô Russell hỏi bác sỹ Sheppard về thuốc phiện và làm thế nào để chữa bệnh nghiện thuốc phiện. Như vậy thì ai đã đến gặp Ursula? Câu hỏi này đã được trả lời bằng chiếc nhẫn mà tôi đã tìm thấy trong bể cá vàng, cộng thêm với việc Ralph đã bị phát hiện trên con đường tới ngôi nhà nghỉ mùa hè vào lúc 21 giờ 25. Tôi cũng nghe được một câu chuyện là Ralph đã có một hội đàm ở trong rừng với một cô gái. Những chứng cứ trùng lặp xảy ra. Rõ ràng là Ralph không ở trong phòng làm việc của ông Ackroyd vào lúc 21 giờ 30, cũng không phải là Charles Kent, người đàn ông lạ mặt, vì anh ta cũng vừa bỏ đi xong. Như vậy thì ai là kẻ đã nói chuyện với ông Ackroyd?

- Tôi cũng đã tự hỏi mình câu hỏi đó. Có ai đó đã ngồi với ông Ackroyd? Mà cũng không phải tôi là người duy nhất nghe thấy giọng ông Ackroyd nói - Raymond nói - Ông thiếu tá Blunt cũng nghe đấy.

- Thiếu tá Blunt hình như đã nghĩ rằng khi đó ông chính là người đã nói chuyện với ông Ackroyd đấy, ông Raymond ạ - Poirot nhấn mạnh - Tôi cũng tự hỏi tại sao ông ta lại có ý nghĩ ấy? Có một nguyên nhân như thế này - Những gì ông đã nghe thấy lúc đó là... những yêu cầu đối với tôi về vấn đề tiền là luôn luôn chậm trễ, nên tôi buộc lòng phải nói là không thể đồng ý với lời yêu cầu của ông... Ở đây có một điều đáng nghi ngờ.

- Ông Ackroyd thường hay đọc cho tôi viết những bức thư có sử dụng từ như thế - Raymond nhấn mạnh.

- Chính xác là như thế - Poirot trở lại vấn đề - Như thế thì đây là một bức thư được đọc lên. Tôi tự hỏi: một người bình thường, khi nói có dùng những lời lẽ như vậy không?

- Có lẽ là lúc đó ông Ackroyd đang đọc to một lá thư - Song, ở đây cần phải xem là ai đọc thư cho ai nghe.

- Tại sao? Không có chứng cứ nào về việc có một người nữa ở trong phòng. Đây không giống như cách ông Ackroyd đọc to lá thư cho một mình mình nghe. Nhưng hình như anh đã quên mất việc có một người rẽ qua đây vào hôm thứ tư tuần trước. Người đàn ông đó không đóng vai trò gì quan trọng, có lẽ thế. Nhưng cái công ty đã cử người đó tới đây lại gây cho tôi nhiều chú ý.

- Người đàn ông của công ty bán máy ghi âm ở Cranchester - Raymond cười.

- Đúng như vậy, tôi đã hỏi công ty này - Poirot nói thêm - Họ nói với tôi là ông Ackroyd có mua một chiếc máy ghi âm. Tôi không hiểu tại sao ông ấy lại không nói với ông. Nhưng bây giờ ông thấy đấy, vì sao những lời nói của ông Ackroyd là rất bình thường và tại sao ông thiếu tá Blunt lại cho rằng khi đó ông Ackroyd đang nói chuyện với ông. Thiếu tá Blunt không chú ý đến những lời nói ở trong phòng vì khi đó ông ta đang chú ý đến cái tạp dề của Ursula trong bụi cây.

- Nhưng ở đây có gì khác đâu chứ? - Tôi hỏi - Nếu lúc 21g30 mà đang nói vào máy ghi âm thì lúc đó ông Ackroyd vẫn đang còn sống chứ có gì phải bàn cãi nữa. Vấn đề ở đây là phải tìm ra ai là người đã nói chuyện với ông Ackroyd hay nói một cách khác là ai là kẻ đã giết ông ấy?

- Đúng thế! - Raymond đồng tình - Charles Kent vừa đi khỏi Fernly Park vào lúc đó, Ralph bỏ đi vào lúc 21 giờ 45. Nếu vô tội thì tại sao Ralph lại không ra mắt cảnh sát để cãi chính nhĩ?

- Tất cả quý vị ở đây đều nghĩ như vậy phải không? - Poirot hỏi - Quý vị đều cho rằng Ralph Paton cần xuất hiện ngay phải không? Quý vị đã không tin tôi khi tôi nói là: tôi đã biết tất cả. Đúng, tôi biết rõ bất cứ chuyện gì: sự thật về cú điện thoại, dấu giày nơi cửa sổ, nơi Ralph đang trốn...

- Như vậy, anh ta đang ở đâu, ông Poirot? - Thiếu tá Blunt ngắt lời Poirot.

- Kia kìa! - Poirot chỉ ra cửa.

Tất cả mọi người cùng nhất loạt quay lại: Ralph Paton đang đứng mỉm cười ngoài cửa.

Lúc này là một thời điểm bất lợi cho tôi, giá như có một lỗ nẻ nào để tôi chui xuống thì tốt quá. Có những tiếng kêu ngạc nhiên khi Ralph đi tới bên cạnh vợ anh ta và mỉm cười. Poirot cũng cười và ông ta chỉ tay về phía tôi.

- Bác sỹ, tôi đã nói là ông đã phí công để giấu tôi mà - Ông ta nói - Tôi luôn luôn tìm ra được điều gì, dầu ai có muốn giấu tôi. Ông có còn nhớ cuộc gặp mặt cuối cùng của chúng ta không? Tôi đã buộc tội 5 người đã nói dối tôi. Bốn người sau đó đã nói cho tôi nghe sự thật, nhưng bác sỹ Sheppard thì không. Ông đã tìm gặp đại úy Ralph Paton ngay sau khi từ Fernly Park trở về. Vốn là một người sâu sắc, ông đã nhận ra, có lẽ là hơn bất cứ một người nào khác, rằng vụ án này thế nào rồi cũng sẽ gây rắc rối cho Ralph Paton, vì ông là một người bạn của Paton, có phải thế không, bác sỹ Sheppard.

- Đúng thế - tôi buồn bã thú nhận - Tôi có thể thú nhận tất cả ngay bây giờ. Tôi có gặp Ralph vào buổi trưa hôm đó, tôi có biết về mối tình bí mật của hai người, Ralph và Ursula, và những khó khăn về tài chính mà Ralph đang gặp phải. Chính vì vậy, sau khi xảy ra cái chết của ông Ackroyd, tôi đã đi tìm Ralph ở nhà trọ. Tôi gặp anh ta ở ngoài đường và đã khuyên anh ta trốn đi vì tôi nhận thấy rằng anh ta có thể sẽ gặp nhiều phiền phức trong vụ án này.

- Và bác sỹ của chúng ta đã thắng trong việc dẫn đại úy Paton thoát khỏi vòng truy lùng của cảnh sát. Rõ ràng là cảnh sát không bao giờ nghĩ tới chuyện đi tìm Ralph trong một bệnh xá. Vậy làm sao tôi có thể tìm ra được cái bệnh xá ấy nhỉ? Tôi đã nghĩ rằng, nếu Ralph vô tội thì tại sao anh ta lại không ra trình diện với cảnh sát? Vậy có lẽ anh ta đang ở một nơi nào đó, không hề nhận được một tí thông tin nào từ bên ngoài; nơi đó chỉ có thể là chỗ điều trị các bệnh nhân bị điên mà thôi. Do đó tôi đã dựng nên câu chuyện về người anh họ bị điên của mình, và qua câu chuyện này, bà chị tốt bụng của bác sỹ đã khuyên tôi nên đưa người anh họ của mình tới một chỗ ở Cranchester, nơi bác sỹ Sheppard thường gửi những bệnh nhân mắc bệnh thần kinh tới điều trị, mà theo Caroline nói, là rất tốt. Tôi đã tới đó và tìm thấy Ralph Paton. Sau khi thuyết phục mọi người ở đó họ đã đồng ý cho anh ta trở về. Và Ralph đã về đến nhà tôi vào buổi sớm hôm nay.

Tôi mỉm cười nhớ tới người đàn ông của Caroline, người mà theo chị nói, là một chuyên gia về thuốc độc đã từ London tới đây.

- Bác sỹ Sheppard đã đối xử rất tốt với tôi, tôi xin thành thật cảm ơn bác sỹ - Ralph cảm động nói - Bác sỹ đã giúp tôi thoát khỏi mọi khó khăn. Bác sỹ đã làm tất cả những gì mà bác sỹ cho là có lợi cho tôi. Song, bây giờ tôi nhận thấy rằng đã tới lúc tôi cần phải ra mắt mọi người. Chắc các ông các bà cũng thấy đấy, trong cái bệnh xá mà tôi đã ở, không bao giờ, chúng tôi được đọc một tờ báo. Tôi không hề biết những gì đã xảy ra đối với tôi.

- Được rồi, nhưng bây giờ anh hãy nói về anh đi đã - Raymond sốt ruột đề nghị.

- Có lẽ tôi không có nhiều chuyện để nói với mọi người đâu - Ralph đáp - Tôi rời nhà nghỉ mùa hè vào lúc 21g45. Trên đường về, tôi lang thang trên đường và tự hỏi không biết sẽ phải làm gì, bởi vì chắc chắn tất cả mọi người sẽ biết rõ bí mật của tôi và Ursula; điều bí mật đó đã không còn gì là bí mật nữa; bố dượng tôi, ông Ackroyd, đã biết đều bí mật đó rồi. Tôi không biết tí gì về vụ án. Tôi cũng chẳng có quan hệ gì tới nó. Thú thật là tôi không bao giờ có đủ can đảm để làm chuyện đó; cầm dao giết ông Ackroyd - người đã nuôi nấng tôi trong nhiều năm trời. Tôi cũng xin thề với mọi người ở đây, là tôi không hề đến gần ngôi nhà của ông vào buổi tối ngày hôm đó, và tôi cũng không hề gặp ông Ackroyd sau đó để biết xem là ông ấy còn sống hay đã chết.

- Hình như vấn đề này còn tồi tệ hơn nữa đấy - Raymond buồn bã nói - Nó còn kéo dài cho

tới khi rõ ràng anh không liên quan tới cái chết của ông Ackroyd. Vậy ai sẽ chứng minh được điều này?

- Đơn giản thôi, anh bạn ạ - Poirot nói - Để cứu Ralph Paton, kẻ tội phạm hãy nên thú nhận đi!

Ông ta nhìn quanh tất cả mọi người; một không khí nặng nề đè lên tất cả.

- Các ông, các bà đều thấy đấy; trong buổi họp mặt này, tôi đã chú ý không mời ông thanh tra Raglan tới dự, bởi vì tôi không muốn nói cho ông ấy biết tất cả những gì tôi biết. Hay nói một cách khác, tôi không muốn cho ông ta biết sự thật vào buổi tối hôm nay.

Poirot ngả người về phía trước và nói bằng một giọng hết sức lạnh lùng:

- Tôi biết rằng kẻ giết ông Ackroyd hiện đang có mặt trong phòng này. Tôi muốn nói cho kẻ giết người đó biết rằng: ngày mai, ông thanh tra Raglan sẽ biết được tất cả sự thật, hiểu không?

Im lặng bao trùm lên căn phòng, không hiểu là Poirot nói với ai, một sự nghi ngờ đe dọa tất cả mọi người. Ngay lúc đó, người phục vụ của Poirot bước vào và phá tan sự im lặng đó.

Ông ta đưa cho Poirot một bức điện. Poirot cẩn thận mở bức điện ra và bình tĩnh đọc; một nụ cười nở trên môi ông ta.

- Bây giờ tôi đã thấy là tôi đúng rồi. Tôi đã biết chắc chắn rằng ai trong số các ông bà ngồi đây là kẻ đã giết ông Ackroyd - Poirot vừa vươn vai vừa nói.

- Đó là một bức điện phải không? - Raymond hỏi.

- Một bức điện gửi cho tôi từ một chiếc tàu biển trên đường đi châu Mỹ.

Sự Thật

Tất cả mọi người im lặng đi ra khỏi phòng khách; Poirot đứng bên cửa sổ với một nụ cười, ông lần lượt chào từng người.

Tôi cảm thấy khó hiểu. Đầu tiên, Poirot nói là ông ta đã biết tất cả rồi, nhưng chẳng có gì nghiêm trọng trong cách nói của ông ta. Tôi chỉ nhận thấy một sự đe dọa ở đó thôi. Nhưng tôi vẫn cho rằng Poirot đang ở trong hướng sai lầm hoàn toàn.

- Này, ông bạn của tôi ời - Poirot nói - Ông nghĩ gì về tất cả mọi việc vừa xảy ra?

- Tôi không hiểu gì cả - Tôi thắc mắc - Tại sao lại không cho ông thanh tra Raglan biết sự thật ngay bây giờ? Tại sao lại cho con người tội lỗi ấy biết trước là hắn đã bị phát hiện?

- Ông hãy nghĩ đi - Poirot nói - Tất cả những gì tôi làm đều có nguyên nhân của nó cả.

- Có lẽ là trong thực tế ông không biết ai là kẻ giết người; song ông hy vọng rằng hắn sẽ tự dẫn vật vì sợ hãi mà ra đầu thú phải không?

- Không phải, đấy không phải là nguyên nhân đâu.

- Có lẽ ông định bắt thủ phạm phải làm một việc: hắn ta có thể sẽ làm cái việc như là đã làm đối với ông Ackroyd: đó là giết ông.

- Một cái bẫy mà tôi làm luôn con mồi chứ gì? Không đâu, ông bạn thân mến của tôi ạ. Tôi không có đủ dũng cảm để làm con mồi ấy đâu.

- Nhưng kẻ giết người có thể trốn thoát ngay bây giờ vì ông đã đặt hắn vào tình trạng báo động rồi.

- Hắn không thể thoát được - Poirot trở lại vấn đề - Hãy chú ý nghe tôi nói đây. Có một hay hai sự việc rất lý thú trong vụ án này mà tôi đã để ý được. Sự việc thứ nhất là cú điện thoại cho ông, không có một ai trong nhà ông Ackroyd đã gọi điện cho bác sỹ cả. Như vậy, kẻ giết người có một kẻ khác tiếp tay à? Đây là một điểm rất khó đoán. Cái gì là kết quả của cú điện thoại đó? Chính chi tiết này đã gây ra cho kẻ giết người bị phát hiện sớm hơn là điều hắn hy vọng. Vào tối hôm đó, hay đúng hơn là vào buổi sáng hôm sau, tôi đã thấy rất rõ ràng là kẻ giết người đã mong có mặt ở đấy, bằng một lý do nào đó, vào lúc cửa phòng ông Ackroyd bị phá. Bây giờ chúng ta hãy tính qua sự việc thứ hai: chiếc ghế bị đẩy ra khỏi vị trí ban đầu của nó. Parker đã chỉ cho tôi vị trí cũ của chiếc ghế, nó nằm trên một đường thẳng giữa cửa ra vào và cửa sổ.

- Cửa sổ à? - Tôi nói nhanh.

- Đầu tiên, tôi đã nghĩ là có một vài sự việc dính dáng tới chiếc cửa sổ mà không ai thấy khi đi vào cửa. Nhưng chiếc ghế dựa không thể che cái cửa sổ được. Tuy thế, nó đã che một chiếc bàn nhỏ đặt đối diện với cửa sổ. Kẻ giết người muốn dùng chiếc ghế để che dấu cái gì, cái mà hắn ta không thể đem đi ngay sau khi xảy ra án mạng! Chưa hết, hắn ta đã tìm cách lấy vật đó đi một cách sớm nhất nếu có thể: đó chính là lý do thật của cú điện thoại gọi bác sỹ.

- Tiếp tục đi, ông Poirot.

- Bốn người đã có mặt ở hiện trường trước khi cảnh sát tới: ông, Parker, thiếu tá Blunt và Raymond. Parker không thể dính dáng vào việc này được vì anh ta đã nói cho tôi biết về vị trí của chiếc ghế dựa. Mặt khác, Parker cũng không thể là kẻ giết người, mặc dù tôi đã từng nghĩ rằng anh ấy là người đã dính dáng đến việc dọa bà Ferrars. Như vậy thì cái vật đó là gì và ai đã cất giấu nó đi? Ông đã nghe tôi nói về những câu chuyện mà Raymond và thiếu tá Blunt đã nghe được và tại sao tôi đã cho là nó có dính dáng đến chiếc máy ghi âm rồi chứ? Nếu ông Ackroyd đã mua một chiếc máy ghi âm thì tại sao lại không tìm thấy nó?

- Tôi chưa bao giờ nghĩ về điều này cả.

- Nếu chiếc máy ghi âm đã bị mất, thì tại sao cái vật bí hiểm mà kẻ giết người đã dùng ghế dựa để che, và sau đó lấy nó đi từ chiếc bàn nhỏ, lại không phải là chiếc máy ghi âm? Nhưng cái máy đó không phải là nhỏ. Không ai có thể nhét được nó vào túi quần hay túi áo. Như thế là cần phải có một cái gì nữa để cho giấu chiếc máy ghi âm vào đó.

- Nhưng tại sao thủ phạm lại lấy chiếc máy ghi âm đi chứ không phải cái khác?

- Ông giống như ông Raymond đấy. Raymond đã giả sử rằng giọng nói vào lúc 21g30 phút là giọng của ông Ackroyd đọc vào máy ghi âm. Song ông cũng biết đấy, nó cũng có thể phát lại giọng nói ấy sau đó. Theo cách này thì người ta có thể nghe được giọng nói của ông Ackroyd. Ông thấy đấy, vào lúc 21g30 thì ông Ackroyd đã chết rồi. Lúc đó, không có ai nói gì cả và tiếng nói là của chiếc máy ghi âm.

- Như vậy thì kẻ giết người vặn máy cho nói, còn hắn ta vẫn phải có mặt trong phòng làm việc của ông Ackroyd vào lúc đó.

- Không cần thiết phải làm như thế. Có lẽ thủ phạm sử dụng một thiết bị giống như đồng hồ báo thức đánh chuông. Đầu tiên, người ta đặt giờ và sau đó đồng hồ sẽ tự động đánh chuông. Bây giờ thì ông có thể thấy thủ phạm vụ án thuộc loại người nào rồi chứ? Hắn ta phải là một trong số những người có mặt lúc phát hiện ra cái chết của ông Ackroyd; hắn ta là người đã đặt chiếc máy ghi âm; hắn ta cũng là người biết làm thế nào đó để sự việc xảy ra theo ý muốn sau khi hắn ta đi.

- Bây giờ về những dấu giày - Poirot tiếp tục - Những dấu giày ở đây rõ ràng được tạo nên bằng đôi giày của đại úy Ralph Paton vì Kent đã đi đôi boot gòn tụt đế như cô phục vụ ở khách sạn nói. Nếu Ralph Paton không tạo ra những dấu giày này thì phải có một ai đó làm việc ấy để chĩa những nghi ngờ sang phía Ralph. Cảnh sát lấy được một đôi giày của Ralph trong nhà trọ, nên đã cho rằng anh ta đã đổi một đôi giày khác với đôi đã để lại dấu chân. Nhưng người ta lại biết rằng, hôm ấy Ralph đã không đi giày, mà là boot; đó là nguyên nhân câu hỏi nhỏ về màu giày của Ralph để giấu những sự thật mà tôi muốn tìm kiếm. Như thế là kẻ giết người đã đi giày của Ralph Paton. Hắn ta làm thế nào để lấy được đôi giày đó từ trong nhà trọ?

Hãy để tôi nhắc lại một tí. Một người đã có mặt trong nhà trọ ngày hôm ấy, một người quen ông Ackroyd đến mức biết được rằng ông ta đã mua một chiếc máy ghi âm, một người có năng lực như một nhà phát minh và có thể nghiên cứu để làm ra một chiếc máy báo giờ cỡ nhỏ, một người có đủ cơ hội để lấy được con dao găm ra khỏi ra khỏi chiếc bàn bằng bạc trước khi cô Flora vào, một người có bên mình một chiếc túi xách có thể giấu trong đó một chiếc máy ghi âm, và cuối cùng, một người đã ở trong phòng làm việc của ông Ackroyd một vài phút trước khi Parker gọi điện cho cảnh sát sau khi cái chết được phát hiện, kết cục lại, con người đó chính là bác sỹ Sheppard!

Một phút im lặng trôi qua, tôi phá lên cười.

- Ông bị điên hay sao đấy, ông Poirot. - Tôi nói.

- Không, tôi không điên đâu. Tôi đã chú ý đến một chi tiết nhỏ. Thí dụ ông rời khỏi nhà ông Ackroyd vào lúc 21 giờ kém 10. Phải, bất cứ ai, kể cả ông nữa, đều nói rằng để đi từ nhà ra đến ngoài cửa biệt thự chỉ mất có năm phút thôi. Còn 5 phút nữa đâu? Một thí dụ khác: không có bằng chứng để nói rằng những cánh cửa sổ nơi xảy ra án mạng đã được đóng lại; đây chỉ là lời nói của ông thôi. Sau khi giết xong Ackroyd và đi ra bằng cửa chính, ông có đủ thời gian để đi đôi giày của Ralph vào, ông đã cất đôi giày đó trong túi thuốc của ông. Tiếp theo, ông tạo ra những dấu giày ở cửa sổ, leo vào phòng, khóa cửa ra vào lại, leo ra và cuối cùng, ông chạy ra cửa chính. Tôi biết rằng tất cả những việc đó có thể làm được trong 10 phút, vì tôi đã thử nghiệm vào hôm ông nói chuyện với bà Ackroyd. Sau khi ông về đến nhà, chiếc máy ghi âm đã được phát vào lúc 21g30 phút; chiếc máy ghi âm đã đóng vai trò của một kẻ đồng lõa cho ông. Đúng thế, nếu một ai đó đã nghe được tiếng nói từ trong phòng của ông Ackroyd thì đó là tiếng

của máy ghi âm. Tôi nghĩ là ông đã phạm sai lầm ở đó.

- Ông bạn thân mến của tôi ôi - Tôi nói bằng một giọng khác lạ đến nỗi bản thân không nhận ra được đó là giọng của mình nữa - Tại sao ông lại luôn nghĩ rằng tôi là kẻ muốn giết ông Ackroyd?

- Chắc chắn như thế. Ông là kẻ đe dọa bà Ferrars. Ai có thể biết rõ về cái chết của ông Ferrars hơn một bác sỹ, người đã khám tử thi kia? Ông đã nói với tôi về chuyện của hồi môn; song tôi đã không thể tìm ra được một bằng chứng nào về của hồi môn của ông cả. Ông đã đặt chuyện với tôi để giải thích về số tiền hai mươi nghìn bảng mà ông đã lấy được của bà Ferrars. Nếu ông Ackroyd biết được sự thật thì ông sẽ ra sao? Điều đó ông biết rõ hơn tôi. Cú điện thoại thì cũng đã rõ ràng lắm rồi. Tôi không phát hiện ra được việc này lúc ban đầu. Nhưng tôi đã nghi ngờ cho đến khi tìm được là ông có một bệnh nhân, vào ngày đó, một người Mỹ trên một chiếc tàu cập bến vào nước Anh. Tôi đã gọi cho anh ta một bức điện để hỏi về điều mà tôi cần biết - đây là bức điện trả lời của anh ta.

Poirot lấy cho tôi xem bức điện và đọc:

- Đúng như vậy. Bác sỹ Sheppard đã yêu cầu tôi đi lấy một lời dặn của ông ta ở một nhà bệnh nhân. Sau đó tôi phải gọi điện thoại cho bác sỹ từ nhà ga xe lửa với một yêu cầu, yêu cầu đó là: Không trả lời!

- Chị gái của ông đã nghe thấy ông nhận điện thoại, nhưng ông đã bịa ra lời gọi của Parker là ông cần phải đến ngay nơi xảy ra án mạng.

- Tất cả cái đó đều rất là thú vị - tôi nói - nhưng ông định làm gì bây giờ?

- Tôi đã nói với ông rồi đấy; ông thanh tra Rgalan sẽ biết rõ sự thật vào sáng ngày mai, nhưng vì bà chị tốt bụng của ông nên tôi cho ông một lối thoát. Ông có thể uống một thứ thuốc ngủ gì đấy, và vô tình, ông hãy uống nhiều vào. Ông hiểu tôi chứ? Đại úy Ralph Paton cần được yên ổn, vô tội. Ông làm ơn hãy viết lại tất cả những gì đã xảy ra.

- Ông còn yêu cầu gì nữa không?

- Ông có nói rằng kẻ giết người có thể làm tôi cảm hòng; nhưng tôi không bao giờ khuyên ông làm điều này đâu. Điều đó cũng không bao giờ có thể xảy ra được đâu.

- Tôi không đến nỗi làm việc đó đâu.

Nói xong tôi đứng dậy, chào Poirot và trở về nhà.

Tôi đã viết được phần lớn câu chuyện này rồi, với dụng ý là thất bại cuối cùng thuộc về Poirot; nhưng cuối cùng, kẻ thất bại lại chính là tôi. Sau khi viết xong những dòng cuối cùng, tôi sẽ gói lại và gửi cho Poirot. Ông ta đã hứa với tôi là sẽ không cho Caroline biết chuyện này và tôi tin tưởng vào lời hứa của ông ấy.

Trong suốt cả vụ án này, tôi đã cảm thấy rằng có những điều gì đó kinh khủng sẽ xảy ra và có rất nhiều điều khó hiểu.

Thuốc đã sẵn rồi, hãy dùng Veronal, bởi vì cũng chính bằng loại thuốc độc đó mà câu chuyện này được bắt đầu.

Nhưng tôi mong rằng, Hercule Poirot đừng bao giờ rút lui khỏi công việc của ông để đến đây trồng bí.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>